

ס פ ר

דרך אמת

כשמו כן הוא ייחסי: הנה הוא מורה דרך האמת לכל
איש אשר יקרא בו .

אשר הדברים האלה נכתבו בעצם יד קדשו שכתבם לאיש מודו
ובריתו ה'ה סעין החכמה ומקור החסירות פום ממלל רברבין הרב
הגדול איש אלהים קדוש כאר נעלה מרגא ורנא משולם פייבוש
הלוי זל"ה מוֹבְעֵרִין תלמיד הגהו אשלי רברבא קדושי עליון הרבי
ר' בער זל"ה המגיד הגדול ממעורישין והרד מנחם מענדל
זל"ה ספרומשלאן ותלמיד מובהק של האיש אלהים קדוש הרב ר'
קדואל ביכל זל"ה מולאמשוב ויע .

והנה זה נדפס מכנר אן סכס קטו וכעת נדפס בשלישית פגט

יש לאור בשלמות מחדש על ידי הר"ר

משה מענדל בהרב הרא"ל וואלדען

פתיק סקלאר ספרים בעיר הפלך קערץ .

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים זושט"ר

פרדכי רייזמאן

נידבאמער

פיוח האדם כל ימיו לדבר בזה כי עמוק עמוק הוא מאלד ומי שרולכ לחפש אחריו לשלקו ולזכות אח"כ למדה השפלות כלב בלב שלם על זה אמרו חז"ל ענוה גדולה, ובאמת שמעתי כמה בנא' השבועות הזה מפי הרב המגיד מוכרי"מ נ"י שאמר בזב"ל העולם חשבו' שמו"כ להיות עניו ובאמת מ"כ וז' לא נאמרה בחורה רק החורה מספרת שנת משק ובאמת הס"ס העלה בלבם דבר זה שמו"כ להיות עניו כי מקודם מגדיל לב כל האדם בגבורתו ומדמה לו שהוא למדן גדול וחסיד ולדיק ובעל מדות טובות וישרות וירא נעים ונחמד, ובאמת לפי מעלתו כי"כ ראוי להיות גדול מכל עמו ולא לפנות עליהם ולא להתגבר עליהם רק שזו מדה גרוע שמ"ד זה נמאס בעיני העולם שיחזיקו בו לבעל גאווה ובאמת מ"כ הוא להיות גם עניו וחסל צרך ולדבר עם כל ולהיות עלוב מכל ע"כ הוא עושה ע"מ עניו, כל זה הוא פיתוי הס"ס כי מתחלה נבזים לבו בקרבו ותקד עד שחול תחתיח ואח"כ הוסיף לו מ"כ וז' למעלה להוסיף גאווה על גאווה :

ואמנם באמת ובאמונה מי שלומד היעב בספרי מוסר וזה לשמוע מפי קדושי עליון החכמים השלימים באמת ויש לו מוח בקדקדו וזב חרד לעבודת הש"י לאמיתו ולא לרמותו ח"ע ולהשעות ח"ע, אמתה ענין זה ברמזים ובקיצור גדול הוא זה כי באמת האדם מוטעב על זה ונולד בזה שיגב לבו כמו שאמרו חז"ל ארבעה מיני גאים ואדם מתגאה על כולם וזה מלך הקליפות נפש הרע שנחערבה בו, והש"י"ת הזמין לי משל אמת ע"י אם אדם נוסע בדרך בעגלה וישן ונוסע עמו בעל העגלה על הר' א' גבוה ואח"כ כשבוא בא על הכר ואז הדרך ישר כי כבר עבר הזקיקה והשפוע ואח"כ אם נחעורר האדם הישן ואומרים לו שבו"ה על הכר אינו מאמין מפני שאין רואה שום סימן, כי אלו ראה בראשונה השפוע שנסע ועלה עליו ידע אבל כמה הוא טוב אליו מביכי יחתי לו לומר שבו"ה כבר ואך יתודע לו אח"כ כשירד מן הכר בשפוע ה"י היורדה מן הכר לבקשם יבחין

אני הכוח למען אכנה עמיתי ורעי אשר מעודי גדלתי בחורה ה' ויראתו לפי קע שכלנו וגבב עורא בינו, ובעת הפרדו מאחי בקש ממני להעלות. על הכחז יושר דברי אמת ואמונה בשמע מפ' משכילי הדור אנשי מופת בעלי רוחיק אשר עיני ראו ולא זר כמלאך אלהים פחדם ויראחם וכולם ממעין אחד שחו כי"כ האלהי ריבש"ע זל"ה"ה ואני נא איתי רק גראות פני תלמידו האלהי ר' דוב בער זל"ה"ה ואח"י כל אלי כחני קודש גדברי קדשו המלביצים המרדדים לעבודת הש"י, ואני כמה פעמים הייתי לפני האשל האלהי ר' מנחם מענדל מפרעמישלאן ע"כ זל"ה"ה י"ע וביושר להבדיל בין המתיים ובין החיים אשר שמעתי מפ' קיק' בנן של קדושים לדיק בן לדיק הרב המופלג האלהי מו"ה יחיאל פיכ"ל נ"י, ובאמת יש דבור הזה אנשי ללון גופרים בחמה כמו שבו בזמן הח"י זל"ה"ה אנשים כאלה כמ"ש כרתיו זל"ה"ה ואני מעודי נדבק לבי באמונת חכמים האלה וחזירי נדבק לבם נ"כ באמונה אשרי מי שנחר באמתתם ובדבריהם אוי להם להשעים שפרקו עול חורה ויראה הש"י מעליהם ומראים ע"מם לדיקים גמלטיבים במלאכי אלהים בשקרים וכזבים שבזדים מלכס וגפשי יודעת מאד רשעם גרעם כי רבים מהם בעלי עבירה בניאוף ר"ל מהם בעלי גאווה וקנאה אשר מקנאיהם אהנים פגם ומום בקדשים בשקרים ובזבים וכבר נבאו נביאי האמת עליהם שיכיב כן דבור אחרון כמשה"כ (ישעי' נע) ויחסי האמת נעדרת וגו' (שם ה) הוי האומרים לרע טוב ולעוב רע וגו' ובפרע במשנה דסועה בעקבות משיחא וכו', יכיב להם אשר להם גאונתו נפשינו כללנו ובאמת אמרו חז"ל כי דבור הזה אין תוכחה ולא יכול אדם להוכיח רק את עצמו או חבירו ותלמידו הנלמדים לקולו באבהב, כי בעוקר בזב גבר עון הקנאה ושנאה שבה מגבכות ה"כ אשר באמת אם היו כל הימים דיו וכו' אין יכולין לכחוב חללה של רשות כמ"ש ר"ל, ולדעתי רמזו לגבכות כלב שטועה האדם למלוך על מי שתחתיו במדרגה כי רשות לשון מלכות **פסוע**, וענין מחשבות הגבכות לא יספיק

דרך אמת

ותוכן דבריו שאמר פ"י דברי רז"ל בפתורה היא אור גדול ומתחלה היה באור נגלה ואח"כ גנע הקביה בחרבה גנעו ובעלימו שאינו נגלה לטפשים ולא־טפסם בלתי שלימים והם אינם משיגים העולם אבל הצדיקים המרדדים לדבריו ודורשי השם ומוקרים אותו כמטמונים כמשיב (משלי ז) אם תבקשנה ככסף וגו' או עתיד לבוא עליהם באור, וזהו וגנעו ולצדיקים לעת"ל ר"ל שעתיד לבוא לצדיקים באור ע"י דרושם אם הכי"ת ע"י התורה, ובאמת להדבק ע"י התורה ובמלות לרין תנאים רבים אשר לזאת אנשי דורנו אפילו בעלי התורה הגדולים העלימו עין מתנאים אלו הנאמרים במשנה וידמו שכבר יש להם כולם או מקצתם ונדמה להם שהם באמת בעלי תורה וע"י זה מלטיגים בצדיקי עולם, אבל באמת אלו ראו לעיין קצת בתנאים אלו ולעיין בעולם היטב יראו שלא זכו אפילו קצת מן הקצת מתנאי קטן שבכס בודאי היו שבים אל כ' וכיו דורשים דבר כ' איך ומה הדרך ילכו בה, והתנאים הם רבים אבל הקטן שבכולם להיות מופשט מהאווה הזמן במהלך ומשנה ושינה חיוג ולשבור כוחות הגופניות עד שאפי' בעת המוכרח לדברים ה"ל מחמת ההתלבכות לבו לתורה ולעבודה השי"ת למען שמו באהבה לא יחשוב אליו התענוג העובד"ל של אותו הדבר כמו אם אדם שמה במי"מ שברויה אינו מרגיש כלל בתענוג קטן של אכילה, וזהו במישוט הענוג ואינו אומר במעט תענוג רק במישוט כי למעט אפ"ל רק אפילו בהכרח ימעט דהיינו שירצה תענוג ומשקוף דביקות אלהיה בלבו ע"י התורה עד שיכבד זה כשרגל צטסירא אם יהיה לו מעט תענוג אזי יהיה צוה כמו שחז"ל הנאה בעשה לאדם בע"כ, העיקר שיהיה לא אפשר ולא מכויין ואפי' אפשר שרי רק העיקר לא מכויין כידוע הדין וזה הכל בעיני המותר לאכול ולשתות ומוכרח צו גי"כ בעיני חיוג המוכרח בעת ההכרח זהו התנאי הקטן :

והרואי שבהמת נחש באפס קלבו ממנו ק"ו התנאים המבוארים במשנה באימה וזיראה ובענוה ובשמחה אינו מגיב לבו וכיו' כי מי זה פתי שיאמר בלבו שיש לו לימה

יבחין שהיה מתחלה כבד, ובאמת הנבכות נדמה להם גבוח ואולי היה האדם מרגיש באמת שלבו מתגדל בקרבו בודאי היה מבחין זה שיש לו גדלות ובכחות וזוהי עלה, אבל האדם נולד על זה הכר שהוא הנבכות כמו שחז"ל ואדם מתגאה על כולם ולפיקך דומה לו שאין לו נבכות ואינו כבד כלל, והאיך יבחין זה אם לא שירד מן הכר לגמרי לרגלי הכר על הבקעה ממע דהיינו שירגיל איש בכניעה ושפלות בלב ובמעשה והעיקר בלב ויהודע לו האמת, כי באמת מי שיפתח לו השי"ת עיני הכרתו ראה שפלותו תמיד ומחבייש א"ע תמיד ק"ו בחושבו בגדולת יוצר כל מעשי בראשית צ"ח וביש אשר מחמת בושח ממנו הוא כאין גדו מכל וכל רק מחמת זוכמת הנחש שמעוור עיני האדם מלהביט אל האמת ובזוכמת זו נולד האדם מחטא אדכיר או נדמה לו כל הנבכות בלבו ועיניו פח מראות תמיד יראה ופחד השי"ת בלבו ואינו יודע ואינו מרגיש בנבכות לבו כלל כי הוא נולד וגדל בזה מעט מעט בכל יום גדול מחבירו, אבל השי"ת נתן לנו טעם בגוה למען תנלל נפשינו הקדושה מרדה שחא כי הנבכות מזוהמת הנחש וסי"ל אשר לנחש יאכדו ואחמו בני ישראל נעמוד כמשי"ב (ההלים קב) המה יאכדו ואחש העמוד ונאמר (שם) בני עבדיך ישכנוו וגו' ונתן לנו תורתו להגות בה לשמח להיות לבוק בהשי"ת שהוא נעלם בחורו וכמי"ם בזה תורה נקרא על שם האור וגלי מה דאיהו סתים כי השי"ת נעלם ונגלה נעלם מעין כל ונגלה בנבכות החפלים והסוקדים תמיד ודורשים תמיד במחשבתם ולבס לדבקה בו בחמלעות תורתו ומאזתיו, וע"י זה השי"ת שהוא נעלם בחורו שהוא נעלם בנבכות עמו והלב מרגיש אהבתו ויראתו ציורת וזה נקרא תורה לשמה ר"ל כשמה תורה ר"ל תורה ותראה להם הנעלם שהוא השי"ת, וכמו ששמעתי מפי הרב כחסי"ד מו"ה גרשון לאלקיר תלמיד האלכי ר' צנר ז"ל שאמר בשם רבו על מאמר שחז"ל ראה הקביה באור שאינו כדאי להשתמש בו וגמו לצדיקים לעת"ל, ובקשה האיך גנעו ואני אקלר דבריו וקבוצתו

אבל מי שרואה להדבוק להשגיח באלוהים בלתי להי' לנדרו כוונתו מניין ששאינו להדבוק בו אש לא שידחה ממנו גבולו לבו ויכיר חסרונו ופתיחותו תמיד כי כשלא ידמה בעיניו שיש לו איזה מנוח כי באמת הוא כך למשכיל כי בלתי זה מאמר הכחוש (משלי טו) חושבת ה' כל גבה לב וריל אפי' בלב ואשילו בכל דבוא כמו (מ"ד ד') אין לשפחה כל בניה וכמ"ס בגמרא לא מניח ולא מקנחה מי זו זוטא מאי דכתיב חושבת ה' וגו', וכל מה שבידן שפלותו ויחמיד כה במחשבה ובמעשה יוחר ירגיש דביקות נפשו בהשגחה ועיי זה ילכוט לבו להיות רודף אחר השפלות ולהיות זכ לאריות ולא ראש לשועלים בראותו כי יוחר מה שמקטין איש ומשפיל איש בלבו יוחר יכול להדבק להשגיח, ומכ לו יוחר מהטובים כי זה הלא כולם כאין נגד זה הדביקות כי הכל בלב ואבד והוא יעמוד יסוד לגאח :

ובאמת לא כל אדם זוכה כי לא עליך המלאכה לגמור כו' ואנו לריבים להפשיט עצמינו בכל האפשר במה דאפשר ובעת האפשר מכל עיני הטובים ולהדבק בהשגיח עיי החורה ומעש"ט באתה וכל עיי שפלות, ועיי החורה יוכל ליות לשפלות וענוה כמשחז"ל ומלצתו ענוה, ואע"פ שאמרנו ז"ל שאחד מדרכי החורה הענוה כמלא עטוה קודמת, באמת יש ענוה בראש ויש ענוה בסוף כי ענוה הראשונה ר"ל הרחקת הגבולות וענפיכם המחילדים כמו כעס וכדומה, וענוה בסוף ר"ל עזיבה השפלות בלב מחמת יראת השגיח בלתיחות, ובאמת יש יראה בראש ויראה בסוף גיב ואיח להאריך בכל זה כי המדין יבין הכל אבל עיקר לימוד החורה לשמה אריך להיות להדבק בהשגיח ולהכניע ולהשפיל לפניו ולפני כל, ויוחר שילמוד חורה יחדק יוחר בהשגיח ויתקרב אליו ויהיה יוחר שפל רוח ר"ל רוח לשון ראון שרואנו יחיס שפל, ועיי' יונן מאמר רז"ל כל הומד חורה לחלמיד שאינו בגון חורק אכן למרקוליס שנא' (משלי כו) כרור אכן במרמס כן נוסן לכסיל כבוד ויפלא זה לכאורה מה זה הדמיון ומכ דווקא דמיון זה ולא דמיון אחר, אכל באמת

אימה בעת לימודו סיכן כוח אימתו ופחדו לפניו מי ומפני מה הוא הפחד, ועיי' עפטיט יגו מים בראותו המסנה ביד אלו רחוקים מאד מן האמת כגובה שמים על הארץ ויושר מזה :

ולמה לא נודע על האמת בינו ויבין בראותו יח' ואף לפני כל השפיל עצמינו כאיזוב בראותו ובזדעונו חסרונו חזן מכמה עונות ופשעים לנו אשר כבר האריך בר"ה הק' על זה ואמר (תהלים ג) ולרשע אמר וגו' שחורתינו נמאסה תיו צפוי השגיח ואין להאריך בזה כי הוא ידוע לכל, וכלנו של דבר עיקר בראות העולם היה בשביל ישראל כמדע בראשית בשביל ישראל ובשביל החורה, שר"ל שישאל יחדקו איש בהשגיח עיי החורה לזה היה רצון השגיח ותענוג שלו שיבראו העולמות ובחוכם ועיקרם הנושא את כולם הוא איש הישראלי שיתדבק להשגיח עיי החורה ונמלא נשמת ישראל נשחלש מרצון השגיח הנקרא בספרים מוחל דאחא שר"ל רצון אביו וזה דרך כמה לימונים עד רחוק לעולם השפל בנזק, ואח"כ כשנוטה בחשקו לחשוק בהשגיח יחפר האצורה תאוות הזמן ולה יתאזר רק להשגיח אז יש להשגיח תענוג כמו משל האב והא שיש להם תענוג מצניחם שירד מעלמם וממוהם למדריגות התחתיות שלהם ואח"כ כשנגמר היצירה ויולד ונגדל מעט וגושהיס את הילד על זרועותיהם יש להם תענוג גדול, כביכול השגיח יש לו תענוג גדול זה תמנו כמדע כשאלו שדים להדבק ומדבקים עצמינו באהבתו ויראתו שהם נקראו זרועות עולם וכו' (כ"ט יח) ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על זרועותי וכמו שבין משחק במשחקי החיובקות באגחים וכדומה וכשרואה את אביו מכירו ומנית הכל ודן לקראת אביו שיקחו על זרועותיו ואביו לקחו ומחזקו ומנשקו, כך כשיבוא לנו התעוררות בלב שהוא התראות השגיח שמחראה בכל עת לנפשות עמו ישראל אז אש נרוך להדבק אליו עיי החורה ומעש"ט ותפלה אז חכה להשיקות כמש"ס (שיר ח) ישקני מנשיקות פיו וגו' וכידוע עיני כנשיקות מס' ריה"שע"ר האכבה :

דרך אמת

באמת יל כוונת הנמרח הוא כי ידוע הפוער עלמו לפעור חורק אכן למרקולים חייב אע"פ שזיון לבואו כיון שטבדחו בכך אע"פ שהוא מטוין לבואו היא מקבלת מזה כבוד ומתגדלת כיון שזו עבודתה וכדומה, זה ממש אם אדם לומר תורה לתלמיד שאינו הגון הכוונה להדביקו ב' ולספיר מלבו גבחה לבו ולשרש אחרים מן הלב כמש"ל ומלבשהו עטוב נמצא מכוון להשכיל לב התלמיד בזה . ואם הוא תלמיד שאינו הגון איז ח"י יותר מקבל גבחה הלב מן הלימוד מפני שהיה להיות למדן ואין טוהו כלל לשם שמים רק לשמו בלבד שיהיה מופלג בתורה מריון ובקו . נמצא אע"פ שרבו מטוין בדברי תורה שלומדו להשפיל לבבו הוא מגביה א"ע בזה ממש דומה כזורק אכן למרקולים וכבן :

תמיד ויהי' בוער אהבתו בלבו תמיד כמיש' הרמזים בסוף ס' המדע נפשי מה' השוכה משנה ג' וז"ל כ"ל היא אהבה הראוי' כי ע"ש , זה אין הא-ם קונה ומחובר ב' כ"א ע"י . התורה לשמה ועיקר מקודם האפלה בדביקות ובהתלכבות הלב ובכפיות כל כותחו למחשבות זכות וטהורות להשי"ת תמיד ובפרישות כל הסענוגים ואיל' פרישות עבירות קלה ותמורות וכל דקדוקים ובנקיון כל האברים ושמיחותם בהקדושה השייכה להם כמו שכתבו הספרי מוסר וביותר בעל ר"ח , אבל כמו שהם נוהגים ומזלזלים בהפלה האך יביה להם דביקות ב' ע"י התורה ובאמת אינם לומדים רק מלות אנשים מלומדה למען יחכמו ופי' אמר הכ' (ישעיה ה) הוי חכמים צניניהם וגו' זה קורא הוזהר חסד דעגדן לגרמיהו ידוע . ועיקר התורה היא לשמה לבוא להתדבק במי שנעלם ב' כ"ל להיות מרכבה אליו וזה שח"ל דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכבה ודבר קטן כוונת דאבי ורבא , וח"י ביקראי חכמים לכונות דאבי ורבא דבר קטן כי זה עיקר הורחיו הנאמרה בסו"י מפי הבורא ית"ש , ואף גם שקראו למעשה מרכבה דבר גדול כי הלא בזמניו רופס כמעט כולם בקיאים בכתבי האר"ל שגלה כל עמיו מעשה מרכבה, הלא באמת הן תורה הנגלה הן תורה הנסתרת הכל סוג אחד כי הכל הולך אחר כוונת האדם ב' אם כוונת האדם ב' לידע עניניה אינו זוכה לשום דבר כמיש' צריח שעליו נאמר וכל חסדו כלין השדה אבל אם כוונתו שחושק לדבק בהשי"ת להיות מרכבה לו ואין לזה דרך כ"א ע"י התורה והמצות איז הן ע"י תורה הנגלית הן ע"י תורה הנסתרת ידבק א"ע , רק שעי' הנסתרות יזכה לדביקות נפלא יותר , וזה לדעתו כוונתו דבר קטן כוונתו דאבי ורבא ר"ל השכל שיש בפלפול הנמרח שהיא כוונת וקוסיות דאבי ורבא לתדו"י הוא דבר קטן ר"ל מי שלומד שכל זה שיש לו חטונ מזה הוא קטן וכאין הוא ואינו נוגע להשי"ת רק כמו שחושקים לדבר חכמה אחרת , אבל מי שחושק להיות מרכבה להשי"ת ע"י התורה וזהו דבר גדול מעשה מרכבה ר"ל לעשות עלמו

ובאמת רבים מבני עמינו המדומים

צניניהם ובעיני העולם חכמים גדולים בתורה בנגלה ובנסתר ומדומים ביראה בכל הדברים וסוכרים שבאו לקחת תורה ויראה אבל באמת עדיין לא זכו אפילו לידועה קטנה מתורה אלהינו שהיא נקרא תורה ע"ש שמועה הנעלם שהוא השי"ת ממש כמיש' הקדוש אלכי ר"מ מעגדיל ס"ל ז"ל שאמר בפי' תורה ה' תמימה ר"ל ע"ד לחות שחרת ה' דייקא תמימה שערדין לא נע אדם באפס קאהו כי לומדים רק חילונות התורה שאין במחשבתם להדבק בהשי"ת להיות מרכבה לו ולירא ממנו ולא הכנה אותו ע"י התורה כמיש' האר"ל, כי הם אינם יודעים כלל מה זה דביקות בהשי"ת ומה זה האהבה והיראה כי הם סוכרים שזה בעלמו הלימוד שלומדים הוא הדביקות והיא האהבה וביראה והאין אפשר זה והלא ידוע ומפורסם שיש כמה לומדים שהם בעלי ניאוף ר"ל ובעלי עבירות ידועים ואף מאומות שלומדים התורה שלנו האין יתכן שזה יביה הדביקות ב' כי א"א למי שהוא דבוק בהשי"ת בההבה ויראה שיבוא לדי חטא קל ק"ו לחמור ק"ו שיבי' דבוק באיזה תאוב ח"י כי הלא השי"ת קדוש ומובדל מכל התומרות. הלא ודאי א"א לגייס שטיין אהבה השי"ת ויראתו הוא ענין אחר שהוא בלב שיהיה לבו מפתח וירא מהשי"ת

איך הוא הדרך לצוא לשמה ומתי יביא זה ואיך הוא ומת הוא, ונמצא מי שלומד שלא לשמה הוא דומה לניאוף כמיש חזיל נואף אשה חסר לב כל המקבל עליו שררה לכות ממנה אינה חלה כנואף כזה שהוא נהנה מגופה של אשה :

ובב"ש בשל"ס שאע"פ שאמרו רז"ל לעולם ילמוד אדם שלא לשמה כי מאוך וכו' אין ר"ל אין עבירה בשל"ס לשמה חיי כי עבירה גדולה הוא, רק ר"ל אם לא ילמוד כלל לא ידע כלל רק אם ילמוד מתחלה שלא לשמה וכשידע ויבין האמת כאיך הוא דרכי התורה ותכליתה לרוב בכוונה ויבין שיש עבירה גדולה בשל"ס לשמה ילמוד בודאי לשמה אבל בודאי שלא לשמה הוא עבירה גדולה, רק מתחלה אין ברירה כיון כהב הש"ס במס' שבעות שלו :

ובאמת אע"פ שא"א שלא לקבל חטונג מן התורה כי היא מחוקקת מדגש אבל באמת הותר לנו, לא רק למען זה נלמד רק למען שיהא אמתת אלוה לרופח ואנו אחים בני אביו ובהאמת הם אנו למודים חורפ כי למען שמו יש להשי"ת נחת אע"פ שבערכו היא שפלות גדול שמה אנוש כי יוכרו שיוכר להבות בחינתו, אבל הוא רוצה בכך ורצונו הוא כבודו אבל אם חיו אין אנו עושים למענו רק נעמינו אז יש חיי הרפה ועלבון רדול להשי"ת ולתורתו שיהא לרופח ומחוקקת שבעתיהם ואפי' למלאכים נמנע ויעללו בה עוללים ויונקים בני אדם בגדילים בליכלוך וטיטוף למען למלאות רצונם בה זה קלון גדול לה' ולתורתו, וזהו שייך בין בעין לימוד תורה הנגלות בין בלימוד הנסתרות שיש להשי"ת כחכה אחת לעובד ולהפכו ח"ו ולדעתיו זה פי' הפסוק ברמו ערות אחותך בת אביך מולדת בית או מולדת הוץ לא חגלה, ערות ר"ל קלון וחרפה של התורה הנקרא אחותך כמיש"ה (משלי ז) אמור להכמה אחות אתה, בת אביך זה הקב"ה, מולדת בית ר"ל תורה הנסתרת או מולדת מוץ ר"ל הנגלה על שיהיה אמי אמר לא חגלה ערותו וקלוס להבות בה שלא לשמה חיי רק למען שמו בחכמה :

ואפי

עלנו מרכבה להשי"ת מי הסורק :
באמת כבים וכן שלימים החושקים בתורה והוגים בה יומם וליילה יסבירים שחס דבקים בה' ובתורתו ומתענגים יותר בלימודם מכל עניני עו"מ וסבירים שמקיימים הפ' אזור להכמה אחות את אבל עדיין לא אור ננה עליהם כי למת אמר הכתוב והמה להכמה ל-מור אחותי את ר"ל שיחדק בה בחכמה ולמה לא דמה להכמה לאשה וכמיש' במקום אחר אשה חיל וגו', אבל הענין כי יש חטונג מאיש לאשה ויש חטונג באת ואחות והפרש ביניהם זה חלוי בדבר בטל והוא לאחר המעשה שגאים וא"י ויכולים להפריד בנת זה ח"ו חלוי דבר רק צחמה הסכרה שחס נולדים מכה אב ואם אחד, וענין זה יקרה להכמה כי אפשר לאבוב מחמת החטונג שיש לו למי שלומד התקמה ורגיל בה תמיד ומשתעשע ביופיו זה דומה לחטונג איש ואשה יפס והיא חלוי בדבר בטל אבל אמתתה ארבת התקמה לר"ה להיות מחמת שהוא הכל הפס מהשי"ת בה וביש והוא עלם מעלתו כמיש' (משלי ב) כי י' יתן חכמה מפיו דעת וחכמה ואמתתו בניו הנאללים מרצונו יחיש, ונמצא אמתת אחים לרצונו ולהכמה וא"א להפריד ממנו ולזה יבאבה לר"ך ללמוד, כי אע"פ שנתרחקו מחכמה הדביקות מחמת שנתלבשו בנות עלול שגיכה אמתת מליאים עונות ופשעים עכ"ל לריכים אמתת לשבור לביתו הזונה ולהשי"ת ולהתדבק להשי"ת ע"י האחות שניינו ובין התקמה ועל ידה נבוא לאביו שבעתיהם, ובאמת מי שלומד שיהיה לו חטונג מהתורה כבוד וגבהות לב אע"פ שאינו רואה זה בפירוש רק מסתמא היא כן כמיש' כרז מו"ה מנחם מענדל ססתמא שלא לשמה קדין כחופסק בגמ' לענין של"ל לשמה לריכים לפרש ענין זה כמה פעמים ולהשוב זה כמה פעמים בלב תמיד קיי בתורתו הקדושה אם לא יחזיק האדם כ"כ להשי"ת כרצונו וח"ו ישבת מלבו השי"ת ולא יקיים מאמר השי"ת שיהי' להגדי תמיד ילמוד מלות אגשים מלומדה איי כסתמא היא שלא לשמה ואף שמויך שלא נשמה בה לשמה אבו באמת קך, אבל אמתתו איי מדברים רק

באמתיות ינוח לכף רגלך ולדבק בלבו אצל
הוא מלגלג בלבי עיי בנבחותו וחושב הכל
לשטות כמו שהוא שוטט באמת, אצל איני
מדבר רק לאנשים כמונו שבידו והאמינו
בדברי חכמי זמנינו הנאמרים למעלה חכמי
האמת ר"ל שם דברים בבי באמת ואנחנו
מאמינים בכל דבריהם ומבינים קלחת באמת
אבל גם לנו לרבים הדברים ביאור רחב ענין
הדבקות בהש"ת ב"ה ובי"ש, וענין השפלות
באזה שהתחלתי למעלה לדבר בו בשם הרב
המגיד נ"י והאריך לך קצת וכולי האי ואולי
תבין אפשר קצרו תראה וכולו לא תראה
כמש"ל כי אלו כל הימים דיו אין מספיקין
לכתוב חללה של רשות, והענין הוא ענין עמוק
מאד ומאד שיש לך ועיך עליו אולי תבין
אפשר קצרה כי כבר נודע מדברי קדשי קדשים
החכמים הייל שחכמית בריאות העולמות היה
בשביל שעשוע ותענוג שיקבל הש"ת ב"ה
וב"ש משמח ישראל עמו והתענוג הוא
שנפשי את עצמינו מכל תאוות הזמן ונטור
לבו מכוון להם ושיהיה נחמסים בעינינו
התאוות הם בלב מודל מה שיכנס בלבו
השקיות והשקיות הש"ת ע"י הכורה והתפלה
ומעשי, ועיקר הטהר לבני ממדות קנאה
ושנאה וכעס וגבהות ולחשוק תמיד בשפלות
כדי שיעיי ויכל לדבק בהש"ת בדבקות
והשקיה ותפלה, כי באמת נפשו של האדם
הרעב מתאוה לתאוות ולמדות רעות מפני
שהוא מסתרח דמותו בו ועומאח שעתידה
להאבד במהרה אי"ה והשקיה ב"ה לטור
וכליון שכל אלב הפך קדושתו ית' שהוא נרתי
ואחדות ב"ה ובי"ש ורוחני תכלית הרוחניות
ולזה מפתח לאדם הנילון הקדוש שלו שימשיך
לארצו ג"כ שיחדיו על עפר ישכנו, אבל מי
שהוא חכם ויש לו חשק לעבודתו ית' והחל
רוח ה' לפעמו אז ח"פ שנפשו מתאוה
לדברים רעים הייל אם באמת נפשו יודעת
מאד כי רע היא אז רואה לשבר זה ח"פ
שאין לו תענוג מזה, לעומת זה יזכה לטוב
הנפון ואפי' בעוביו יזכה לטעום תענוג גדול
בתפלה ובתורה ובששיות המלות בנועם
חשק ויהיה לו תאוה גדולה חילוף רעב
ועיקר בדבקות שעי"ו יקבל הש"ת נחם
מאמת

ואני שמעתי מפך ה'ק האלכי ר' דוב צער
ז"ל באמרי שבת שהייתי שוכח אללו
בחיים חיותו ששאלוהו איזה מדרש שאמר שם
במדרש משל של ת"ח למך הדבר דומה לז
של זכב וענביל של מרגליות וכו' ואמר כי מי
שעוסק בתורה לשמח ר"ל היותו דבוק בהש"ת
ותמיד כל הגיון לבו בהש"ת כמש"כ (יהושע
א) לא ימוש ספר הכורה הזה מפך והגית
בו יומם וליל דייקא ר"ל ב"י יהיה הגיוןך
כי הוא שורק ומלומדים ברוחניות הכל דתורה
היולאת מפך הטהור של האדם, אז יזכה
לטהר פיו ולבו שיהיה מרכב בהש"ת נמלא
הדבקות שמתדבק בהש"ת הוא פנימי ודברי
תורה שלומד היא חילונית לבוש לזה הדבקות
והוא הכוון משאי"כ אם אין חשקו לאהבתו
בהש"ת רק הוא דבוק עדיין בתאוות הזמן
וחושק לכבוד אפי' בכ"ש אזי פנימית מהשבתו
היא הכבוד והתורה הוא חילונית מתחשבתו
ואז לו לאותו צושה שמשים דברי תורה
לבוש לפנימיות שטות מתחשבתו, ולזה אמר
המדרש משל ת"ח למכ"ד לזוג של זכב כי
ידוע שם זג היא חילונית וענביל היא
הפנימיות המקשקש בו הענביל זג וזכב
נקרא הכורה ע"ד משבנות זכב לבושה, ר"ל
הכתוב אומר כבודו בת מלך שהיא יראת
הש"ת והשראת שכינתו היא פנימית בלב כל
ישראל ומשבנות זכב שהם אותיות הכורה
לבוש, וענביל של מרגליות ר"ל הדבקות
ב"ה המכונה לענביל של מרגליות כי הדבקות
בהש"ת אי אפשר כ"א ע"י הענוה האמתיות
כי תועבת ה' כל גבה לב והכתוב אומר
לעמים יתן חן ומרגליות מסוגל לתן ולז"ח
ענביל של מרגליות המכוון לזה הדבקות
הנעים בתן :

ובאמת הדרך הזה לרין לפני ולפני

ולפנים כי ח"פ שאינו מדבר
באזני כסיל כמש"כ (משלי כג) באזני כסיל אל
הדבר כי יבוז לשכל מילין כמש"כ ב"ה הישר
כ"א ידברו לפני כסיל כל חכמות שהע"ה אז
יבוז לו כי זדון לבו השיאו כי שמיר ושיח קוץ
מכאוב קליפות הילכיר בלבו ולבו מזהם
בתאוות ממון ומאכל ומשגל וקנאה ושנאה
והחרות ועם וכבוד ולא המלא החכמה ומוסר

ומחשבות נפשו המחשבות חמיד כהשי"ת פי
 מי שהיו מחשב כהשי"ת חמיד לעי"פ שמאמין
 בזה לעי"פ אינו באמת כן מזויר לפניו פי
 חמיד מזויר העולם בלבו בלחי מחשבות
 כשי"ת בלבו, אבל מי שאינו מחשב בעולם
 כלל רק ככל מה שראה מחשב, כהשי"ת.
 שהדבר זה חלוי בו ובהשק גדול, וכאשר
 אמרתי משל ע"ז ממי שמסחכל על בגדי אשה
 הי"ך מי שהוא לבוק בחלוא נשים ח"י
 אינו נוחן לכו על ענין בגדי הרקמה, והוכב
 רק חי"ק לבו טחן על חמדה האשה שלובשת
 זה, ומי שאינו כן ולכו טבור מחמד ו
 מסחכל כפשוטו על הכגד נמלא שיה"ש
 מסחכלים בדבר אי וכ"א מסחכל דבר אחר,
 כן להכדיל בחלפים בין הטומאה לטכרה
 בענין הקדושה מי שחושק חמיד להשי"ת כל
 מה שראה בעולם רואה את השי"ת שכווחיו
 מחיה את זה כמשי"ת (נחמי"ט) ואתה מחיה
 את כולם משח"כ מי שאינו חושק להשי"ת
 במחשבתו אינו רואה כ"א בגשמי לעי"פ
 שאם יזכרו ויבאלכו יאמר כהשי"ת מחיה
 את הכל לעי"פ אין הוא דביק בזה והבן
 היעב מן המשל הזה הדומה מאד למשל :
ונמצא אם נוכח לזה הדביקה החשוב
 על עולמינו ג"כ כן כי אהנו אין
 בלחי כשי"ת שמחיה אותנו הוא כמזוי ואלהו
 אין עוד, וחשי"ת (שם שם) אהה הוא כי
 לבדך אהה עשיה וגו' ולכאורה אהה פעם
 ב' מיותר, אלא שהוא מאמר בפ"ע אהה
 הוא כי לבדך ר"ל אין עוד בעולם רק
 השי"ת כ"ל בשם השלי"ת, ואח"כ אמר דבר
 אחר אהה עשיה וגו' וע"ז אמר מש"כ לכיו"ש
 לבוק מאד כהשי"ת אמר ונחנו מה (אכור זה
 מאד כהכרה גדולה, וענין הכרה שאני כוחב
 ובחוי"ב כוחב ג"כ כמה פעמים הכרחו החוקק
 או החלופה אבחר לך אי"ש ענין מלה לכרה
 לה"ן) ובכל אדם יש בחי' מש"כ דכיו"ש השכל
 האמת שמחורר בו לפרקים כמי"ש בגמרא
 מש"כ שפיר קאמרר רק מש"כ היה חמיד
 לבוק בשכל האמת ואנחנו לא נדע, ואולי
 לפרקים כשהחול רוח ה' לפעמו עלינו נוכל
 להבין זה כמבין מהט סדוקה ומלא כשנכיר
 זה שהנו כאין באמת ונדמה לנו שאין בעולם;
 ואלו

מאלו את ע"י כל אה שדברנו מהרהקה
 כרע נחזקב בטוב דכיו"ש שיקיים שוחי כי
 לנגדי חמיד ונרגיל עולמינו במדה אמונה
 להאמין בכל עה שיוכל כהשי"ת מכ"כ וליה
 אחר פנוי מיניה כי דבר גשמי אינו מונע
 מקום לדבר רוחני כידוע בחוש, ועי"ז הפול
 עלינו יראה כהשי"ת כל אחד לפי שעורו ולפי
 הזמן והמקום ועי"ז יראה זו גדולה לזו
 לענוה בהמיחה לביוה כאין נגד כה השי"ת
 כי באמת ידע"ת מי"ש בשלי"ת ע"פ יודעה היו"ש
 והשי"ת וגו' כי ה' הוא האל"הים אין עוד,
 וכח שאין ר"ל שאין עוד אל"הים כי זה אל"ל
 רק שר"ל שאין עוד בעולם שום מליחות וזלה
 מליחותו יח"ש כי הלא כל הנמלאים היו
 קודם הכריאה כווחו וכו"ל האל"ל כווחיו
 וברא להם לבושים רוחניים וגשמיים וכוחותיו
 מחיה כולם ובלעדס דכיו"ש אה ישונו למקורס
 כקודם הכריאה אין ללבושים הרותניים
 והחומרים שום מליחות כלל כמו קודם
 הכריאה ושנ"ב ה' לבדו, וכל הראוי לבוא וכל
 העומד לעשה כעשיי דמי כמבואר בגמרא
 בכמה דברים שעי"ת העומד לנגות וכוי
 ענבים לבזור כוי, אי"כ הרי בכל עה ביר
 כשי"ת וברונו להשי"ת הדבר ככראשונה
 ויחיה הוא לבדו אי"כ אין בעולם עוד וזלה
 הוא וכוחותיו ש"ס אחד ובלחי זה אין
 מליחות אף שנראה שיש דברים אחרים הכל
 הוא מליחותו וכוחותיו ועי"ש בשלי"ת במ"י
 שצוטה וכבן :

ובר זה אי"א להבין שמחדבק בלב אה לא
 נחשוב חמיד כבורא יח"ש בענין זה
 כמו אשר נלטינו במלוא האמונה והכרה
 ויראה ואחדות אשר מלוא האלה אין
 להם זמן רק מחיוב כ"ס כל ימי חייו בכל
 רגע לא יפסיק אפילו רגע וכמשי"ת (דברים
 ד) ליראה אחי כל הימים וגו' וכמ"ש
 הרמב"ם ב"י יסודי החורה ובוחר ב"י
 חרדים מפורש הי"ט בזה, ונמלא אה מוכה
 לזה הדביקה להכירו כי"ט בלב זך לא
 כאשר ענה שמדומה לכל שמבין זה אבל
 אין זה בינה כלל, והכונה היא שיראה
 בשכלו שכן הוא בודאי אפילו לא ראה ולא
 שמע משום אדם יבין בעל"מו ע"י דביקה

ותמצא כל החורם ומעשׂים חלוי צדק
זה חכמתו וחכמתו כל העולם

להביא לאין ועיז אמר הרי״ד צער עי״ה על
מאמר הנב׳ בענין אפרות מציאת טריפה
מותר מיט כל כמה דלא מסרח לא גביל
בעידנא דגביל עפרא בעלמא היא, ור״ל שאי
בשום דבר בעולם שיצוא ממליחות זה למליחות
אחר אם לא שיצא לאין דכיינו המליחות
דביני ביני ואז הוא אין ואין אדם יכול לעמוד
עליו כי הוא צה למדרגת אין כמקודם
הבריאה, ואז נברא בריה חדשה מציב
לאשרות אורזו רגע שנגמר כליון הביצה
קודם התחלת החסות אפרות הוא אין והוא
נקרא היולי בפלסופיה שאין אדם יכול לעמוד
עליו כלל כי הוא כח קודם הבריאה וקרא
תוכו, וכמו כן הזרע ה״ז כמו חמשת מיני
דגן ושאר זרעונים לא יחזיל לזמנו עד שגאבד
אותו הזרע בארץ וכלה ממכותו כיזע כדי
שיצא לאין שהוא מדרגת שקודם הבריאה
והוא נקרא חכמה ר״ל מחשבה שאין לה
הגלות, ואח״כ מזה נברא כי כולם בחכמה
עשׂים, ומה שאמר בנמרה עפרא בעלמא
ר״ל היולי נקרא עפר ע״ד הכל היה מן
העפר שהוא היולי כבודע ונקרא עפר מפני
שהוא היולי לדברים הנחמדים וזה הכל היה
מן העפר ר״ל הכיולי והכל שב חל העפר
דחיינו הכיולי :

ונמצא שאם האדם רואה שיביא בריאה
חדשה לא נשמי וחומרי להסאאות
להומריות רק להשי״ת לריך לבוא בזהשבתו
בכל האפשר לו למדרגת יראה המביאה
לידי עטה לבוא למדת אין, ואז יביא יראה
חדשה שיבראנו השי״ת ויביא כמשיין המתגבר
וככר שאינו פוסק כמבואר והבן כל זה :

ואגב דאחי לידי דברי המניד ז״ל ששמעתי
מפי׳ך בחג שבועות של שנה זו שנת
תקל״ז לפ׳ק ששבת יום חג שבועות ושבת
שאחריו ואמר דרוש ארוך בין מנחה של יום
א׳ למעריב של יום ב׳ בקיץ בראש צבית
המנין שלו ידעתי כי חזיבין עליך שמעתחא
דרב המניד נ״י ועלי ביותר, וביותר מה
שזכיתי לשמוע פא״פ אמתתי להעלות לך על
הכתב דבריו שדיבר צדק הענין ששמע שביה
אמר

אלה השייה כמו קודם הבריאה אז יש
להשייה כגיבול העמוג האמיחי שמקוב מאתנו
כדמיון האב ואם שמקווים להוליד בן ולשאתו
פל זרועם כך יש להשייה כגיבול העמוג
מזינו שבאים לזרועותיו ולנשיקה ולדביקה
כ״ל, וזה שאמרו גדולים מעשה לדיקים יותר
ממעשה שמים וארץ :

ואמר האלכי ר׳ דוב צער ז״ל מפני
שבדירות שמים וארץ היה השגשגות
יש מאין מירידה מעליון לתחתון ולדיקים
במעשיהם שמפשיטים את עלמן מגשמיות
והוצבים בהשי״ת תמיד ורואין ומצינים
ומדמים באמת שהוא כאלו היה אין כקודם
הבריאה נמלא מחזירים מיט לאין, וזה
יותר פלא להעלות ממחוחן לעליון כמיט בנמי
גדול הנס האחרון מן הראשון כי מן השמים
מייב יבוי משקל לא שקלי ועיז אמר הרב
מ״ה מנחם מענדל ז״ל י״ל השכוק אומר
אחי מעון אהי היית לנו וגוי ר״ל שיינו
אנו היינו נשמחניו בהשי״ת קודם הבריאה
רק השב חנוש עד דכה ר״ל השי״ת השיב
אותנו לדרכוי שפלות ואח״כ ותאמר שובו
בני אדם לשוב ולפשוט ח״ט מתומריות
להשיב להשי״ת במחשבתו כבראשונה :

ושמעתי מפי קדוש הרב המניד בחג
שבועות שאמר דרוש גדול
ואמר עי״פ וכשמת שדי חזינס ר״ל שנקרא
שדי שאמר לעילמו די ר״ל ענין העולם היה
משחלש! מרוחניות לחומריות והכל כדי שישוב
ע״י האדם הנדיק במחשבתו הטבורה להיות
חענוג גדול, כי שמועה טובה מארץ מרחקים
זתענוג גדול יודכוי בני אדם לשוב כבראשונה,
זרלם העולם להחפשו יותר אמר די מפני
שהבין שלא יביא באפשרי אם ח״ו יביא יותר
ושפרי לא יביא באפשרי לשוב עוד האדם
גדביקות ובלעדי זה למה לו העולם כי
העולם לא נברא אלא לזאת ר״ל לדביקות
הבורא, וזהו נשמת שדי ר״ל הנשמה מהשי״ת
שנקרא שדי ע״ב שאמר לעולמו די חזינס
דל דבר זה תודיע לנו צינה שבין שלא
בברא העולם בעבור החומריות רק כדי
לשוב לשורשו שאלכ למה אמר די והבן :

הענין בה לפרשו והוא המדות אי עם השורש והשורש איש איש הענין גי' אין סוף כי נחבטל במליחות כמושיל טיפה אי' הפלה לים הגדול ובאחת לשורש ואי' הוא אי' עם מי הים וחי' להכיר בפני עמם כלל :

ודבר זה לריך להסביר לך בדדמי יותר והוא עי' משל שממשיל ברי' פתח דמי' שממשיל עם מדות העשר של השי"ת למקור ומעיין וי' חלקים ואמר עם ואי' להבדירו חילין מחילין לחקון וכדרין מיה למקור ועי' שדברי המאמר פשוטים עם במושכל ראשון :

והענין כן בחדם חף שהוא יש והוא מוגבל כל זה הוא מאיזו מצד הכריחה שבדבר זה אבל כשנפשים אי' מנשמות ור"ל העיקר התשטות בגשמיות יביח בלבו שיביח נמאסים בעיניו כל החלואות עוב' חפילו בהכרח יביח בלא אפשר ולא מכוון כמש"ל וכגו' בס' המגיד צפ' בשלה שהזכיר המגיד להבי' זל עי' המיד עי' ומכ"ש כל המדות רעות החלואים בלב כח"ל ויהיח מופשט מכולם מחמת גודל השוקק להבורא ית"ש אשר כל תאוות חמדת העוב' ורעיו וקנאותו הכל הוא למי שזכה לטמס בנפשו חשוקה זו הטיח בלשם קלחו שיביח באלה, דהיינו שיביח ביראה ובאהבה כי בלוי יראה ופחד בלב אין זה רק חילוניות אהבה כמוצא בכתבים של הרב מו"ר דוב בער זל"ה יל קרי בהם וזכ"בואר בס' חסד לאברהם גי' כי כל מה שאדם עובד ה' ועוסק בתורה בלתי יראה ר"ל פחד בלב עי' ובלתי זה הכל הוא מנחון אבל ביראה נאמר זה השער לה' כי מי שזכה בשער שהמלך בו נופל עניו יראה בטובת כן האדם כשנפול עליו פחד השי"ת בלבו סימן שנכנס במחשבתו בשער המלך, והוא מדה מנבחה כי כן מדה המלכים ב"י קי' בן בנו של קי' כו' מלכות השי"ת, וכשמרגיל אי' ביראה זו המיד אי' ממילא נמאסין בעיניו כל החלואות והמדות רעות מחמת בוש' של השי"ת ופחדו ממנו וזהו ההתשטות בגשמיות וההגברות בה השכלי המבואר בשי"ע ה' הפלס אי' ואלא ריחתי

ואמר איש אי' חם תרי"ג מלות ואמר הרב המגיד כד הוי בדיחה דעתיך ואמר מה זה שאתם לומדים התרי"ג מלות ה"א התרי"ג מלות נחנו עיקרם לקיימם לה לאומרה בלבד, ונחמיל במלכות הראשונה שהיא מלות פויר ושא' אותי שאפרש לו מה זה כפל הלשון פריה ורביה שטיבס עיני' אחד, ואני שתקתי מחמת בוש' עד ששא' אותי כ"פ ואמרתי מה שפירשתי עם פרו ועשו פירות ואם לא אמר אלא פרי לבד היה משמע שאחד מוליד אחד לכן אמר ורבו שיביח אחד מוליד הרבה, ושא' עי' איש יאמר ורבו אחד ולשמע שטיבס ואמר אח"כ בן הלדוק המפורסם מו"ה זוס"ה נ"י שהוא בקי' החניפאלי ויש לו בן בק"ק בראד והוא מהפלל במינין של המגיד ואמר שכתוב בתורה צפ' בחוקתי והפריתי אתכם וברביתי אתכם גי' כפל ואמר הרב המגיד עם גי' קשה ושא' אותי ואמרתי לו פירוש רשי עם שפי' וברביתי בקומה זקופה ושא' מה זה קומה זקופה עד שהתחיל לבוא בעיני' הדברים הנ"ל ואמר באריכות כדרכו להסביר הדברים כמה פעמים, והובן דבריו שבריות העולמות היה בשביל שעשוע ותענוג שיקבל השי"ת מה שענוג גדול שיאלל מאתו נשמת ישראל וישתלשלו דרך כמה אלגים ורצונות עולמות עד בואם אל העוב' ויתלבשו לבוש חימרי ומשם ומאותו המרחק הגדול יודעו ויתקדשו ויתדבקו אליו במחשבתם באהבתם ואהו זקשורים בו בדביקה וחשיקה וחפילה וידמה אי' לאין זהבנים שבאמת בלעדו כה הבורא ית"ש שבראש ומקיימם הם אין בקודם הכריחה אי' אין בעולם וזה הבורא ית"ש כמש"ל, ואמר לפי זה הדבר להיפוך ממה שמדמין העולם שלכם הנשמה כשהם אינם דבוקים בבורא ית"ש רק בעיני העולם והם יש בעיניהם ומחשבים בעיניהם גדולים והאך הם גדולים הלא בין לילה היה ובין לילה אחד וכל עובד ימיסס ויף במיחסם הם הכל נמלא חם הם יש בדעתם הן באחת אין, לאפוקי אם הם בדעתם אין מחמת דביקות הבורא כח"ל נמלא הם מדבקים כל כוחותם במחשבתם בבורא ית"ש. כמקדם נמלא הם גדולים מאד כי

וכי ואיך חסור לעשות זה אלא ודאי מהחמ"ט
 שבו מופשט כמיש החוספות, ואפשר וכמוחמ"ט
 לי שבעלי החוספות שהיו בעלי רוביק רמ"ז
 ג"כ בדבריהם שאמרו וספר כו' וספר לשון
 ספירות דברים הוא דאחי ר"ל מזד כספירות
 וכבסירות שכתורה למצינים הפנימיות לא
 הם להאריך כי נכלל זה בדבריהם ומוסידים
 כספירים :

זכר זה יחיד בידך שבדואי אף אחת
 בעלמך מבין זה רק מחמת שחנלנו
 כחבים אלו של ה' מו"ה דוב בער ז"ל כר"ל
 למה אנשים ומועטים הם שיכלו לכדמות
 ה' ולעשות כמעטו הפילו לנגוע בקלבו
 הם רואים שם שבוהב גממה מקומה סנוף
 זה דכינו שמאכבב רעה שבהם לאדם יוכל
 לאחוז בהבנה סבורה בהבנו ק"ו אם רלוו
 להבוב שטות זה שבוהב פאולה שפלה בשבירה
 ק"ו לשורשו להבנה סבורה שממנו נלקה זאת
 הבהבב וכן ביראה רעה וכן בהפארות
 סגרות וכן בינוה כו' והם חושבים אחש
 שחנים בעלי שכל שרואים זה חושבים שדבר
 פשוט הוא ללמוד ק"ו זה כמו שלומדים ק"ו
 זה בגמרא אבל שם הוא ללמוד וכאן הוא
 לעשות שא"ל ללמוד ק"ו זה אם לא יחיה
 מופשט מגשמיות כי אם הוא דבוק בגשמיות
 ובהרואה ומקבל הענוג מהם לרלוו אזי בודאי
 אינו יודע כלל מהבנה סבורה ומיראהו
 והפארתו כו' כי לא טעמו כלל וככתוב אומר
 טעמו וראו כי טוב ה' וחי יפול בשוחם
 עמוקה אם לא ישמור א"ע מאד ואריך
 להרחיק א"ע בכל הרחוקה הנמלאים בהפרי
 מוכר רק מי שהוא מופשט מגשמיות והפ"ה
 מהעורר לבנו לפעמים אכבב רעה או יראה
 רעה כי עדין לא נברר ונפשט כל לרבו
 והפסולה רואה לאחוז בו ולהדפנו אזי הוא
 עלה שנו שיויא יקר מזולל וילמוד ק"ו וישמור
 ע"י בהבנה סבורה ויראהו יותר :

זכר כבחים חדשים שכנישו לידי ממש
 משל מתוק ע"י למשל מי שכלמך
 שלה בהמכ איש אזי מחיילוחו איש נורא
 מאד ומאיים ומפחד כדרך משרתי כלמך
 וישלה במלך אחר אזי מצני סמדיכ למכרו
 ולהביאו אליו לרנו ע"ס לפניו במשפט ואם זה
 ששלה

בניתי להאריך בענין זה שראוי להאריך רק
 הם כבחים כ"ל שבעתיקו החוריים :
ישם מאריך בענין יראה זו כבבב מקומית
 ומראה זו יבוא להבבב האמתיה
 עד שהדבק נפשו בבה יעקב כמבואר בר"ה
 שער האבבב ובשיחמיד בדניקות זה ע"י
 הפלכ וחורה ומעש"ט יבוא להפפסטוה
 כגשמיות באמתיה שיהיה בטלממליחה בדעהו
 בעת הפלה ולא ירגיש כלל שהוא בנוף
 וכמיש הקדוש אלכי ר' מנחם מענדל ז"ל
 מ"ש במשנה היה רוכב על החמור ירד
 ויחלל ר"ל אם אדם רוכב על החמור המיד
 ומופשט מגשמיות המיד אטפיכ הוא מרגיש
 שהוא בגשמיות אבל שעת הפלכה שאלו
 מהגברת הקדושה בנפש ע"י כמלוח ודברי
 הפלכ הנאמרים בדוריה יכול לירד ולהפלה
 ר"ל שירד מן החמור ויחפשט מן בנוף לגמרי :
ועפ"י כבתי דברי בגמרא במ"ס שבה (דף
 יג ע"א) בסופו עולא כו' מנשק
 לבו לאחוחו' אבי חדיכו כו' ע"ש ובהחוספה
 ד"ה ופליגי שמסיים בתום' והספר לא חש
 להאריך ולפרש כו' ולכאורה המוש ענין זה
 שיאמר הנמ' ופליגי ולא יחרץ מאיזה אריכות
 אם לריך להר"ה אבל נראה לי שברוח קדבם
 רמזו שהירון בדבריהם למבין ודבריהם
 כספיר גזרחה ור"ל שלפי מש"ל שצאם האדם
 מופשט מגשמיות אזי הוא פוחק בעלמו
 מעלמו אל עלמו והוא בקרבו דבוק בבורה
 יח"ש בתשוקה גדולה ובחיילונותו אטפיכ עושה
 בעולם פעולות גשמי כמו אכילת חיוג וכדומה
 בקרבו הוא כמלאך נדל מגשמי ובחיילונות
 הוא ככחמכ בעיני הרואים , משא"כ ח"ו
 אם אינו כן אזי הוא אחד עם החלוח
 סבבמיות ואינו מוחלק ומופלג מהם כלל :
וי"ש גמ' עולא כי כוה אחי מבי רב
 שהיה אז מופשט ביותר מחמת דבקות
 סבורה כו' מנשק להו כו' ומפ"ש בגמרא
 ופליגי ידיה אדידיה ר"ל למכ ה"י עושה כן
 מחמת שמופלג ידיה אדידיה ר"ל רוחניותו
 מופשט מגשמיותו דאליכ האך עשה זה
 ח"ש גמ' דאמר עולא כו' ר"ל זה כוכח
 גמורה ועלמה שפליגי ידיה אדידיה ר"ל
 שרוחניותו מופשט מגשמיותו דהא אמר עולא

להשייח הם פסולת המחמין סבירין שלח
 ובררו, כי באתה לולי השבירה לא היה שום
 רע ושום חומרי רק כל הברואים בזה
 דביקוחם צבורא ית"ש כמו האופנים וכשרפים
 וחיות הקודש אפילו בהמח כמו שיכיה לעתיל
 צביאת המציה אייה במהרה בימיט שזוברה
 העוב והסוג יכלה והרע יכלה ואלו יפאמו
 הרים רב וירננו עלי היער וגר זאב עם
 כבש ולא ירעו ולא ישחיהו שיחגלה בקדושה
 של השי"ה מכקליפות, אפילו דומם ולמת
 ובעיה לפי ערך נפשו יכיה להם ידיעות
 ודביקום הבורא ית"ש כ"ש אהמו ציי עם
 קרובו, אבל השבירה גרמה התרחקות
 והתעבות ושכחה ופירוד מהשי"ה והכל למען
 לנסותו להעבינו בהחריטנו כשהדק
 במעשינו והברר העוב מהרע עיי דביקות
 הבורא ית"ש, ועיקר הביור של השבירה ה"א
 להיות אם הוא דבוק ומתארח ומתענג
 לתענוג החומרי חיו כי הא"ך יברור אם הוא
 הושק לפסולת ברטנו, אבל הכיור הוא
 אם הוא דבוק בשי"ה בדו"ר ומביא היראה
 לאין ואין היא חכמה וכ"ל שמבין בהכרה
 גדולה ועלמה שתענוג זה הוא נמאס והכל
 בעיניו וברטנו ולא היה עושה זה בתענוג
 הגשמי כמו אכילה ושחיה וזיוג רק הוא
 מוכרח מאת השי"ה מחמת שיש בזה יל"ך
 מאהבה הבורא ותענוגו שנתגסם ונעשה
 פסולת וחומרי, והוא עיי"ה בתענוג מפריד
 איש מהפסולת ונמאס בעיניו האיות של
 הפסולת מחמת חכמה כמו מי שהוא חכם
 ומביאים לו איזה דבר גרוע מעבע או בגד
 והוא נלכע נלכע עוב מאד מי שהוא כסיל
 דומה לו שהוא עוב כלו והחכם מבין שהלכע
 הוא עוב אבל עליותו רע ומפריד בהחמתו
 העוב מן הרע, ככה מי שהוא דבוק צבורא
 ית"ש עיי"ה יראה המביאה לידי חכמה ור"ל
 הכרת החכמה שהוא הדעה כאשר אפשר לך
 להלן אי"ה ור"ל שיכיה דבוק בזה ויכיה בן
 במחשבתו ולא שיאמר שהוא בן שזה הכל
 ותענוג עוה"ז ואעפ"י יקבל תענוג ממנו כדרך
 כל העולם שאומרים בן נפיהם ובלבד
 מתענגים מחאות הרעות וכוספים להם קודם
 עשותם ועכ"פ בעת עשייתם זכו שעות, אבל
 עיקר

השלח אחריו ה"א שועה אזי הוא מפחד
 פהשליט ומתחיל להתרועות אליו בשומה דברים
 ומחנות ומכ יועיל זה, אבל החכם אומר מה
 לי לפחד מזה ולרעותו הלא פחדו פחד הז"ך
 ואינו יכול לעשות שום דבר בלעדי המלך
 עוב לי לילך מהר למלך אולי ארלנו כי נעמות
 המלך ותשארנו עובר על פשע, וכן בהיפוך
 בשלוח המלך אחר איש אי' מתשרתו
 בכבוד וצמתי כבוד ותענוג אחר מי שיחפון
 המלך ביקרו והאים אשר המלך חפץ ביקרו
 שולח אחריו אם הוא שועה אי' משמה
 ומתענג עם השליח ששלח המלך אליו אבל
 מי שהוא חכם מבין כיון שתענוג זה רק
 בחוץ מבית המלך בשליח של מלך מה יכיה
 בבית המלך ולפני המלך בעלמו ומה לי
 לאבד אותו הזמן בתענוג שפל וגרוע של
 בשליח מוטב בלוחו הזמן לידבק ולמהר
 לילך אל המלך ולהתענג עם כיון שאני רואה
 בהמלך שלח אחרו לעשות לי עונג אקח ק"ו
 מזה התענוג ועיי"ה לחשוק למחר לילך :

והנביא

הוא שמי שיש לו יראת ה'
 ואהבתו בער בלבו חמיד כאש
 אבל עדיין אינו מבורר לגמרי ולפעמים
 נתעורר בו אהבה רעה או יראה רעה או
 התפארות כו' ידע צבירור שזה נדמן לו
 מאת השי"ה לשלל בענין יראה כשוראח דבר
 שיש לו לפחד ממנו כמי וכרי או כלב מפחד
 ומתעורר בלבו יראה מדבר זה ידע כי מן
 השמים שלחו לו דבר זה מחמת שנתרחק ונפל
 במחשבתו מיראת השי"ה ורואה המלך
 לקראו ליראחו ושולח לו זה השליח המפחד
 מן השבירה שבעוה"ז ואם נלכע יבור ויברח
 מזה המראה ליראת המלך כואיל ודבר זה
 בא לקראחו להזכירו לילך ולהתקרב מהר אל
 המלך ומה לו להתרועות אל זה השליח ויברח
 במחשבתו ונפשו אל השי"ה, וכן בהיפוך
 באהבה ג"כ אם נתעורר בו אהבה רעה מפני
 שגפל מאהבה השי"ה ורואה השי"ה לעוררו
 ולענוגו באהבתו הגדולה ושולח לעוררו בפסולת
 האהבה שהוא שליח של העוה"ז בענין האהבה
 ועיי"ה מש"כ במשל ועיי"ה הוא העלאת יל"ך
 משברי כלים כי האהבות הרעים והיראות
 הרעים שהם נמשכים לחומרי בלתי להתקשר

דרך אמת

לפרש בפסוק מ"ט ע"כ יכו לדרך מעשים
 ע"ש וכו' ז"ל כחז לפי דרכו וכו' נקדושה
 כי באמת מי שדבוק בהשי"ה כראוי ע"י שהוא
 מאמין בהשי"ה מכ"כ ר"ל שהמיד האב
 צוה לא יפסיק חוזה רגע אי כמו שנתנונו
 כמש"ל בשם ס' חרדים ובשם הרמב"ם וע"ז
 יש לו דו"ד ודביקות כבורא ית' ואז באמת
 יכול לדבר דברים הרבה כיון שהוא דבוק
 הרבה ה"טב נקדושה יכול להעלות דברי מל
 לקדושה ג"כ ע"י חכמה לירופי אוחיות
 המודעת להקדושה האלכי הבעש"ט זל"ה
 ולחלמלדיו בעלי רוביק ששחו מימיו מהם
 בעלמא לקשטו זכוחם יגן עלינו ומהם בעושי
 בחיים חיוחס יהא רעוא מהשי"ה ש"אירכו
 ימיכם ושנוחיסם ויחקיימו בכם חכמי ישראל
 הם וצניכס כו', ואין חיימה צוה כי מוכרחים
 אכחנו להודות צוה ש"ס חכמה כו' כי הל"ה
 חזינו בגמרא כמה דברים באגדה שראו
 דברים בטלים רק שהתנאים היו בעלי
 רוביק ויהי להם חכמה א' בעליומה גדול
 ענין לירופי אוחיות ודברו הכל ברוח קדש
 וכס סודות החורב וכו' ז' מהמת דביקותם
 נקדושה עליונה מאל ע"י דקוחם וחמימותם
 ויראחם ואכחם בגדולם להשי"ה חמיד :

ובזה

הענין אמר הקדוש מ"ה אמת
 מענדיל ז"ל כי זכ פ"י המשנה
 הלומד חורב לשמה וזכ לדברים הרבה ור"ל
 חורב לשמך נקרא כמש"ל דביקות הבורא
 ית"ש ואז הוא זוכה ר"ל שיכול לזכ אפילו
 דברי חול הרבה, כי מפני מה נקרא דברים
 בטלים ר"ל שהם בטלים בלי היות כיון שאינם
 ד"ה אבל מי שדבוק בהשי"ה יכול לזכוחם
 ולהח בכם חיות ע"י דביקותו וחכמתו
 העליונה אשר א"ה לנו להבין איך ומה כי
 אין אנו עומדים על דרכה כלל איך נדע
 מקומה וערכה רק באמונה נאמין כן ר"ל
 אמונה חכמים שנאמין ש"ס להם חכמה זו
 כמו שראינו בגמרא כ"ל, וכל זה מי שאבד
 חמיד שהשי"ה מכ"כ ומחכה איש לפניו כן
 כמו שמבואר בש"ע ר"ס א' ברמ"א שו"ת ס'
 לגדי חמיד הוא כלל גדול כו' ומתוכה
 בשפלות ובלעיונה לפני השי"ה כאלו רואה
 משה"כ מי שהושב בהשי"ה בשמים ממעל וכו'

עיקר החכמה שיכ"ה באמת כן ולא ע"י
 שחכמה א' יוכל לברר בירורין, וזכ מ"ש
 בזהר טולא בחכמה החברירו ולפעמים אומר
 במהש"ה החברירו כל זה דברי הקדוש כ"ל,
 לא כמו חסירי הסכל שבחמינו הלומדים
 קבלה וכו' שיוכלו לברר הנילוזים באכ"ל
 ע"ש כוונה באכ"ל, ובאיך אפשר זה אם
 אינם במדרגה כ"ל שיכ"ה להם יראה
 פני"ה להחמה הזכרה במהש"ה יחשבו
 קוונה ולא ע"י יעגו בה כמ"ש הקדוש מ"ה
 אגחם מענדל ז"ל שמהכ"ל מהוך לשמה באין
 בלא לשמה כמו שידעת אבל העיקר כ"ל :
וברברי יהי לך אור גדול בכל מקום
 שהצין איזה דרך ללכה בה כי
 רחוק מאד ממני דרך האמת והי"ן שהכחיים
 ה"ל הכל מדברים מאיש קדוש מופשט
 פמש"ל וכמ"ש הרב ז"ל בכתבים חדשים
 ש"ה על משכב הבנים יולאים בקשרים וכו'
 מ"כ"ס בצי"ן וכל אדם אלה שדברו חכמים
 בכה ור"ל אוחם הנקראים בים ש"ס להם
 מדריגות נשמה נוספת על הנפש ורוח שבהם
 והם מקושרים במהש"ה לבורא ית"ש אז
 להם מוחר ללכה אפילו בשוק לפרקים בעת
 הלוך להם כיון שכם מקושרים לבורא ית'
 מאל לא יפסיקו עוברי דרכים מדביקותו,
 זה הבנים יולאים בקשרים ר"ל בהקשרות
 הבורא שבמהש"ה, ובני מלכים ר"ל מי
 שאין לו רק נפש אז אפילו רוח אך עדיין אין
 לו חלק נשמה לא יסמוך על קישור מהש"ה
 אשני שלא כשיג עדיין למדריגות מהש"ה
 ואז לא יכ"ה הקשר אמיץ וחזק ויפול, ואין
 לו ללכה בטל רק כגז המקשקש להשמיע ככה
 ישמיע קולו חמיד ד"ה וחפלה ויראה השי"ה
 ולא יסמוך על דביקות המהש"ה כי יפסיקו
 עוברי דרכים ח"ו הואיל ודבקוהו הל"ה,
 וכל אדם ר"ל כל אדם שוין צוה ואין כמעט
 בממלא מי שיכ"ה במדריגות הבנים היולאים
 בקשרים אלא מה שדברו חכמים על הבנים
 היולאים בקשרים הוא בכו"ר ר"ל כפי מה
 שכם היו קך מדברים על עולם לא על
 אלהם, עוד כחז שם פ"י על פסוק (קבלה
 ה) אל הצהל על פיך ולבך אל ימכר לכו"ה
 דבר וגו' שצ"ה בעטר נקדושה דוחה איש

כי שדי נופו בחר עיקרו כיון שאין הפסק
 זייטיסם ואז נקרא זה קומה זקופה המיוחסת
 לאדם נכבד להיות דבוק בהשי"ת כמלאכי
 השרת כג"ש בגמרא ג' כמלאכי השרת
 הולכים בקומה זקופה כו', וכו' והפירתי
 אחכם, רק זה חסרון לעסוק בגשמיות וחז'
 נבוא לפיחותה וקטנות לזה הכעוהו השי"ת
 והרביהי אחכם ופירש"י קומה זקופה ר"ל
 שאשפיע לכם שפע קדוש ורוח קדשי אהן
 בקרבכם אשר על ידה תמשוך רוחי אחכם
 לי לא להדבק בגשמיות ח"ו, זה פרו רק חז'
 לא להנות רק ורבו ר"ל בקומה זקופה כג"ל
 וחשיב ומלאו את הארץ כי באופן הניל שאדם
 דבוק בהשי"ת היעב הוא ע"י שמושג בהשי"ת
 שמכ"כ וחושב חמיד בזה ובכל מה שרואה
 חושב ברוחניות האלפים המתייב דבר זה
 כמש"ל במשל בגדי לבעוין של אשה
 בהסתכלותם עליה, ולא בכל מקום שהוא יכול
 להיות דבוק בהשי"ת ואין דבר גשמי מונע
 מקומו ככה הוא יהיה בכל מקום עם
 השי"ת וזהו ומלאו את הארץ וכדו' ר"ל
 באופן זה תוכלו לכבוש כל התומרות כיון
 שלא תהיו דבוקים בהם חז' רק בהשי"ת
 לבדו עכ"ל :

ואבאר

לך אתה חביבי אשר כנפשי עטן
 זה מהו הכרה שיטתית לך
 לבחרו היעב ואבז אבאר לך ג"כ מאמר
 הגמ' מס' שבת (ע"ז ע"ב) ר' זירא אשכח
 לר"י דהוי קאי אפינתה דבי חמי וכו'
 וחזיה דכח דיהא דעתיה ואי בני מיטיב
 כל הללי דעלמא הוי א"ל וכו' ע"ש, ולא
 רציתי להארץ דקדוקים רק לבחוב הפי'
 זכור אמתית לדעתי, והענין הוא כי יש
 חכמה וזינה ודעת בכל דבר למשל מי
 שחושק לבנות לו בית דירה מחשבה הראשונה
 בכללה נק' חכמה שהיא מוכנה ל' שהיא רק
 נקודה גולם לבד ואח"כ כשמתחיל להרחיב
 מחשבתו בהבנת לבו לכתן ולכל' ומרחיב
 המחשבה לכל ז' את באופן זה יהיה הבית
 או באופן זה שהוא נקרא בגשמיות אורח'
 ורוחז והכל על המחשבה הראשונה שהוא
 לבנות בית דירה וזהו כ' ד' על י' וכו'
 הנקרא בבנה שבגב, אם כי האז שהיא
 המחשבה

על הארץ כדרך שחושבים העולם זה האדם
 שמוכנה למטע דבריו כל האפשר כי אין
 יכול לתקן שום דיבור חול רק דברי תורה
 ידבר חמיד וזהו פי' הפסוק (שם ה) כי
 האלפים בשמים והתה על הארץ ואיך
 דבוק באמונה זו חמיד להשוב בה חמיד
 שהשי"ת מכ"כ ע"כ יהיה דברך מועמים
 גא"ל לך לתקן שום דיבור כלל, נמלא לפי
 זה חלך לבטח לרכך וחזין כי הפחזים הניל
 מדברים הכל בהוה ר"ל כפי מה שהיה
 פקדוש הניל כך היה מדבר לא לנו פעוועות
 חסרי השכל ודלי מעש וריקי כשרון :

וזהו

לדברינו הניל שאמר המגיד לפרש
 ענין פרו ורבו ואמר לפי זה
 הענין כך פרו השי"ת לזה לנו לפרות ולהוליד
 צנים אבל הזהרנו מהמת שדבר זה הוא
 גשמיות וחומריות גדול והיו נהיה נמשל
 כבהמות נלמה ובאמת כוונת השי"ת היה
 לבוא לרוחניותו ית' ואיך מולח אותו להאגס
 צ"ו אמר ורבו ר"ל שלא יהיה ענין יזווג שלכם
 ופעם גשמיות להיותם דבוקים בתאוות
 פזמן ולא מה אתם חשובים, כי כמו הם
 הוא כאין, וקעוהם ושירותם ושלפתם כמו
 שאר בעלי חיים ובהמות שקעונים בערכינו
 לנטייתם לחומר לגמרי ולזה הם הולכים
 בקומה כפופה להיות הפי' נפסם הוא רק מזכות
 חז' העפר לא יותר וא"כ מה הם החשובים
 ואם תדמו להם תהיה קענים ופלים
 כמוהם ואע"פ שהתם אנשים תהיו נחשבים
 כמו כאלו הלכתם בקומה כפופה, משא"כ אם
 תפשעו את עלמיכם מגשמיות ותהיה דבוקים
 בהשי"ת מאד ויהא היוג שלכם לשמו ית'
 ויהיה מופשע מחומריות כל האפשר אזי
 תהיו גדולים מאד כיון שהיו דבוקים
 בהשי"ת ויהיה הענף דבוק לשורשו ויהיה
 אחדות אחד עם השורש וכמש"ל לך במשל
 הרי"מ דאי איתבדילו אינון מאינון יחדיו מיא
 למקור, ובענין זה את ישבור האדם אי"ע
 מעל התאוות ברענו מכסוף להם ושיהיה
 נמאכים בעיניו רק ישתוקק חמיד לבזר'
 ית' להדבק אליו רק שא"ל להיות זה לגמרי
 כיון שהשי"ת נבוא להיות נכבד ונבדל אבל
 שתוקתו חמיד לשרשו והרי כאלו הוא שם

דרך אמת

בגדי האשכ חס ע"י הכפשות הכשמות כי הכל חלוי זצ"ל כי בלגדי זה מחשבתו והשכחו לדברים חומריים מעולם ורבינו ולא יחיה לו דעה, וז"ש בגמרא כל מי שאין בו דעה וכו' וזה דע את חלמי אביך ור"ל דע שהתא מקושר חלוי ב"עתך אותו ר"ל שהתא תמיד דבר זה במחשבתך שהש"ת מכי"כ והי"שבו תמיד בו וע"י מקושר בלבך מליאותו באלו אתה רואה בעיניך ממש ולא זו נקרא הכרה, והפרש גדול בין מי שחושב בהש"ת לפעמים ובין מי שחושב בו תמיד כדחוק מורח ממערב וא"י לפרש הכפרש כי דבר זה חלוי באבנתא דלגא וזה נקרא חכמה הכספה, שמעתי מפ"י קדוש מו"ה מנחם מענדל ז"ל שנסחר נקרא דבר שאין אדם יכול להבינו לחבירו כמו הטעם של המאכל אי"ל לספר לאדם שלא טעם טעם זה מעולם אי"ל לפרש לו בדיבור איך ומה נקרא זה דבר סתר כך ענין אבנת הצורה ויראתו יח"ש אי אפשר לפרש לחבירו איך היא האבנת בלב זה נקרא נסתר, אבל מה שחס קוראים נסתר הנמת הקבלה הא"ך הוא הלא כל מי שרואה ללמוד הספר לפניו ואם אינו מבין הוא ע"ש ולפני איש כזה גמרא ותוספות ג"כ נקרא נסתר אלא ענין הכספות שכל הוכר וכתיב האר"ל הכל בנשים ע"פ דביקות הצורה למי שזוכה להדבק ולהיות אופס במרכבה עליונה כמו האר"י זל"ה דבוי נכירין ליה שצ"ל דקיע וי"ה מהלך בהם תמיד בעיני שכלו כמו הארבעה חכמים שנכנסו בפרד"ס כמבאר בהוס' במס' מגילה ובסג"מ בריש ס' המדע סוף פ"ד ע"ש, אבל ענין הכפרש בין מי שחושב בצורה יח"ש לאינו חושב בו תמיד דומה במק"ה עדי"מ מי שרואה אדם אחד נכרי מעיר אחרת פתאום ואח"כ עבר מלפניו וא"כ אח"כ כשיעבור עוד פ"ה לפניו לא יכירו כי אע"פ שמקודם ראהו אע"פ"ל לא יכירו כי היה רק הכורה לפניו רגע א' ולא נחקקו בשינויו כלל ולא נחקקו בזכרונם כלל ולא יוכל לדבק בו בעת פ"ש כי אין לו היכרות וחברת עמו כלל ככה יחיה מי שאינו חושק בצורה יח' כלל רק לפעמים כשיראה או לא יחיה לו היכרות כלל חלוי לא אבנת ולא

המחשבה נתן הפיפה שהיא המושבה בגילמת לבד ונטלם כה איך יחיה הבית בני והכונה הוא כחם המוחנה בטפה לורה לעשותה בצורה הכונה והפסולת דיתה לחון, כך הכונה מהשבת ומדינה שמוכרת להיות בין ולא כן, וזהו הכונה שמבין דבר מתוך דבר תח"ת שר"ך ביה לדור מוכרת להיות כך פתחים וכך חלונות וכך אורז וכך רוחב ומיי"ב אפשר כך טוב ואח"כ חוזר וסותר מחשבתו לא טוב כך חל"ה כך ובל זה נקרא שבו נקרא אם ונקרא כ' ד' על י', ולפי זה אם עיני שכל לך הבין ענין חכמה וחכמה ודעה בהש"ת שנברא נה העולם וא"י ללאת מן הענין להאריך בזה, ואח"כ כשגמר ליור בדעתו שיהיה באופן זה שנגמור וברור לו לא באופן אחר אז אינו באור מחשבתו ומעמדה בגראשונה שהבין בהכונה כך או כך רק מעמיד מחשבתו על דבר ליור א' ודבוק בזה ליור והוא יתוד בדעתו או נתיחדה החכמה שלו בדינה שלו ע"י הדעה ואין לו רק מחשבה שהוא הדעת המגלה החכמה וכדינה כ"ל אבנה הדעת סוף תמיד ובונה כל הדרי"ו של שבת, נמלא הדעה היא גמר מחשבתו ואל"תותו ודיקות האדם בה ואח"כ בזה הדעה הולך תמיד וממלא כל הדרי"ו בדיעה א' חכו בדעה תדרי"ו ימלאון, ככה הענין מ' שרואה לדבק עלמו בהש"ת ר"ך להי"ה א' חכ"ד וחכמה ר"ל קבלה מאבותיו ורבותיו ע"ש אלהים עולם והוא מחשבת גולם בלבד, ואח"כ ר"ך להבין דבר מתוך דבר בהכונה איך שיהיה בהש"ת משגיח על כולם ומחיה את כולם והוא ממלא כל העולמות והוא מחשב ומבין מכל מה כרואה בעולם יבין בהכונה ומחשב שמוכרת להיות כאן כמו יח"ש חכו מבין דבר ר"ל דבר הש"ת מתוך דבר העולם ואח"כ כשנגמור ליור זה תמיד בדעתו ואין דעתו פניו מליור זה כי בהכונה עדיין הדבר פעמים במחשבתו ומבין ומתברר בה הרבה ולפעמים אינו במחשבתו רק דברים אחרים וז"ל אבל כשהכריה מחשבתו והכונה ע"י ויגמור מאד דעתו על זה בודאי נקרא דעה שהוא מקושר תמיד בזה וסוף תמיד בזה וכל מה שרואה רואה תמיד הש"ת כמט"ל במשל

דינה

דביקה כלל מש"כ מי שחובב תמיד צבורה ית' או עכ"פ בכל עת שיוכל מרבה לחשוב בו דומה למי שרואה את האדם א' כמה פעמים וזמנים רבים. ונחקקה לורתו בלבו היטב וחק בבהתרחקו מנגדו ישאר הדיוקן בלבו הנקרה רשומו בכחבי האר"ל ובהוספו לראותו פ"ש אזי מכירו ונשקתו וזה-תו גדולה אליו מאד והסתברותו אליו נכונה והכל לפי ערך האיש אם ישר הוא וטוב לכתתבר אליו ולפי ערך זמן התחברותם יחד ככה יכיה הדיוקן נחקק בלבו אשר עייז מכירו אח"כ וזה נקרה הכרה, ובענין זה הוא מי שחובב בהש"ת תמיד דומה לו כאילו עומד לנגדו תמיד כענין המשל וזה נקרה הכרה ודבר זה הסביר לי החכם השלם המופלג החריף מו"ה לבי הירש נ"י שהוא לע"ע מ"מ בק"ק דללני י"ץ, וזהו שבס' שובח הלבבות משתמש במלה זו תמיד וכחבב שכתרו חוקה או הלוגה הכל בענין זה, וזה יובנו כל המאמר הכ"ל שאמרו הסתכל בשלשה דברים ואין אחב בל ירדי עבירה ובחמה אשילו המסתכל אינו מועיל לו רק ר"ל להיות דבר זה תמיד במחשבתו ונחקק בשכלו ואינו דימה למי שמהרהר בה פ"ח למהרהר תמיד כי מי שמהרהר בה תמיד ונחקקה בשכלו זה נקרה מסתכל בשכלו בה אכל בל"ה דומה לרואה אדם א' נכרי פ"ח אע"פ שרואה לורתו אע"פ לא יועיל לו כלל וכאלו לא ראהו רק לפי ההחמדה ככה יכיה הסכרה והבן המשל והמניחה היטב להבין כל דברי חכמים :

וְנִבְנָה מי שדעתו בשלימות. הכ"ל שיש לו דעת בינו הכרת הבורא במשר"ל אברהם אבינו הכיר את צוראו וכוונתו כל זה בחמה וכן שמעתי מהרב ר' בער מההדרקוב תלמיד של האשל הגדול מו"ה דוב בער ז"ל וזה הכל אי"ה כ"ה מי שחובב תמיד בהש"ת מופשט מגשמיות וזה האדם נקרה דעת רחבה ולזה האדם יש לו מלדיגות דעת הממלא כל החדרים כמ"ש ובעת חדרים ימלאון ר"ל כל חדרי לבו וכל המועות אבריו פונים ומלאין מזה וכל המועותין של זה לש"ש וזהו בכל דרכיך דעהו וג"כ בכל מה שרואה רואה הכל הש"ת כמ"ל במשל

נגדי הא"ש הכ"ל ואז הוא רואה ממש הש"ת מכ"כ וזהו דעת חרדים ימלאון ר"ל מי שיש לו דעת רואה שכל חדרי העולם מלאים מכבוד הש"ת ויכול ללמוד מכל מה שרואה חכמת הש"ת כמ"ש () מלפני מבהמות הארץ ואז הוא מקשר את העולם בהש"ת והש"ת עם ולפני העולם עומד כי העולם אינו יכול להתקיים כ"ה ע"י שפעו ית' ומי הוא הממשיך והמקיימו האדם ע"י דבקותו והסגתו בזה וזה נקרה לדיק שיש לו מדה התקשרות שמקשר בהקביה והוא בעולם הזה נמלא מקשר הש"ת בעו"ה וזה נקרה ברית המקשר המשפיע והמקבל וזה נקרה כי כל בשמים ובארץ ומ"י דלחיד בשמיא ובארעא וכוא איש לדיק שמקשר בהש"ת הנקרה שמים והוא בארץ כ"י גילה לנו קדוש הקדושים מו"ה דוב בער ז"ל, ואז לפני זה האדם כל העולם כולו מלא מהש"ת ומלא מהתורה כי תורה הוא לשון מורה מה דסחים כ"ל ולפני זה האדם מורה כל נברא לפניו חכמה איך נברא ובמה נברא כמו שהשיג א"ה ע"ה ומיבור ס' יצירה וגם חכמי התנאים והאמוראים אכל מי שאינו בן חזן אזי אין העולם לפניו כ"ה ריקן ופניו וחלל מהש"ת וחובב שהש"ת בהשמים הכין כסאו כפשוטו של מקרא, וזהו מ"ש בגמרא ה"ד חילול השם כגון הגא דמסגינא ארבע אמות בלא תורה ותפלה ואמר לי חבריני שנפטר ה"ה מו"ה ישכר בער ז"ה"ה משום רבו שר"ל ה"ד שיהיה העולם חלל מהש"ת וריקן ממנו כגון אנה דמסגינא בלא תורה ותפילין ר"ל שהדבקות והמחשבה נקרה תורה כ"ל ונקרה תפילין שנקרא ע"ש דבקות השכל בהש"ת ותפילין לשון דבקות כדודע מלשון אמיד פחיל והוא כמו כבש כבש ושלמה שאלה שעינים אחד אפילו באתויהם שנתחלפו אלא שזה קודם לזה ובלא זה הדבקות או נדמה הלל מהש"ת וזה מ"ש בגמרא תו"ה דהוה דביחא דעניה ר"ל שהיה דעתו רחבה צבורה ית' ע"ד המכר ואז אי הוי בני מיניה כל חללי דעלמא שגידי לו תעלומתן האיך מורים חכמת אלהותו ותורתו הוי אמר ליה ושאל לו מ"ע כך ומ"ע כך ויש בכל אחד מהם חכמה נפלאה

נפלאה למי שהגנו הטיית בינה ולא אחנו יודע
 עד מה אצל צודאי הם הכנאים הניל צודאי
 נכמה אלהים ועבודתו כנאונה שאלתם
 והשוכחם כי בלעדי זה למה הוא למ כגמי
 כי כל תורותינו כולם שבכתב ושבטי"פ אין
 דבר אחד אפילו אות א' יולא לדבר אחר
 ולת לעבוד הטיית כי לזה נהנה ומקרא ת"ר
 ע"ש שמורה לאמר זה הדרך ילכו זה ואפי'
 צדיני ממונות ושאר דינים כדומים שאין
 נפקותא ועובדה מהם אם רק הוא מהם הוא
 אצל מי שטובד הטיית בשלימות מגילן לו רזי
 תורה וזה הרזון אין ליקח עלה מכל תרי"ג
 מלות לעבוד בכם הבורא יח' אע"פ שאינם
 באפשר לקיימם כעצמם כמו מלות החלוין
 בארץ ושאר מלות, וזה שקרא הזכר את
 התרי"ג מלות תרי"ג עיטין ר"ל שנותנים
 לאדם ענה אין להתדבק ביוצרו כ"ז גילו לנו
 החכמים הנ"ל, ואני שמעתי בן מפה קדוש
 הרב המגיד ואמר שמעודו כל מה שרואה
 בספר אין נפניו הפרש או גמרא או קבלה
 אינו רואה שום דבר אחר זולת*אין לעבוד
 את הטיית ובאמת הוא כך, אצל זה הוא
 לפניו שהוא לדיק בן לדיק ושאר השלימים
 אצל לא אחנו יודע עד מה אין ומה רק
 באמונה אני מאמין זה וקלתם שמענו דוגמה,
 ונמלא לפי זה הרהבת לך ביאור ענין באריכות
 כל האפשר לפי העת והזמן והשכל שלנו אצל
 העיקר שכל מה שתענין בזה הענין בו כמה
 פעמים היטב יתחוקו הדברים האלה בלבך :
ואתה אהובי אל יפתוך יצרך כי לפיז
 לא מלאנו ידנו ורגלנו ואנו נמשלים
 לנכמות ומה עבודותינו נחשבה בשאינה
 אפילו כנקודה קטנה מזה הדרך, אהובי
 אחי באמת הדבר בן אצל האדם לריך להיות
 חכם מאד בכל הדברים נגד יצרו ולשקול
 הכל בפלם זה המשקל כי הלא באמת האדם
 לריך לעבוד הטיית צעתי עניינם כמו שא"ל
 לעבוד בגדלות היא כי תושבות ה' כל גבה
 לב בן א"ל לעבוד בשפלות כוודע כי זה
 יחיה הכשרות ורפיון ידים מעבודתו יח'
 ויאמר ה"אכ"ר מה בזה אם התחיל או אם
 תכוון הכל הוא הלא בלתי יראה ואהבה לא
 פורתא לעילא ולמס לך לדיקה א"ע לאמר

בלי מיו וכדומה בשאר דברים, רק אינו בן
 כי המעט מן האדם הוא חשוב לפני הטיית
 כשיביה בתמימות לכבוד הטיית ופועל דבר
 למעלה גדול והף גם לפעמים יתפש: לב האדם
 לאמר מי אחת לבטם בביכל השם ואחש מלא
 מדות רעים ועבירות חמורות באמת בן הוא
 ולריך לתקן כל מדה ולהשיב מכל עבירה
 אצל זה לא נוכל אם לא ע"י התקרבות כי
 בלעדי זה אי"ל שום דבר וכמ"ש הרב מו"ה
 דוב צער זל"ה ושי"ה טוב ה' לכל ר"ל לכל
 דבר הוא טוב שיברח האדם ויקרצ א"ע
 להטיית בן אם ירצה לנפות התאוות ומידות
 א"ל אם לא שירגיל א"ע ויכריח מחשבתו
 לדבק בהטיית אע"פ שלא יוכל אע"פ הוא
 טוב, בן מי שירצה לשוב מעבירות שידו
 הכל הוא ע"י התקרבות להטיית כי זה עיקר
 לשון השוכח שר"ל שישוב א"ע להטיית
 ממחשבתו ובלעדי זה אין תשובה כלום
 כמבואר בכל הספרים ובס' שער ת' לרי':
והבוא תמיד לריך האדם להכריח את
 עלמו להתקרצ להטיית במחשבתו
 אם הוא מלא מדות רעות ורואה לנצברם א"ל
 אם לא ע"י התקרבות להטיית אע"פ שלא
 יכול ביון שהקציה-רואה שתוקתו גדולה מאד
 עזרהו מעט מעט,וכן להשיב מעבירות שידו
 אפילו קודם התשובה לריך להכריח א"ע
 להתדבקות הטיית ע"י תורה ותפלה בדביקות
 כל האפשר כי הנה מלות האמונה ואהבה
 והיראה והדביקות בן מלות שהן מהוויבים
 להיות על האדם תמיד בלי הפסק רגע
 כמבואר זה במש"ל בשם הרמב"ם והתפדים,
 ויש לית בשכחה הטיית מלב כמ"ש השמר
 לך וגו' פן תשכח (דברים ד) וה"כ מאן דלית
 ליה תרתי מצוה הדא מצוה נמי לא ליעבד
 כמבואר זה במבואר או מי שאכל שום וריחו
 מודף כו' מפני שריחק עלמו מהטיית יתרחק
 יותר היחבן אלא ודאי צענין זה לריך להכריח
 על יצרו ולהשיב עליו כדבריו וגם על זה
 באמר (דה"י יז) ויגבה לבו צדרכי השם שלא
 יסטיק צעיונו מה שפושט להטיית רק יוסיח
 בכל ולריך להרחיב בזה :

והבוא לך מדרש א' צפי קרה שאמר
 שם מה ראה קרה לחלק על
 משש

עונותיך ומדוהיך ברעים ואתה מתועב לפני
 השמים כאיך ימלאוך לבך להתקרב לעבודתו
 ויחודו וכדומה פתים אחרים כ"א לפי ענינם
 לזה לר"ך ללחו בנבוכים כמשי"ה (ד"ר"י ח)
 ויגבה לבו בדרעי כ' וכמרוזל לפיכך נברא
 אדם יחידי שהי"ב אדם לומר שבבילי נברא
 העולם ואחז"ל לעולם ידמה לאדם כאלו הוא
 ועולם הני זכאי והני חייב עשה מזה אחת
 אשריו כו' ולכאור"ה זה נבוכים גדול שידמה
 האדם בדעתו שבבבילו נברא העולם וכל
 העולם תלוי עליו, אבל מו"ל הכרימו אותנו
 להשתמש בנבוכים זה כי בלעדי זה ייכה
 התרשלות גדול בנפשו לרדוף אחר עבודת
 השמים וכל אחד יאמר מה אני לעבוד את
 השמים ויאמר גי"כ די לי במעשי שאני לומד
 ועושה מצוה כמו שראיתי מאבותי ויותר
 למה לי להקור על עבודה שלימה לא עלי
 המלאכה לגמור כ"א על יחידי סגולה, ואם
 כל אחד יאמר כך לא ייכה אדם בעולם
 שיתקרב להשמים אבל לסבה זו אנו לרייכים
 להשתמש בנבוכים ולעשות עצמו לחיט לעבוד
 עבודתו ית' ויגבר אי"ע בעבודתו ית' כאלו
 עליו מוטל כל העולם, אבל ח"ו אחר המעשה
 ואף בשעת מעשה שטושה להשמים לא ידמה
 בחייה שום גבחות רק כניעה ושפלות
 שיראה שהוא כאין לפני השמים ואינו עושה
 שום מעשה ומש שטושה הוא בכח ועזר
 אלהי אשר עזרו ונתן לו כח ומבלעדי השמים
 היה חפס ויכיר כל זה בבכרת הדעת העוב
 כמש"ל מעי"ן הכרה ודעת של כל דבר ויחשוק
 תמיד לעבודה ודביקות יותר מזה וידמה לו
 שרדי"ן לא התחיל בעבודה השמים כמו
 שהאמת הוא כי השמים אין סוף והשפיות
 עבודתו אין סוף ובדבר שה"ן לה סוף לא
 ב"ך רק התחלה מלדנו, וכמי"ש במגלה
 עמיקות שאמר משה רבינו ע"ה אתה החלום
 להראות את עבדיך וגו' כי כל מה שהביג
 משה לא השיג שום נברא בעולם ואעפ"כ
 היב נחשב לו כ"ו רק להתחלב ואמר אתה
 החילות להראות את עבדיך, נמ"ל לר"ך
 להשתמש בשמים בנבוכים ובשפלות וכל זה
 דרך האמת דרך ישכון אור להשמים ולעבודתו
 האמיתות אבל זה לעומת זה עשה ארכי"ס

בסב"ה אדומה י"א, אר"ך להבין זה
 ובעיני בוא כי הפ"ש שכבר כתבתי ברוב
 דברים מהשפלות ומענינו איך הוא, אבל
 צדי"ן לא ילאחי ידי טובה ביאור הפ"י כחוט
 בשער כי דבר זה עמוק עמוק מוי ימלאכה
 ובו"א דבר המבור ללב ואין לבנות בני האדם
 שזין פי בדרך זה לר"ך האדם להיות כמו
 שרקל כי לר"ך האדם שיאחו בשמים
 בנבוכים ובשפלות כמי"ש בחו"ה שער עבודה
 ארכי"ס ובער ככנעה בעשרה תנאים
 שכתב שם ע"ש וכוא כלל לר"ך לפרע כי
 לר"ך לרשם כל זה אף שידעתי באמת שאח
 מדין כן זה ומבטרי אבל אני גי"כ בבנתי
 פ"כ שש"עתי מרציתי הקדושים הניל קודם
 בשמעתי מהם אבל לא נהנתי בדברים ההם
 כי כרוב ואל בינתך אל השטן עד ששמעתי
 שפיכס ומפי כתבם אשר ידענו כי הם בעלי
 דוביק ומקל"הם שהיכ להם גילוי אליהו ז"ל
 כמו הבעש"ט והגמדין מו"ה דוב בער ז"ל
 ומו"ה מנחם מענדל ז"ל ואז בשמעי מהם
 מהקשר הדברים בלבי כאלו קבלתי מפי חכמי
 המשנה ז"ל, וכל מה שהני כותב ככל הוא
 מדבריהם ועי"ן כל דבר חכמה שאני כותב
 בכל הוא מהם רק שלפעמים אני מסביר לך
 דבריהם במשל הקרוב ולפעמים אני מפרש
 בזה חיזה פסוק או חיזה דבר בגמרא אבג
 עיקר החכמה היא מדבריהם מה שהנני
 כ"ש"ה להבי"ס ולהשכילם בטוב ע"כ :

והנה עי"ן עבודה האדם להשמים לר"ך
 להיות בשני ענינים בנבוכים ובשפלות
 ולא סגי בלחד מהם לבד כי בנבוכים ח"ו
 שועבה היא ולר"ך להיות שפל וכא"ן לפני
 השמים ולפני כל בלוי"ן שהבחי למעלה ע"י
 דביקות השמים ויראחו ואהבחו והתפשטות
 הגשמיות, וכבר ידעת מי"ש ברי"ה שלח יקנה
 שדה העובד אלא מי שהוא מופשט מהגשמיות,
 גבר הכבחי לעיל מהעי"ן התפשטות
 הגשמיות כי אינו מוכן לכל העולם אלא למו
 שיגע וטרה ביראה השמים בתפלה דביקות
 נחורה ומעש"ע דביקות להשמים, אבל אם
 ייכה שפל מכל וכל פן ואלוי יפתנו כי"ר
 לאמור מי אתה לבד לפני השמים ולעבדו
 אהבה ב"ו עפר ואפר ואתה ידעת נגעי

הימנו ר"ל יצרו מתנדל מעלמו בטון כגבכות
 וקנאה שמחנקהים שרואים חכמים הניצ
 שבמנינו יש להם שם טוב ואנשי העולם
 מהמון עם הטובים כרוכים אחריהם מאד
 כמו שראוי להיות בלחמה להיות כרוך אחרי
 החכמים ולדיקים בלחמה ולכחלובק בעפר
 רגליהם ואליהם אין איש פונק ובלבם דומה
 שהם לדיקים וחסידים וחסיד יוחר מהם לזאת
 מטילים מוס בזה וממליאים שקרים וכזבים
 שלא עלו על לב כמו שארבע נזמינו והכל
 כדי לפתוח עמם כמ"ש כל זה בחו"ה שיפחה
 היא"היר לחדם בזה הענין ע"ש בסוף פ"ה
 משער יחוד המעשה, וגם מי שלא ימלאו
 זו שום דופי ושמן כמו שהיה ר' מנחם מענדל
 ז"ל היו אומרים המלעיגים שהוא בלחמה לדיק
 אבל הוא בעל גאון גדול וכדומה אומרים על
 הרב המגיד ז"ל והכל מחמת פיתוי הנ"ל כי
 אלו יודעים בעצמם הלחמה בעדיין לא התחילו
 לעבוד כשי"ם כלל וכלל כי לא זכו לשום יראה
 אפי' רגע מכ"ש למדריגות אחרות היו רודפים
 אחר הדיקים בהם בלומדים דרך כשי"ת
 כמו שיש בלחמה גאוני עולם שהכירו זה
 ונכנע לפני הדיקים הנ"ל כעבדו קמ"ו
 מריה מפני שנגע ה' בלבם וראו לעבוד בלחמה
 וראו כניעת בלחמה לכיות זנב לחיות כי
 הבינו שאינם יודעים החלה לעבודתו ורדפו
 אחר עבודת השי"ת ומלאו והביטנו מחכמים
 הנ"ל בלומדים וקבלו כל אחד מהם לפי זכות
 נשמתו, וענין זה קרה לקרח עם משה כי
 בלחמה משרעיה היה לו חכמים השפלות כמו
 שהעידס התורה ואלעפי"ה היה לו גבכות
 בכמה דברים שעשה שהיה מלך על ישראל
 והנכיג כמלך על עמו רק בלחמה היה זה
 לעבודת הבורא והדריך העם לעבודת השי"ת
 כי לא היה אפשר בלתי זה שיביה איש אשר
 יאל לפניהם ואלעפי"ה לא ראה בחללה זה
 כדוע ואמר שלה נא ביד חשלה עד שהכירו
 השי"ת ליה שיביה לו שררה זו, וקרח אלעפי
 שפקח היה והיה לו רוביק עכ"ז נילון קנאה
 כשאר זו ולא נטער לבו ממנה בכל מכל כל
 וקנאה היא מלך גבכות, ואזננה לא היה לו
 שיעשה משה הכל מפי השי"ת ויביה בלחמה
 מלדו בחלית השפלות והענוה רק שחשב
 שחשב

טוב לענוה רע כו' וכל המדות שיש בטוב
 יש ברע רק בטוב הם בטוב וברע הם לרע
 וזה בהפוכה דלא וברע נקרה הפך דרך
 איש זה כמ"ש במשלי ואחיות השיות של
 קדושה ושל קליפה שוים רק הלידוף היא
 להיפוך למשל בקדושה יש כתר ובקליפה
 קרח אחיות שוים, בקדושה קשר ובקליפה
 שקר, ובקדושה סולם מולך חרנה ובקליפה
 סמל המקנה, בקדושה איש חס ובקליפה מת,
 בקדושה עונג ובקליפה נגע והרבה כדומה,
 ומדה בקליפה להפוך כל דבר לחמה ולעשות
 גטוב רע ומרע טוב כמ"ש היו האומרים
 לרע טוב ולטוב רע וגו' והקליפה מפחה
 לחדם ג"כ בשתי המדות גבכות ושלוח רק
 הוא להיפוך למשל כשרוה לכוחו שאינו
 הולך בדרך לחמה לעבודה השי"ת בהורה
 ותפלה ברור בלחמה בלי פנויה וכדומה ושאר
 דברי יראה ישיב החדם הפחי שנפחה ביצר
 ויחמד מי אכני לנשק דרביים אלו ואני אח
 חטאי אני מוכיר ומי אני לילך בגדולות
 ובנפלות דרכי החסידים אני נוהג א"ע
 כחבתי ודי לי בזה ושאר שפלות שאינר הכל
 להרשל מן העבודה, וזה פיתוי מן ד שפלות
 ולא ובלתי היה זה בלחמה ויהי שפל בעתו
 לפני עמו ולפני כל בלחמה כשיחוקוט
 עמו אחד ויבזה יגב לבו וידמה לו שיעבד
 השי"ת בלימודו ובמלותיו יוחר מכל החסידים
 שבעולם ועו פניו ויחפכו ויגדפכו ואף בלבו
 יש לו גדלות גדול חמיד שדומה לו שיואל
 בעבודתו בלחמה, כ"ז פיתוי הילכיר והנחש
 לפרשו ולעקרו מארץ כהיים ולהורידו לבאר
 שחז בשתי הקלות :

ב' אמת צדור זה גבר מאד זה הקליפה
 ההפוכה המתהפכת בלחמה
 לכת החרב המתהפכת מחבר למרצ כמ"ש
 בשל"ה זכ"ה וז"ל עתקו וגם גדלו גברו חיל
 אנשי רשעים רק לא נטערו לבם מכבוד
 וקנאה ומקנאהם מטילים מוס בקדשים
 בשקרים וכזבים ומדברים סדה על עובדי ה'
 בלחמה והכל הוא שנחפחה בפיתוי הנחש
 שכל הגדול מחזירו יצרו גדול הימנו אשר
 חמר הרב המגיד שר"ל כל הגדול מחזירו
 בלבו נמלא יש לו גבכות בלב לזה יצרו גדול

מחשורת בקליפס קליפס הכיל הנקרא חולע ודרכו להקריב ולכלות הכל ורזה להמריב העולם וזמון המקדש היה מכניעים אותו בקרבן עולה חמיר ועולה אחרות חולע ואם זה לעומת זה כחיל וזהו עולה חמיר עמיד . ולדעתי שהבנתי מרבותי הקדושים הכיל כבנתי הענין ופי' הפסוק הוא כן כי החמד נקרא גדולה וסגולת הוא מלך החמד המים המשפיעים שדרכם להגדיל לכל דבר כנודע מדברי האר"ל הגלויים בדור הזה לכל וסגולת דקדושה הוא להננות לבו דדרכי ה' להשאוק חמיר באהבה גדולה לעבודתו ככוסף וחושק ואוהב. כהף ולא ישבע כסף כי החשק ואהבה בדבר השי"ת אין לו סוף כמו שהוא אין סוף ואפילו בקליפס היא ע"ד זה כקוף בפני אדם כמיש בגמי' אין אדם מת וחלי תאוותו בידו כו', ואף שזה גבחות אבל אדרבה זה הוחר כי זה מביאה לדביקות השי"ת יותר וכל יותר שמדבק בשי"ת יותר מרגיש בשפלותו ודלותו עד שיבא לאין לגמרי כגיש השליה בדברי מרע"ה ואנחנו מה לרוב דביקות השי"ת נמצא הגבחות הוא מלך השפלות שדומה לו חמיר שדדין לא עבד השי"ת כלל ורזה לעבדי ולהיות שפל יותר לפני השי"ת וזה בקדושה וטוב , ובקליפס הוא בסיפוף שדרכו למעט השפע ולהקטינה כדי לכלות העולם ומקטין החשק של האדם במדת הענוה המזוייפת שלה לאמור חולעת אנכי ולא איש ומי אנכי להקרב להשי"ת כלך מדרך זה ולך בדרך הכבושה של כל העולם כו'. המהג שנוכחין העולם להחפלה כפשוטו ולקצר בחפלה ולא ללכת בדרך החסיים ולדקדק באיסורים רק לדבר עם כל אשה ולאכול כל מאכל וללבוש כל מלבוש רק לקיים המצות שראוי מצבותינו כמש"ל , ועיי' מרשל את האדם מעבודתו ית' במדת הענוה הפסולה הנקרא חולע מלשון חולעת ולא איש והעפי"כ הוא בעל גאון גדול בלבו ומתקוטט עם כל אדם בחשבו שהוא לדיק ומדבר סרה על אנשים לדיקים כנהוג בזמנינו כחיל , כי מתיכן יבא לו שפלות כי כבר כתבתי למעלה שבמדת כבדותו טולד האדם ומוכנע בטבע זו ואי"ל

המשנה שהחמם בגבחות להיכוך ולנגד האמת שהשגב שמשך גטח מן האמת וטעם בגבחות שעי' הגבחה שיש בלבו התנשאו על קבל השי"ת כמיש ומדוע התנשאו על קבל ה' ועל עולמו לא דימה שיהיה לו גבחות רק חשב שמה שלבו נוטח לזה להיות שיהי הכל הוא מלך האמת כמש"ל בפסוק ויגבה לבו בדרכי ה' כי זה הגאון הוחרב ולא רזה לתנה בפחיתות בו בגבחותו , ובאמת היושר של הגבחות שמתר הוא במשה , רק חשב נסיפוף מפני הקנאה של הרע שהפך לבו לאמור על הרע טוב ועל טוב רע לפיכך אמר משרע"ה רב לכם בני לוי ובאמת אני רוחה לא כאשר אדם כוברים שהגבחות שלכם היא לשיש ושלי הוא מלך הרע לא כן כי רב לכם בני לוי ר"ל רב נקרא בגדולה הרבה הוא לכם למענכם לא למען השי"ת , וזה נחלקו כי זה דבר עמוק ולריך לזה האמונה לחלות החסרון חמיר בו ולחפוף חמיר בכניעותו ושכלות אשילו לדבר מלוב פן ואלוי הוא מלך הגבחות של הקליפס לעשות מלוב שאינה מוטלת עליו ושיוכל לעשות עיי אמר ולא יחשוב שהוא ראוי לזה יותר מהבירו כי זה גבחות ואפי' משה לא היה חפץ להשתלה לישראל ואמר שלח נח ביד השלח אפילו שהוא דבר מלוב ללכה בשליחות השי"ת וללמוד לישראל ואין לך מלוב גדולה מזו העפי"כ חשב שאהרן ראוי לזה יותר עד שהכריחו השי"ת לזה ולריך האדם ללמוד מה זנה להתקוטט בעבור מלוב שיש בזה עד שררה היו ולברוח ממנה , ואם יידי ראוי להשי"ת יכריח כל העולם להזמין ליד פנהגה זו וכדומה ולריך לשקול דבר זה חמיר בשכל עמוק ולדק וך ולב"ל מהשי"ת על זה עור שיצורנו שלא יסיתנו הילכר בזה לרד ההיפוף חיו רק ידריכנו השי"ת בדרך האמת והטוב :

לדעתי יש לסמוך דברים אלו בכונת האר"ל שכתב על פסוק עולה חמיר העשוי בבר סיני , עולה אחרות חולע והיא בקליפס והוא בגמי' שור ובגמי' אבי' יח"ך שהוא במדת חמד לאזרכם המתפוררת ככל בוקר לקיים העולם וכנודו

לכפר

דרך אמת

וּנְחֻזֵר לענינינו בעיני פמדרש כיוון כשר
 נודע מיט הבטשיט זיל ששאלוה
 על ענין פרה אדומה היכן היא רמיזה לנח
 מה לעבודת הסייח תמיד כמש"ל כל
 המלות הן לנחיות בשכל אף שצופול הם
 בזמן ובמעשה בשכל הם תמיד נלחיים, כי
 התורה הוא אלהות ואלהותו היא לנחיות
 כמו שאומרים כל הלמידי הבטשיט בשאר
 שכל התורה לריבה להמלא תמיד ככל
 בדרך חכמה ושכל שיש ללמוד מכל המצו
 רמיזתה וא"ל להאריך בזה וללחם מן העמק
 ושאלוה על עשר אדומה שמעברת הטמאים
 ומעמאת הטורים והשיב שזה ענין הגבוה
 שמתחלה האדם מתנהג בדרך לא טוב
 ורחוק מהסייח החמלת תקינו הוא פ"ב
 הגבוה וש"ל לשמה כמו להחפירות
 עושים שזה גיב גבוה נסתר שמושב שרלי
 שישלם לו הקב"ה שכר על מעשיו ואשכ
 א"ע שמושב איזה דבר למענו, ובאמת
 מלידנו בלתי כח הצורה מה אנו והאריך
 יתכן שכר דק מתחלה אי"ל לבוא לזה ודאי
 ישאר בחילונות וכושר לו לאחוז בגבוה
 והתפירות ויעשה שלא לשמה ומתוך שלא
 לשמה יבא לשמה ובלשמה לריב להיות אף
 מכל סיג גבוהת כ"ל יתערב בלשמה פ"ב מלד
 הגבוהת תפסול הצבדוק, נמלא הגבוהת
 מנכרת הטמאים הרמקיים מהסייח ומשח
 את הטורים שנתקרבו כבר להסייח שח
 את יתערב עם גבוהת מתועב לפני פ',
 וכבר אמרתי בפסוק כי כל שאור וכל דגל
 לא תקעירו ממנו אשכ לבי רק קרבן ראשיית
 ר"ל ראשית התקרבות להסייח מותר להיות
 בגבוהת אבל אח"כ אל המזבח העליון לא
 יעלו לריח ניחוח להי שאין נחת רוח לפני
 בגבוהת ח"ו כי תועבת ה' כל גבה לב
 אשילו בכל דבר כידוע, נמלא הגבוהת
 מעברת הטמאים וכו' וענין זה אפי' בלדיקיש
 שחס טורים הוא תמיד ע"ד הניל ש"ר
 להתקרב להי בגבוהת ותפלות כי קודם
 שירצה האדם להתקרב להסייח ע"י איזה
 מלה חורה ותפלה נמלא עדיין הוא מרוחק
 ונקרא לערך הקירוב שיתקרב ויתקדש אח"כ
 ע"י העובדה שעתיד לעשות נקרא עתה פ"ב

לכפטר מה אש לא ע"י התקרבות לסייח
 מאד ע"י תפלה וחורה ומעשיט בד"ר
 ובלעדי זה נקרא צוהר גבוה לבא דאיכו
 שלים בקליפה דליה ולה החבר, עליה אחמר
 חוטבת ה' כל גבה לב, ובאמת מחויב
 אדם תמיד להיות מוכנע ומוטפל אש רואה
 שעדיין אין לו שום יראה בודאי מפני שעדיין
 לא נטבר לבו מחלוות רעות וממדות רעים
 וצוחר מדות גבוהת ונמלא הוא מתועב לפני
 הסייח ואין יתכן להעזי פניו ולהרף לאדם
 בלא הוא מתועב ומרוחק מלפני
 הסייח, ואם כבר עיבר לבו מכל וכל עד
 שזכה לענוה באמת פשיטא שא"ל לו להגביה
 לבו כי אין אפשר בביתו קרוב להסייח
 וצטל במילות נגדו להשיב א"ע למחמה
 אבל מסיכן לתחוקה הקליפה של גבוהת
 שבלב האדם לפעול רע אש אינו מקרב א"ע
 להסייח ואינו הולך בדרך החכמים המיישרים
 אורחותם באמת ומורים לעם בדרך ה' יח'
 ונמלא גבוהת לבו במקומו עומדת, ועוד
 צומח לו שהוא לדיק גדול ולמקו ויחסן ועשיר
 ונאר מעלות של טובי בני חומר ומלעיג
 על החכמים ומצוה את הכל דומה שדרכו
 ישרה וכבר אמר שמתע"ה יש דרך ישר לפני
 א"ש ואחרית דרכי מוח נמלא ענוה דקליפה
 להקטין א"ע להתרחק מהסייח לבוא לגלות
 געוה דקדושה אדרבה כדי להתקרב א"ע
 להסייח ולבוא לשפלות באמת, וזהו הכוונה
 של עולת תמיד ר"ל הכחוב אומר עולת
 תמיד מדה החסד דקדושה שמרומם בעולת
 גימ' אביג ית"ץ ששם זה בחסד ע"י האדם
 עולה תמיד להסייח מעלה מעלה בכל יום
 ויום יותר וכל הוא ע"י השפלות שבלבו
 שדומה לו שעדיין לא עבד את הסייח והוא
 שפל מאד ואין יולא נגד הסייח ורואה לעבדו
 יותר וזהו העשויה צבר סיני שרומם לשפלות
 כמש"ל בלכן נתנה התורה על הר סיני
 לפי שהוא שפל שצברים הרמו לענוה ש"ר
 להחורב והחסד הזה מכניע הקליפה שכיח
 לענוה הפסולה המרומח במלת חולט כניל
 פרטונה להקטין השפע ולהחריב העולם ע"י
 התרשלות בני אדם מלהתקרב להסייח ע"י
 פיתוי הענוה המזיפת של כניל :

ולא האמין שמפי הדיבאר עשה הכל ולדין את
משכ לקח זכות אלא חשב שמשכ טעה וסבר
שזה הגבחות הוא לשיש ובאמת הוא שלא
לשיש רק מלד גבחות הרע, ועליו חשב
לסיפוך שהוא מלד הטוב והכל מפני חסרון
האמונה והסרון טברה הלז מקגאה וכבוד
זה פרה אדומה, ראש וכבין ביטב כי הוא
דבר עמוק ואיך לפרש בכתב ביטב רק
לכבין בעומק הלז :

ומיש לך בקונטרס הזה די לך אם תראה
לעצוק בו חמוד בהבזונות גדול
ותבין דבר מתוך דבר כי לדעתי כתבתי לך
די כל האפשר לפי השגתך וכשנתי אף
שבאמת זה עדיין אינו רק התמלה רק לערך
דעתינו הקדושה שאין אנו משיגים יותר
דיבור המעט הכולל הרבה למשכיל ורואה
לעבוד השיית ומתקרב אליו והכלל כי לא
המדרש הוא עיקר אלא המשטה :

ובקונטרס השני דעתי לכחוז לך
אזה דברים אי"ה כוללים
מעמיני תפלות החול והנכנת דרכי ישרים
וליימוד התורה כפי שבהשגה ממני וכפי שאני
מבין המעמד שלך באיכות ומכות ואחי"כ
עניני שבת קודש ואחי"כ ענינים מרי"ה ויו"כ
וכוכב ואחי"כ כללות המועדים וק"ת פרעיותיה'
כל האפשרי קהתם תראה וטולו לא תראה
ותן למכס ויהכס עוד , ולא רייתי לעתהיק
לך מהדרושים שהי' בכתבים של מויר דוב
בער זל"ה כי הם גדולים ועמוקים וכל דבר
נריך לביאור גדול לישבן ביטב בלי פקפוק
ולאנשים כמוחינו אין בהם מוסר רק לגדולי
הערך המתקדבים ביטב להשיית כמשיל
כבנים יולאים בקשרים רק כתבתי מה
שכתתי שהוא לחועלתך יותר והכל הוא
דברים קדושים מקדושי עליון כניל ודיל :
והנה באמת עיני הנכנת האדם בדרכי
עבודת השיית אין לדבר זה מקד
האף שהאריכו כל ספרי מוסר אשר נחגלו
דוד הזה הרבה לעפי"כ אין כל האדם יכול
לעמוד עליהם ולקיים דבריהם הנאמרים
באמת כי לפי דבריהם היה נריך האדם
להיות פנוי מכל וכל בלי שום עסק וכלי שום
דאגה וטרדה וכולי כלי ואולי שיוכל לשמור
ולעשות

הכני עמא ומרוחק מהשיית ואיך להתקרב
להשיית אם לא יהיה לו גבחות דעינו שיגבה
לבו בדרכי ה' שאליכ יאמר לו יארו שאחה
איך ראוי להתקרב אליו כניל , לזכ נריך
להשתמש בגבחות ולהגזיח לבו בדרכי ה'
להתקרב דוקא ובאמת הוא שפלות כמשיל
רק שדומה לגבחות נגד ה"ה"יר שרואה לפתוחו
מלד מלזכ שמלזכ להיות שפל , ואי"כ עיי
גבחות זה יטבר ויתקרב להשיית כשיעשה
העובדא של תפלה או תורה או מלזכ ואחי"כ
בעת העובדא שיעשה או אחי"כ נריך לשמור
חיע מכל דג גבחות וישפיל לפני השיית ולפני
כל ולא ידומה לו שהוא גדול מהדברו כשיראה
שהם אינם עושים עובדא זו כי זכו גבחות
וכבר ידע"ה המוסר מהבטעי"ט זל"ה על זה
וכחוז הדור הוא ומפורסם מבטעי"ט אלא
כל איך לטוב אל לבו על זה ואין נריך
להאריך בזה , ומלא הגבחות בשעה המעשה
שאי נקרא טבור ואז הגבחות מטמא הטבורים
היו והגבחות נקרא פרה אדומה שמפרה
ומגדל דעת האדם והאדומה מלד הקליפה
יש עוד טעם אחר על זה שנקרא כן ולא
רייתי להאריך ונקרא זה פרה אדומה
שמטרתה את הטמאים כו', ול"זא במדרש
מה ראה קרח לחלוק על משכ ביבן ראה
ומשד שיהיה למשה התנא"ת חיו הלא ידע
שדאי היה משכ מוכתר בענוה עד שהעיד
עניו הכחיצ שהיה עניו מכל האדם אשר
על פני האדמה אפילו מכל השפלות הנקרא
אדם אשר עי"פ האדמה והוא היה עניו
יותר מהם ואי"כ האיך חשדו בעון הגבחות
לנדיק כזה והלא קרח פקח היה, והשיב
המדרש פרה אדומה ראה ר"ל שראה שמדת
הגבחות מוכרת להיות לכל נדיק לעבודת
השיית אפילו לנדיקים גדולים כניל והיא
מטרתה את הטמאים כניל והמשד במשה טעה
לסיפוך כי מה שהתנשא הוא ואהרן להתקרב
להשיית ל"ה היה מחמת הגבחות המוסר
המטרתה טמאים וכמרוחקים רק נהערה
בהם הגבחות האסור המטמאות הטבורים
ועי"ז נשא לבס להתקרב להשיית הוא ואהרן
אחר מכל העם והיות מלך ולעשות הכל
עי"פ מאמרו וחשבו שהיה זה מלד גבחות

ולעשות ר"ל להיות סוד מרע ועשה, טוב
 ורעונו בסוד מרע כל ענין רע הן במחשבה
 הן בדיבור הן במעשה ועשה טוב ג"כ כגוהו
 וכל דקדוקים והרבה עשו כרש"י ולא עלתה
 צידם ולריך בדור הזה לעסוק כ"א במו"מ
 שלו וכ"א בפירושם וז"ה יש אבדון גדול
 לנפש מעבודת השי"ת האמתיות הידוע לנו
 כמש"ל וכמו שידעת הרבה, אבל ח"ו מחמת
 זה לא נחרשל עצמינו מלשמור ולעשות בכל מה
 שנוכל ונקח ראייה מעב"י העוה"ז השפל
 ואפל אשר התאוה גוברת מאד יומם ולינה
 לא ישבותו העוסקים אפילו שיש להם כל
 זרעם ממזון ולבוש להם ולנשותיהם ולבניהם
 הכל כאן להם כי יש להם אהבה גדולה
 לממון ויראה גדולה מן הסעדר ח"י, ואותם
 אשר אין צידם רק מעט אשר לפי הנראה
 לא ילניה בזה הממון מעט ולא יוכל לעשות
 בו מאומה כי מעט מזער הוא, מתחזק
 ומהגבר בכל מה שיוכל לשיעבוד ירויה
 ושייכה לו עכ"פ מן המזון והמלבוש די
 השיעוק בלימאום ולא ישיה בעירוס ובחוסר
 כל ח"י מזה נקה ראייה להנשים כמוני אשר
 נפשותינו מטוגעה ממדות רעות והעלות
 נעורינו ופשיענו והדעות הנוספות בכל יום
 בדיבור ובמחשבה ובמעשה ואנו דלי מעט
 וריקי כשרון במאום ובמעט, אבל ח"ו מחמת
 זה לא נלך לאיבוד לגמרי ח"י לייאש עצמינו מכל
 וכל מהמת שפלותנו כי זה מהחבולות הי"ה"י
 לרמות את האדם בעבודה הפסולה וכמש"ל
 הרבה מזה שיש לבך ועיניך כך אבל עלינו
 מוטל החוב הגמור לאמור איש אל רעבו
 חזק ונתחזק כמו אנשי חיל המאבדים הנלחמה
 ונגפים ח"י ולריך להם להתחזק בלב שלם
 ולעמוד על עמדם ולא יטו כי תהלה
 נפילה ניכס, כן הענין הזה במלחמות היצר
 שהוא מלחמה גדולה מאד ומתחזקת בכל
 רגע ואין איש יודע מזה כי רוצ המון כבר
 גלגלו ברשת הי"ה"י ויזרם מושל עליהם
 ומעט כמה אשר ערכו מלחמה נגדו ומכס
 מעט מן המעט שהליתו במלחמהם לנלחו
 ולאבדו ורוב מן הצדוקים הבלחמים א"ו לא
 גמרו מלחמתם אבל מחמת זה ח"ו לא יקופח
 שרם ואף גם להשי"ת יש נחת גדול מן

מי שרואה חבירו לאחר זמן לבדך על ראיתו ע"ש, ולא צעת ראיהם זל"ז ונתקשרו אז באהבה זה לזה נתקק דיוקן כל החד במחשבת חבירו וכל המחשבה עולה קומה עליהם הע"פ שגראש לנו שכל מה שהוא מגושם הוא יש וכרוחניות דומה לנו שאין בו עמם כל זה השקר הוא מ'אדנו שהנו בעלי החומר ועוסקים תמיד בחומריות אבל באמת הוא לסיפוף כי הלא כרוחניות מקיים הגשמיים ובלעדי הוא הפס ואותו כרוחניות שאינו בגוף כזה גדול באיכות ובכח מאותו שהוא בגוף כי אותו שהוא בגוף הוא נלחץ נחמת שיש עמו הפיכו שהוא החומרות, לזה כה הדיבור שצ'אדם הוא יותר פועל מכל המעשה מפני שיו"א מחומריות האדם לחוץ ונתהווה רוחני בלי גוף, וכמופנה על זה שמעתי מפי הלדיק ר' שלמה ויילנער בשם ר' משה חאגיז בעל המחבר לקט הקמה שבש"פ שכתובני בכחו לעקור הרים ואלילות ובתים הע"פ שהוא רוחני לבד והם גשמיים ויש גבס ממש גדול והוא אין בו אבל אדרבא מפני כך הוא כמו גדול כי הוא רוחני לבד, וע"ז הוא מפרש הכתוב ר' שלמה כ"ל שאמר כי יוצר הרי"ף ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיור"ל איך כה דיבורו גדול מאד שר"ל שלשון יוצר הוא מדרגה קענה מבורא וכתב אלל הרים שהם גשמיים לשון יוצר ואלל רוח שהם רוחניים לשון בורא שהוא גדול הרי הרוח עוקר הרים הוא גדול מן הכרים וזה מופנה שכתרוחניות שבלי גוף גדול מזה שבגוף ומגיד לאדם מה שיור"ל איך כה דבורו גדול מפני שנתפשט מן הגוף לחוץ עכ"ל :

וּלְפִיז כ"ש המחשבה שהוא רוחניות יותר יש לה כה יותר וגדולה יותר כידוע שבמחשבה יכול האדם להשוז חכמתו וכל מלאכתו שיכנו בעולם כולם יכלנו במחשבת האדם כעדע כי הוא כה של מעלה מכל הגוף ומתחיל בגוף ומשועט בחוץ בכל מקום שרואה האדם לכשיטו, נמצא זה כדיוקן שבמחשבה הוא קומה ורוחניות של אותו האדם שראש רק שהוא נעלם בו ובעת שמתעורר אהבה אליו אזי אותו אהבה

מקשרת ומייחדת אותו עם אותו דיוקן שבלבו, ואהבה גימ' אחד והוא כה החסד המקשר הכל כידוע כי חסד גורם החיבור במשכ"כ חסד הוא צפ' עריות ויש עוד ז"כ דברים ואין פנאו לכתבם, ונמצא בכתקשרות האדם עצמו עם הלדיקים ועם כל ישראל הישרים בלבותם ואהיב מסחיל להחפיל הע"פ שלא יעלה לו רק פ"י המלות דכיינו שיביה לו במחשבתו אותו הדיבור שהוא מזכיר בצורת רוחיותו עכ"ז אם הוא בתמימות דכיינו שנו"א את עצמו להתימות הע"פ שילרו מקטרינו לפניות אחרות הוא משכרו בכל מה שיוכל ומכריח את עצמו למחשבות תמימות לכשי"ת, אשילו בעתשכב דקה ז"כ יש בדבריו קל"ת חיות כי שו"א הדיבור הוא המחשבה וחיות בעתשכב הוא אהבה ויראה ואם יש בו קל"ת חיות יוכל לעלות הע"פ שבעצמו אינו יכול לעלות בלי זרועות שהם אהבה ויראה הפורחת בזה עכ"ז עולה ע"י ההכללות בלדיקים, משא"כ אם ח"ו הדיבור מופרד מן המחשבה הוא מת ולא במהים יכלנו כ"ו ומשל וכבד על זה שמעתי מהמורה מו"ה ישכר בער ז"ל מקהלתיו שאמר מבס רבו ר' מענדל למשל זה נוסעים סייעה אחת מהרבה בני אדם בדגליהם לאיזה מקום ונחלה אחד מהם ח"ו הם לריכים ליסע אז בודאי לא ייחובו להבדו שם רק אם אינו יכול ליתך יחאזו בצרועותיו לכוליו, משא"כ אם ח"ו ימות אחד מהם לזה להם מת ויקברו שם, וכנמשל הוא אם הדיבור כוא עם המחשבה אחד אפילו בלא דו"ר כוא כמו חולב שיש לו חיות מעט ויסעיכו הלדיקים כ"ל משא"כ בלא מחשבה כלל כמת ב"ח חשוב וזרקון אותו לאשפה, ואמר עוד אם ח"ו הוא כך הע"פ ר"ן כמלך עושים ג"כ אם ל"א אפשר כלל כי הסיך דריך לכלבים ג"כ ומזויתן עליו והם התעלות הפכולות לגמרי רק ל"א מפני זה יפול עלינו לתת אנהנו מנת הכלבים מוטב לנו ליתן מזון למלך עצמו או טיפף למשרתיו הקרובים הם העולמות הקדושים : **וְאֵבֶר** כדב ר' בער זל"ה משל נחמד כל ענין זה מנין המחשבות כדורת

דרך אמת

נמצא לפי זה נקח מדבריו אע"פ שאין יכולים לנצח את היצירה בהחבולות

המרובים והרבות המהשבות המקיפים ארבעה כי כשלי לעגוי עכ"ז כל מה שנוכל עשה ויביה להשי"ה ג"כ הענוג כמו במשל אם הנער אינו יכול לנצח לבוא על האמת אבל עכ"פ הוא מפלפל כך או כך אע"פ שאינו בא על האמת עכ"ז יש להבין קצת נחה רוח ממנו באומרו שאני רואה שעכ"פ מהגבר איע, משתייך אם שואלים להנפד והוא עומד משומם ושוקק בלבן דומם ואי האב מהבייש חיו מבין כי רואה שאין להכנה כלל, כל זה יובן במעט השקפה ומעט חקק לך ראייה לכמה דברים אחרים לכפויים היצירה שרריך לכל עובדה וכל מדע אמת כי מיקר כפיות הילך הוא בהפלה אצל רריך בכל פעם שיבא לידנו מדע רעש לכפופה בכל האפשר ויביה להשי"ה נחה גדול מזה כמשר"ל, ולא ברחו אע"פ שלא נגמר המלאכה כגיל וסבן הכל דבר מהוך דבר ואני לא באתי אלא להוכיח ולעורר את כל ידעתי באמת יש לך לז להבין ברוב דברים מוטעים וכן לחכם ויחכם עוד

ובעת באתי לדרך זאת באנשים המקשיבים לקולך אשר אתם שיחאמנו מאד בעבודת השי"ה כיא ואח"כ לפי כמו האף שרריך אדם לנקט ממש באומץ הלב באיזה המלאכה שיוכל בכל האפשר שיביה לו החטורות הלב חדש ולהתאמן בכל עת לעבודת השי"ה אבל כעת לפי הנראה והנשמע מהנביאים שנוסעים לארץ הקדושה רבים וכן שלימים וכן נגזו ועברו והשלימים שעברו הם המפורסמים מאד בעלי רוח"ק וגדולים בחורב בניגול ובנסתר ועמהם רבים עניי האין קדשים הם פאורס ישראל וזולתי הוא דרושה גדולה, לזיון אשר דורש אין לה מכלל דבטי דרישה והוא בעיו בעיו שובו אחיו וכעת בזולתי מאת ה' היא החטורות הזאת הגדולה וזולתי קרוב לנצח עתה יחישו וימהרו כשי"ת במהרה בימינו אים :

דואר מי יודע מה יולד יום מה לך להלך על ארץ מהר ובפרט על ארץ עוכ"ז אך למלאות ימי שנותנו בהם שבטים שנה בעושר ולהביא

הזרה המהגוללות ומתנפלות עלינו הכבד בהפלה ודרך טרחא גדולה להבריחם ויחר מהשבות הפניות הזרה שמתעט אין ביכולת ביו להכניעם אם לא בעזר אנשים ואמר הוא זל"ה בזה כוונה נפלאה על זה הלא קלחם כחובים בכתבים אשר במהיכס אבל זכרים ההם הם בערך אנשים גדולי הערך ואנחנו לא נדע מזה מלאכה איך לעלות נחשבה זרה לשרשה כמי"ש שם וכמי"ש לך בקונטרס הראשון, אבל המשל הזה הוא טוב לנו שאמר שעיין זה הוא שלפעמים יוחר שמהגבר אדם להסגלל יבואו לו מהשבות רעות וזרות יוחר, ועיין זה הוא למשל אם אדם יש לו בן נחמד בעל שכל גדול בחורב אחרים ונהנה מאד ממנו ורואה להיות לו עוד יוחר נחה ממנו וזאלו אורח אי למדן גזאל ומבקש ממנו להכותה על הקנתו של פיוק זה ואורה זה מנסכו ומקשה לו ומבלבלו מן הפשוטה להעקימו כדי לנכותו והנער משיב לו על כל דבר ואינו מניח א"ע להנצח ואביו יש לו נחה גדול מזה וכשרואה שאורה שאביו יש לו נחה גדול מזה הוא עוסיף לעקשו ולהעקימו ולהקשות לו ולהסירו מן הדרך הכלכה כדי שלא ינוח א"ע לנצח ויביה להבין הענוג גדול יוחר עכ"ז :

ענין זה השי"ה רואה להשתעשע בילד הפשוטים עמו ישראל ואנו להדבק באהבה וזה נקרא הלכה ר"ל הליכה לבורא ית"ש, ואמר הכעשי"ט מ"ש הארי"ל שלכלכה ר"ה הריעו לה' כל הארץ, ר"ל שלכלכה זו ארץ לשבר כל הארצות והומרות והלכה זו אפשר הוא כפשוטה לעסוק בה ונתן לנו מנסה אחד הוא היצירה לנסות לנו בה כדרך שמנסין הפיוק בהלכה והוא מקשה ומפרק ומבלבל הפשוטה להביאו לדרך עקום, וכשאנו חכמים ואין לנו מניחים אותנו אזי יש להשי"ה הענוג והוא נכרא ג"כ למען שי"ת להשי"ה הענוג והוא נכרא ג"כ למען השי"ה כמי"ש רוח סערה עובה דברו וכמי"ש בזכר ממשל הזוג הודוע הוא מכווין א"ע לנסות לנו יוחר ומנסב להעקימו יוחר זה שיבת ההגברות מהשבות זרות בהפלה כל זה אמר רב ר' בער זל"ה :

לכשיא הבנות כדרך המון העולם טוב לך למעט
 בעסק ככל האפשר ולעסוק בתורה ובעבודה
 ועיקר עבודה היא תפלה, וא"ל להזכירך ע"י
 כי כבר ידעת כי לפמ"ש בכתבים של
 הארז"ל מעיני בירור הקדושה שמתבדרת
 בכל יום עד שתגמור להחזיר בביתה המשיח
 במהרה בימינו והבירור הוא ע"י תורה
 ומזון, אבל עיקר הבירור הוא ע"י תפלה כי
 תפלה נקרא דברים העומדים ברובו של
 עולם וכואו היות העולמות דהיינו החיות
 של כל הנבראים הם מהשי"ח והחיות הנאלל
 מהשי"ח היא להתקבל לשום נברא אם לא
 ע"י זימנוס והזימנוס הוא באותיות דהיינו
 בקיבור אבאר לך דברים מלוקטים ממכס
 ספרים בפרדס וכו' גינו אנו וס' יושר
 לבד ושאר ספרים ועיקר מרבנותי הקדושים
 אבל ככל בקיבור מופלג שים לבך ותבין כי
 זה כלל גדול בכל ספרי קבלה שאין דמיון
 בין הרוחני והגשמי כלל וכלל אפילו כמלא
 נימא כמ"ש בס' שערי אורה כמו שכתבין
 ראובן על איש ראובן ואין דמיון כלל בין
 האותיות המורים על ראובן וזינו כי
 האותיות הם בצורתם על גבי נייר או קלף
 וכואו אדם בגוף ובנפש רק לסימן ויותר מה
 הוא רחוק, אבל השי"ח רוצה לזכות עמו
 ישראל לשיח דבוק ויתקרבו אליו מן המרחק
 הגדול שנתרחקו ויאללו ממנו ונשתלבו דרך
 כמה עולמות אין מספר עד בואם אל עולם
 העשי בגוף ויש להשי"ח נחת גדול מזה
 שיתקרבו מהמרחק כאלם המתענג בבוא
 אליו בנו ממרחק גדול אחר זמן רב שלא
 ראשו זמן רב ויש לשי"ח הענוג לאב
 ולבן, אבל איך אפשר זה ההתקרבות וכואו
 ע"י אותיות התורה והתפלה כי השי"ח ברה
 עולמו בכ"ב אותיות התורה כמבואר בס"י
 ועיני אותיות השי"ח הוא דרך משל בהבדלות
 אלפי אלפים עד אין חקר הדיבור היו"א
 מפי האדם שנקבע לו ב"ב מולאות הפה ומהם
 ב"ב אותיות וכשאלם מדבר נאלל כל דיבור
 מנפשו אלילות רוחני וכל הנפש יולא בהדיבור
 כמ"ש נפשי יאהה בדברו וכמ"ש ברי"ח וכואו
 כמדליק נר מנר ואפי' רצונם נרות יוכל
 להדליק מנר אי' וכנר במקומו עומד, כן עיני

ככל היו"א מן האדם ע"י הדיבור נאלל
 הדיבור הוא אלילות נאלל מהנפש, אבל הוא
 מדרגה אחרונה כי שחלבו היא במחשבה
 ואותיות בהכרח ואותיות הדיבור היא לכתוב
 לך כי לא אחי יודע עד מה מהם כלל וגם
 היא לבעות לך על הכתב דברים האלו אבל
 עיני הנולל הוא כי כמו שאנו רואים צפח
 האדם כניכול מדבור הנקרא פי כ' נאלל
 היות בעשרה מאמרות שגברא בהם העולמות
 ובמאמרים אלו נכללו כל הברואים וכל
 התורה כולה בעשרה דברות המכוונים
 לעשרה מאמרות כנדע וז"ל היות ה"ח
 אין אנו יודעים כלל כמו שאין יודעים
 האותיות של האדם היו"איים מככל פיו ואי"א
 לראותם בהמונה כ"ש במחשבה רק השי"ח
 נתן לנו יוד במעשה הכהיבה כ"ב אותיות,
 והיוד הזה אינו למעלה כלל רק בדרך משל
 כמו שאין בין יוד בגוף להנפש דמיון כ"ב
 רק בגוף הוא בליור והנפש מחיב אותו הליור
 ונראה אז כאלו הוא ג"כ בליור אבל הנפש
 בלעדי בגוף אינה בליור כלל רק עלים רוחני
 וכשי"ח ר"כ דווקא בחכמתו בליור זה של
 בגוף שגברא לחיותו, כן עיני האותיות נ"א
 לנו השי"ח יורם בצופנים אלו דווקא בליור
 שר"כ בחכמתו הסתימה והקדושה ובליור הזה
 מהנפש בכל אות רוחני והיות אי' פרי
 המאסף וע"י לירוק האותיות לחיבה הוא פני
 שלם, וזכה יש טעם לכתובת סיה ותפלי
 ומזוזות בקדושה ע"פ דת תורתנו הקדושה
 בכונה נכונה כדי שישרה הרוחניות על
 גופי האותיות הנכתבים ובזכור האדם
 האותיות מנענע היות העליונה וכשמתדבק
 במחשבתו בהימנות להשי"ח מחיור היות
 שנתחלשל ממחשבה העליונה עד שגברא
 לדיבור וכוסם צפה האדם וכואו משתוקק
 בד רי התפלה להשי"ח בזה מפריה האותיות
 לברכס אם יזכה שיהיה במחשבה זכה
 באהבה ויראה זה נקרא מ"ג, וזה אם יזכה
 שיוכל להמשך רוחניות מליעלה לדיבור
 להשי"ח האותיות למעלה כמ"ש בפרדס והביא
 זה בס' שערי שמים בהקדמה ואם לאו אם
 הוא עכ"פ במחשבה זכה זה נקרא ג"כ
 מידה שמיחך הדיבור למחשבה ועיקר בחמימות
 הלב

דרך אמת

והרכור רע את קריאת הדין הלו ויחי נועם כיו וכן לפני משניות ג"כ עדין וכן לפני גמרא ג"כ עדין וחזר ותיאמר לפני לימוד גמרא או פוסק יה"ד שלא יאמר תקלה עיי כמבואר בשע"י והעיקר שתקבע לך עת קביע אחר התפלה עיי ולא יעבור אפילו בחוגם גדול ואם הוכל ללמוד רוב היום אזי טוב לך ואם לאו עכ"פ קביעת עתים לתניך משנה גמרא פוכקים כ"ל לא יחסר :

ובענין ללמוד קבלה כחצי הדין ז"ל ידעתי כי ענה בעמך לא הרצו ללמוד בלעדי איזו גדול ממך ולא חמלא זה רק ללמוד ס' שערי אורה וגנה אגו ועיקר ס' הזכר ופיקוים , אבל לפני כל לימוד חייב את עמך שלא יהיה מלוח אנשים מלומדה רק למען השי"ת ולא כל העתים שוות פעמים שחובל ללמוד בהשק גדול למען השי"ת אם תזכר להתפלל במחשבה זכה ולפעמים במחשבה קטנה אבל הכל במחשבה למען השי"ת כי מלוח לריכות כוונת ולומר בפיו לשיקצ"ה וכו' ולפני קבלת תאמר התפלה הנדפסה בס' תיקוים מהאר"ז"ל , ועיקר לדבר חמיד בדברי יראת השי"ת עש החזירים וליעט אהבב זיניהם ולחסיר שגאה וקנאה ונקימה ונטירה מלבבם כי לפי הנראה לאדם הוא העניג בנפש אבל אחריהם מר ממות ור"ך מאד לכוף גאה יארו להעביר מלבו השגאה ונקימה ונטירה וכעס ושאר האוהת החלויים בלב בכל המלאכה שחובל וחדין עיקר כוונת הלימוד הוא ג"כ כמו כוונת התפלה כי הנפש מתדבק ומתקרבת להשי"ת עיי ה"חיות / התורה ועוליס האוהיות והכלים להשי"ת ויש לו נחה גדול מזה ואע"ג דאיכו לא חזי מול"י חזי ואשרי מי שזוכה לראות עולמו בחייו כמו רבותינו הקדושים כ"ל ואחש שנהן לך השי"ת שאיך מופנה מכל ד' ללמוד כל היום בודאי ט"ב מעט בכוונה אחר התפלה ובי"ב הדעת מהרבה שלא בכוונה חזי , ועיקר כוונה כ"ל כי כבר לחדנו הרבה שלא לשמה ועתה נשים בלבנו מהשכח ללמוד לבס' השי"ת אע"פ שאי אפשר לכוון דעתינו לזה השי"ת יעזרנו עיי ואחנהו לריכים לבקש מלפניו

הלב להשי"ת כפי כחו והכל לעשות רלנו ולעשות נחה לפניו בהתחמלות העבודה כמש"ל ש"ס להשי"ת נחה מזה אף שאין יכולים להשיב כך שלא ישחוק וידוס רק להתעורר ולהתאמן בהתגברות רב על המחשבות הרעות כי בלמה ח"א להתגבר כל היתה"ת כלל אם לא בעזר ה"לכים והשי"ת חינו עוזר ה"ל למענו כמש"כ למעני למעני אע"פ , ממילא אם האדם רוצה להתקרב בלמה ח"נו למען עשות נחה לפניו אזי נחמת השי"ת בעזרו אבל לא יעזור השי"ת לאדם בדי שיהיה לאדם נחה מזה כי כל ימי חייו הכל לפניו ר"ל אפילו החעמנים שנקראו חיים הכל לפני השי"ת אם לא יהיה למען השי"ת בלמה :

וענין צירוף הקדושה מהרע הוא נראה הכל בלדס כפי מה שהוא מתגבר ח"ט מ"ה"ר והמדות רעות כן לפ"י הוא צירוף חלקו בעולמות העליונים הקדושים מהקליפה ועיקר הוא בתפלה שאז אם זכה יוכל לברר את מחשבתו שהוא עיקר הנפש וממילא נפש הדיבור יהיה צרור וך ועקי מכל סיג מחשבה רעה ואם אינו זכה בכל התפלה יזכה במקנאה הכל לפי כשעב והזמן וש"אדם , וזי לך בזה המעט המחזיק המרובה ועוד יזכר לקמן מזה :

ור"ג מוזכר להחלמן לקיים ההנהגה שהיחס מקדש להתפלל במנין אבל יראה שיתפלל ח' מאלו שרואים להתפלל כמונו ונחה התפלה ח"כף ומיד בלי שום הפסק ובלי שום שיחה ללמוד שעורים חניך משניות גמרא ופוסקים כפי העת והזמן ואם אפשר ללמוד אחר התפלה שיעור ספרי מוסר לפני העולם אזי טוב רק לא ידעתי אם אפשר שבורחים ח"כף אחר עלינו , לוחת תקבע לעמך ותאמר התפלה הנאמר בשערי ליון לפני כל לימוד אף באיך עוסק בכתבי ח"ר"י ז"ל להבין השמות הנחמרים בס' שהם שמות הפשוטים של השי"ת המחויב הע'למות ואם לא תראה לומר כל זה תאמר בכללות לפני לימודך לשיקצ"ה הנני רוצה ללמוד חניך לתקן שרפס במקום פליון שיעור קומה זר"פ ח' ח"א שאל יעקב שום העוז ועין

קלה, ובחמת נפי שהקב"ה רחמן גדול ושד
 לא מלאטכו שגיא כל ואינו בא אל האדם
 אלא לפי כחו אפשר הקב"ה הקבל מקלם
 אנשים שעושים חטיות בתמימות אפי' שלא
 יהיה באופן שכתבתי כי הם אין להם שכל
 אין לעשות החטיות שיהיה רצוי לפני השי"ת,
 אבל אנשים כמוני שידענו כל זה אם לא
 יתענה באופן שיהיה רצוי לפני השי"ת כפי
 שאנו מזינים בודאי לא יקבל השי"ת זה
 החטיות וליכול כלבא שירוחא וזה החטיות.
 ח"י הולך לריק ולקליפות הנקרא ריק ורבי
 זה הפסיד בכמה דברים ואופנים הפסד
 הגוף אשר בדור הזה החשם בה גדול הוא
 והפסד הנפש שעי' נאבד הכניעה מן הנפש
 שידומה לו שכבר פרע חובו ובחמת הוסף
 העל על פשע ותגאה ח"ע בחנם, ובחמת
 אם תוכל להתענות יום א' בשבוע ויהיה
 זפ"ך חשקה לזה עשה אבל שיהיה באופן
 ה"ל שתחידד ח"ע מכל עסקים כל היום
 ותפשט במעטף וח"ו לא תחזיק ח"ע שאתה
 פורע זה חובך רק לבטוח על השי"ת שהוא
 מוותר לשבים בהרעם גדולה כפי החלוקי
 כפרה שיהי ר"י דורש יותר מזה אם תוכל
 ותחשוק עשה רק שלא יהיה תיקוף קלקוף,
 ולדעתי כפי מה שכתבת מדעת הקדושים אשר
 בארץ ה"ל אשר הם בדור הזה אשר גבר
 חלישות הכח והם נתענה נחלש ולא מכל
 להחלל ולא ללמוד בודאי עוב להיות מזה
 רק הפטולה שטובה חטיות לריך לפעול
 בלא חטיות :

והנה

פטולת החטיות הוא כמה ענינים
 א' אז יוכל להיות החרעם ה"ל
 ב' שצירת כלל וכחות הגוף ה"ל מסט"א ג'
 שצירת התאום ד' הכניעה כ' התגברות א"ל
 העכבי כחש"ה כל אשר יבא ב"ש וגו' וכחש"ה
 גר"ה ושוד ענינים, אבל כל זה אם תרצה
 להכריח לך וכחות אברך להחלל בטובה
 וזה שזכו נקרא עבודה כח"ש בסידור שער
 שמים שלזה נקרא חפלה עבודה שזכו עבודה
 גדולה לכבוד המחשבה העבודה בעסקי
 העולם ולהביאה לטעבוד הכונה לכון
 המלות של חפלה בודאי לזה לריך כח גדול
 זה מהחלש כל האברים, ואו כשהשי"ת יזכה
 אותך

מלפניו ע"י וכן על כל מה שחסר מאתנו
 הכל מאתו נשאל כי מי גדול ממנו, ובמדומה
 לי שדי בטוין זה שכללם לך כאן דברים
 הרבה אם תרצה ליתן עיניך ולבך לדברים
 אלה לעיין בהם במחון כמה פעמים יבא לך
 התעוררות גדול בלבך והעיון זה יהיה בעת
 בדתך ולבך פנוים מהכלי העולם כמו אחר
 חלום לילה אל ביום בהבדלתך בזה"מ
 הקודש עם חברים המקשיבים לקול דברי
 ידעת השי"ת :

ובענין

החטיות בודאי לפי מעשינו היינו
 מחויבים להחטיות כמה חטיותים
 כפי המבואר בכל ספרי המוסר ובפרע בס'
 ר"ח שער החטיות כי מי הוא נקי מחטיות
 נעורים, אבל בחמת כפי שהטלה נוהגין
 ועושין המלות מלות אנשים מלומדי והכל
 למראש עיניהם ישפועו לא לפי הא"ת
 בהשכלת הלב והם סוברים ועושים הכל
 בגולם בלי השכלה כמו שהם חושבים שמתפללי
 ולומדים תורה ובחמת לפי המבואר בשי"ע
 ס"ו ל"ה ובשאר מקומות אין לריך שיהיה
 התפלה כפי שהשכל מהי ב בחמת וגם לימוד
 התורה כמה תנאים לריך שיהורה נקנית
 בהם כחש"ל בקונטרס הראשון, לפי האמת
 אינם מתפללים ואינם רק מלות אנשים
 מלומדה ככה הוא ענין החטיות כפי שהם
 מחטין ואין מפשטין במעשיהם כלל ואף
 ביום לומכם עזיבים תגשו כחש"ה הן לריב
 ומ"ה תאמו כי ביום החטיות מהגבר הנעם
 ח"ו ועובה כמה עבירות כמו כעם ולשה"ר
 וכו' ואשפ"כ חושבים להחטיות ומתגאים בו
 וחושבים כבר נמחל להם מה שחשאו ובחמת
 לא הן כי עיקר החטיות לריך כדי שיעבור
 לב האדם בקרביו כי לב האדם מתגאה ע"י
 אכילה ושתיה וע"י החטיות הוא נכבד,
 וחטיות יש בו אלויות עני כחש"ה בר"ה ואו
 יוכל הלב להתחרע מאד על עונותיו כי זכו
 עיקר החטיות החרעם כחש"ה בשערי תשובה
 לר"י וזאת זה אין החטיות השזכ כלום אפי'
 אם נשמר ביום החטיות מן החטא ולומד כל
 היום אשפ"כ בלא חטיות היינו פשטם
 במעשים וחרטה גדולה אינו כלום, כ"ש אם
 ח"ו פוגם ביום החטיות באיזה עבירה אפי'

דרך אמת

לאדם, ובאמת הנה ידעה חייפי שצילדותי למדתי קנה כוונה אבל איני מכווין בהם כלל רק עיקר הכוונה היא שצורה כלל כנ"ל ואהבה ויראה והמימות וניצוח כנ"ל ואם היינו זוכים לזה צנקה היינו יכולים לכיין בהם כל כוונה האריו"ל שבאמת לא נאמרו אלא לאנשים כמותו או פחות מעט שכבר לבס טהור מכל סוג המפסיד מהחיות לכל העמוגים הגשמיים ומחזאים לחטטוג רוחני דהיינו כבוד שזה כולל הכל קנאה ושנאה וכעס והמדה ונקימת זל קרי בי רב הוא אלל הנשים אל ה' באמת ואמונה ולא בזיוף ח"ו אבל אמתו מוגעים מחק רגל ועד ראש אין בו מחוס וכל ראש לחלי וכל לבב דוי ולבבני לא מעוהר מהאווה הגשמי כלל ומכ"ש האווה הדקות שאנו נהיין ומהענגים צעבה וכלל אוחנו ואנו שונאים בגונה ועייזו אנו רחוקין מהשי"ת ולא נוכל לכיין דעתינו אליו כלל אפילו כפשוטו ואך נוכל לכיין כוונה העומדים בזומו של עולם לואת בחרתי לי לכיין כוונה אמת לכיין הלב להשי"ת בכל האפשר לכוונה החיות והמלות כפי האפשר ועד"ז אם אוכל לפעמים לכיין ברגע איזה כוונה קלה דהיינו איזה שם שלא לטרוח עיז וסלא לייך מן הכוונה האמיתות הנ"ל איז טוב :

ובמעשים של המלכות כמו הפלין וסוכה ולולב ותופר טוב לכיין בהם כוונה שמה כי שם אין דיבור רק מעשה אבל בדיבור כמו הפלה יש הרבה כוונות לכיין הלב אל הדיבור שכמעט איז הדיבור אם לא צעורה גדול ואך אפשר לאת מן הפשוטה אל הכוונה אבל עכ"ז טוב מאד ללמוד הכוונה של כל התפלות שעיזו התעורר הנפש כשהלדע עד היין הדברים מגיעים שם מתקיים תיקון גדול מאד למעלה נורא מאד אז עייזו יבוא התעוררות גדול שכיון דעתינו ומסור כל החותמו לכיין כוונה הישרה שיהיה פינו ולבנו שיש באהבה ויראה בעייזו יקבל השי"ת את הפלתינו ויפעל בהם הפעולה הנריכה אף שאנחנו לא נדע מה נעשה מעשה ידיו כוונה עלינו כמ"ש צדק ע"ז הפסוק כוונה וחתקן תיקוקן וכו'.

אמר ויחידך להפלה לפעמים כוונה שיהי גדולי התהרט חרטט גדולה על כל המאחר ויוסבר גופך והאוהך ותכנע ואם המהלכות המהחמלה את הלב להפלה היא מפרה במקום אם הכעניה, ובאמת כחוב יוא בכהבים חדשים שחי מהרב ר' בער זל"ה שסימן הפלה אם יהיה ראייה לפני שקביה קנה היא הכענה דהיינו אם אחר הפלה נשאר הכענה כלל זה נקרא הרשימו דהיינו הכענה וענה ואם ח"ו לא כן הוא איז גדולי אינו ראי כלל ואולי נזכה פעם אחת לזה, עוד כחוב שם שאמר הכעש"ט נזכה לכל המדריגות שלו הכל היא בעבור שהחמוד בטורה במקום חמיד, ובאמת זה ענין גדול מאד כי חזקה מטבר את הנוף יוכנעם אבל לריך לעשות הכל כוונה לא ח"ו נעשה אנשים מלומדה ואז ח"ו אינו נחשב לכלום רק לריך להשייב איש ולכיין דעתו מקודם :

(בכאן העתיק בו נה המקוה מהבעש"ט ז"ל)

וצריך שכוונה זו תלמוד ותחזור עם איזה חבר טוב כמה פעמי עד שיהיה שגור צלך שחול לכיין צנקה כי כן ענין כל הכוונה לריך שיהיה בגורים מאד כלל לכווין ברגע אחת כי לבבני קאר מהכיל כל כמה שצריך לכווין ועיקר הכוונה הוא הדבקות בהשי"ת ואם נכוין כוונה השמות לא נוכל לכיין מה שצריך לעיקר לואת לריך שיהיה הכוונה צעורה מאד ברגע, ועיקר הכוונה באמיתות להשי"ת הבוחן כליות ולב אם באמת מקשר איש להשי"ת בלי פניות ח"ו לואת לריך לחזור פעמים רבות כוונה השמות הנ"ל ובאמת עיקר הכוונה היא שצורה הלב בכהכנע ודבקות להשי"ת כמ"ש בכהבים צעם הריר ר' בער ז"ל משל ע"ז הענין איש לכל מסגר מפחה שפוחה בכיון ולפי המסגרה כן מעיין המפחה ויש נגדים שפוחתין בלי מפחה דהיינו שצודים המסגר כן הטנין יש לכל דבר נעלם מפחה והיא הכוונה המכוונה לחותו דבר אבל עיקר שמפחה להיות כנגד שטובר הכל דהיינו שטובר הלב הטיב בכהכנע גדולה ויוסבר המכך המדיל למעלה שעיזו הוא הכסגר

שיעורט על זכ וזפרט בעת אמירת אלכי נאור וכי באמרינו ונפטי כעשר לכל חסידי לריך לבקש מאד כזכוכס נכונה על ענין הכפלות כמיט בריח עיט :

ועתה התחיל לכתוב איזה דברים מענין

יוס הכבה קודם אטיפ שאיח ליגע אפילו בקלס ונבאר ממנו דבר כי הוא סיחד הגדול שכל המלות כמשרזיל שקולה שבה כו' וכל המשמר שבה כו' עכ"ל להבדק אבאר לך מה שתקלוע בקולמות וכייר והזמן והשכל ועחס בין חזין מהכל דבר מחוך דבר ענין יוס שבה בקיור נמדן וענין איסור המלאכה וענין בא שבה בא מנוחה ופירוש כחוב אללי בשם קדוש עליון ר' בער זלכיה בענין כפי אמיתה אמנותיו שביריאת העולמות היכ בשביל ישראל כמשרזיל ובענין שעלכ במחשבה לפניו שיסיה העולמות כדי שיבראו ישראל כחוכס ויעבדו ויתדבקו בו וענין עליות המחשבה זו היסה בריח ממש חיפק כמ"ט באלשיך הקדוש בפי בראשית לפרש ענין מיט החלב עלכ במחשבה לברוא במדכ"ד כו' שמקטש שאיך אפשר זה בהשייה שיודע סוף כל דבר ואיך יעלכ במחשבה דבר שאיח לכיות ועוד הכתיב אומר ברא אלכיס שמשמע שנברא במדכ"ד והירך שבאמת בעליות המחשבה נברא הכל והכל במדכ"ד רק שהיטה בריחה רוחניות מאד כפי ערך המחשבה שאפילו באדם הוא דקס קיז למעלכ אבל כזכוכס לתכלית היכ בביריחה בגשמיות אחר בא הדיבור וכשחלשות מסיבס לסיבס עד שבה לגמר בגשמיות וזכ היכ עיי שיחוק מדכ"ד עיט בדבריו :

בבאמת שמעתי מזקן אחד ישיש תוארו

כמלאך אלכיס חלמוד מובסק על כבעש"ט ושמו ר' דוד ממיקאליוב ושבתו פמו בכיחה אלל מהו' בקיק טשארי אוסערא שאמר שבדורות כללו מחבבת הקליפס מאד על הגבחות כמיט בגמ' בעיקבות משיחא פולפול יבגא , וכטעם מחמה שחס דוריה עפליס וחס רחוקים מן השורש כמו עקבייס שכן רחוקים מן הראש לוחת מתגבר הגבחות עלים מאד כי זה סימן כל מה שאדם שפל במעלכ יותר הוא יותר מחגל כמו ששגור צפי העולם זה כי הגבחות בא מהעדד פכנס וכבוטה לפני השייה שממלא כל עלנין זבל מי שמחזק ממנו יותר עיי עבירות ופשעים הוא עז פנים יותר וגבס לב, ולריך לחזכר הרצב מי שרואה להקרב להשייה פטיפ שטונא בגבחות אבל דבר זה הוא בלב בכל עת סלב מהפך להאווה לאכוב השבה גלשנול בגוה ואין דבור הזה נקי מזה כלל אפילו הכדיקים הגדולים זולה יחידי סגולה בני עליה שזכו לקבל אולפן מפי כבעשיי אלכיס ותלמידיו ואחזו בנטיבתם וזולתם הכל נלכדיס שפה זכ כמו שאנו רואים צעוב"ר דבור הזה הקטטה וכקלחה השייה ירחס עלינו ולריך לבקש מאד על זה מלפני השייה

באמת ששמעתי מזקן אחד ישיש תוארו כמלאך אלכיס חלמוד מובסק על כבעש"ט ושמו ר' דוד ממיקאליוב ושבתו פמו בכיחה אלל מהו' בקיק טשארי אוסערא שאמר שבדורות כללו מחבבת הקליפס מאד על הגבחות כמיט בגמ' בעיקבות משיחא פולפול יבגא , וכטעם מחמה שחס דוריה עפליס וחס רחוקים מן השורש כמו עקבייס שכן רחוקים מן הראש לוחת מתגבר הגבחות עלים מאד כי זה סימן כל מה שאדם שפל במעלכ יותר הוא יותר מחגל כמו ששגור צפי העולם זה כי הגבחות בא מהעדד פכנס וכבוטה לפני השייה שממלא כל עלנין זבל מי שמחזק ממנו יותר עיי עבירות ופשעים הוא עז פנים יותר וגבס לב, ולריך לחזכר הרצב מי שרואה להקרב להשייה פטיפ שטונא בגבחות אבל דבר זה הוא בלב בכל עת סלב מהפך להאווה לאכוב השבה גלשנול בגוה ואין דבור הזה נקי מזה כלל אפילו הכדיקים הגדולים זולה יחידי סגולה בני עליה שזכו לקבל אולפן מפי כבעשיי אלכיס ותלמידיו ואחזו בנטיבתם וזולתם הכל נלכדיס שפה זכ כמו שאנו רואים צעוב"ר דבור הזה הקטטה וכקלחה השייה ירחס עלינו ולריך לבקש מאד על זה מלפני השייה

בבאמת שמעתי מזקן אחד ישיש תוארו

כמלאך אלכיס חלמוד מובסק על כבעש"ט ושמו ר' דוד ממיקאליוב ושבתו פמו בכיחה אלל מהו' בקיק טשארי אוסערא שאמר שבדורות כללו מחבבת הקליפס מאד על הגבחות כמיט בגמ' בעיקבות משיחא פולפול יבגא , וכטעם מחמה שחס דוריה עפליס וחס רחוקים מן השורש כמו עקבייס שכן רחוקים מן הראש לוחת מתגבר הגבחות עלים מאד כי זה סימן כל מה שאדם שפל במעלכ יותר הוא יותר מחגל כמו ששגור צפי העולם זה כי הגבחות בא מהעדד פכנס וכבוטה לפני השייה שממלא כל עלנין זבל מי שמחזק ממנו יותר עיי עבירות ופשעים הוא עז פנים יותר וגבס לב, ולריך לחזכר הרצב מי שרואה להקרב להשייה פטיפ שטונא בגבחות אבל דבר זה הוא בלב בכל עת סלב מהפך להאווה לאכוב השבה גלשנול בגוה ואין דבור הזה נקי מזה כלל אפילו הכדיקים הגדולים זולה יחידי סגולה בני עליה שזכו לקבל אולפן מפי כבעשיי אלכיס ותלמידיו ואחזו בנטיבתם וזולתם הכל נלכדיס שפה זכ כמו שאנו רואים צעוב"ר דבור הזה הקטטה וכקלחה השייה ירחס עלינו ולריך לבקש מאד על זה מלפני השייה

במהשבתו

ככלים שהם נקראים נופטים של הברואים
 לכן אחד לפי ערכו משרף ומלאך ואופן
 וגלגל ויסודות שהם התרחקות ממנו כצבול
 זה נקרא חומריות ר"ל קשרים, כשר"ל הים
 דורש מקרא זה כמין חומר שנתקשר
 ונתמלאם כ"ל לפי ערכו וגדל כ"ל מחביו
 בגופניותו זה מזד שם אלהים שנקרא ע"י
 הגבורה כי זה נקרא גבורה גדולה ללאם
 דבר היפך עשנו וטבע הרוחניות הוא להיות
 צלי החלשנות והבריאה הים היפך זה להגדיל
 ולהלביש זה מקרא אלהים ר"ל יכולת מלשון
 ואת חילי הארץ לקח, וגם נקרא אלהים
 שעיקר שבו אחריות אלם וי"ה הוא מהו"ה
 ואלם הוא מלשון קשר כמו הנחנו מאלמים
 אלומים ולזה נקרא אלהים בלשון קשר
 שקשר כל הברואים כ"ל בגבול וגוף וטבע
 בפ"ע ולזה כל הברואים וכל מעשה בראשית
 נחמם בשם אלהים לבד עד אחר הבריאה
 שנגמר אלמנם והחלשנות הבכיר זו
 הבכירות מהו"ה הרוחניות הנעלמת כ"ל
 זה ביום עשות ה' אלהים וע"ש בס' ה"ל
 ומאריך בזה, וא"ל ללאת מן העטף: ביאור
 דבריו רק העולה מכל זה באחר הבריאה
 האירה המהשבה הרוחניות שהוא היות
 הברואים ברוחניותם בעלמיהו ית"ש על
 הברואים, וענין זה לריך עוד לכמה הקדמות
 ודרושים אצל כתובים הם בספרים ואין
 פנאי לכחכם אפילו להזכירם רק מי שלומד
 בספרים יודע הכל ולא יקשה לו כלל, ולמה
 נקרא שבת לשון השבה ששבו הברואים
 לשרשם ור"ל ענין זה הוא כי אין קיום לשום
 נברא בעולם זולת ברצון השי"ת כי אין לשום
 נברא מליאות בעולם כי הם נבראו אחר
 ההעדר דהיינו שקדם להם ההעדר ומי
 שהעדר קדם לו א"ל להתקיים אם לא
 ברצון השי"ת שהוא קיים לעד שהיא קדמון
 לכל והוא נלחי ולא סר ולא יסור, וענין
 הברואים היה ברצונו שרואה שיהיו ובלתי
 רצונו היה בלים ואין להם מליאות כלל כמו
 שלא היה קודם שעלה ברצונו ורצונו בברואים
 הוא החענוג מהם כשיחזקו משרשם ע"י
 תשוקתם וע"י יהיה קיימים מפני שיחזקו
 זו והוא נלחי וקיים ועוד שימלאו רצונו שרלה
 בהם

במהשבתו של השי"ת ואח"כ כשרלה השי"ת
 שיהיה הנפשות כגשמות אדם וישמוד ר"ל
 דיבר על כל ימי כן ימי רקיע ימי מאורות
 תדשא הארץ תולא הארץ וגו' וכחז הרמב"ן
 ע"פ כי הוא אמר ויחי ר"ל בחמירה שהיא
 המהשבה שנקרא חמירה כמשי"ה ויאמר עשו
 בלבו אמר נבל בלבו וכדומה בחמירה זו
 נחכוה הכל וזהו ויחי אצל הים רוחניות
 דק והוא ר"ל שיתפשטו העולמות יותר מן
 שטעם שגו' בקונטרס הראשון כצבול שיהיה
 לו חענוג יותר מן ההתקרבות אליו
 שבהתרחק הגדול, לזה נוס ר"ל דיבר ויעמוד
 שיהיה עמידה בגשמות נמלה ענין רוחניות
 של הכל הוא מה שנאלל במהשבה הקדומה
 ית"ש וזהו היות של הכל ואח"כ כשנברא הכל
 בפועל ע"י התעבות והשחלשות ואע"כ
 אוחז הרוחניות נשאר למעלה נעלם בשרשו
 ואינו מתגלה כלל רק ענין החיות שבבריאים
 הוא היות קטן מאד שיתמלאם וישחלשל
 לשיוכל להחלש בגופניותו ואוחז הכור הנעלם
 לא היה יכול להחלשות ולהאיר על הברואים
 מפני שעדיין היה עסוק השי"ת בבריאה
 ולמנעם לשיגשגו הדברים, ואחר שנגמר הכל
 ביום ו' אם אלו היה העולם נשאר בזה
 בבריאה לא יוכל להתקיים מחמת שמעט
 החיות הוא מה שבו כי חיות שבגשמי הוא
 מלמנעם לזאת אחר גמר כל מעשה בראשית
 הבחיק השי"ת בהירות מבריאה הנעלמה
 דהיינו ממה שנתהוו הברואים במהשבתו
 שיהי רוחניות מאד והיא ממש עלם אלוהות
 והבחיק זו הדרו מאוף העולם ועד סופו
 בכל מעשה בראשית, ועיקר בהאדם שהוא
 מוגמר בברואים השי"ת הבחיק אליו בהירות
 משרשו הנעלם במהשבת השי"ת ב"ה, וזה
 ענין מה היה העולם חסר מנוחה ר"ל השי"ת
 נקרא מנוחה שאין שייך בו תנועה ממקום
 למקום כמו בברואים, וענין זה מוזן ג"כ
 בדברי ס' גינת אבן כמ"ש למה בתחלה
 כתיב הכל אלהים ואח"כ כתיב הו"ה ולמה
 לא כתב מתחלה הו"ה והענין כי הו"ה
 ראשונה ר"ל התהוות הברואים בעלמותו
 וא"ל להחלשות כלל כי הוא ושמו חד היותו
 בלבד ית"ש רק אחר החלשות הכבדל דהיינו

ושכינתיה הוא יחוד ת"ת ומלכות שביום השבת מחייתדים, כבר ידעת ודמותי כאלו ג"כ שכל הזכר וכחצי הארז"ל הם לא-שים כמוכס די מדוריהן עם צשרה לא לחיובי אבל אנשים כמוי הרואים בזכר וכחצי הארז"ל מתדמין לנו ענין אחר כלל שאין זה כלל כוונת לשון הזכר והארז"ל כמו שהאר"ך בזה צ"כ עומר מן שחיבר הגאון ר' מנחם די ליז'אג ז"ל במ"ש פי' על מ"ש בזכר מילין אילין לא אחייהבו בר לחינוך דאעלוי ונפקו ומאן דעאל ולא נפק בו' וכחצ שר"ל שהזכר ניתן לנשמות שנכנסו בעוה"ז וילאו ממנו דהיינו שיש להם התפשטות הגשמיות וכחצי-ענין התפשטות הגשמיות האמיתות אבל מי שנכנס ולא ילא ר"ל שלא ילא מגופניות בודאי אין מכוין כלל וכלל אפילו נקודה קטנה מן הזכר והכחבים ונדמים יודעים ולא יודעים כ"ז כחצ הגאון מרי"ה מנחם די לחאני ז"ל ה"ל, וכבר ידעת ענין התפשטות הגשמיות עיקרו עיי הדביקות השי"ת ודביקות השי"ת א"ח אלא עיי הכנעה ועיקר הכנעה ואמיתותה נכמת שיכיה אהב הגנות ושונא השבת כי על משקל כשכס שוים כבר נא היצ"ר והדי"ת לאנשי דורנו ששמעתי כמה מהם שאומרים שהם כך בדעתם ואינם כך אבל נבזחן זה יבחן א"ע אם יש לו חת מכיעה ולניעות מעשיו ולער משבת וגלוי מעשיו וזה קדוש לאלהיו ובלעדי זה מוטבע בגבות ואין אפשר לבזין דבר קטן מהזכר וכחבים רק מה שכחתי לך הבנתי מן כחצי קודש רב מו"ה דוב בער ז"ל שקנה עולמו בחייו וא"ל ופק :

בהזור

לענייניו ולדבריו בענין השבת שענין השבת הוא שמחלש השורש והענפים יולאים וחושקים אליו וחשוקים זו מאחדם כי הוא כאלו השי"ת לבדו כי הוא הם אינם חושקים רק להשי"ת ובטלים ממלאכתם והענוגים של חול שבת חון מזה רק להתדבק להשי"ת ואז נשגב שמו לבדו זה רומז על אלקי השביעי שיכיה כן בלי הפסק, וזהו תבין מה שהשבת הוא גדול מאד והוא קיוס כל העולמות וכל מעשה בראשית והכופר בשבת כופר בכל התורה כולל

בהם ויכיה רלנו במקומו ויכיה הבריאה כי אין להם מילואות בלעדו מקיום רלנו בהם : **ורענין** הרלון הזה שיחזקו בשרשם הוא א"ח כי הלא ע"י הבריאה נחרקו מהשורש כניל מחמת התאוות הגופניות של ב"ח ונחפרדו עיי מהשורש שהוא רוחניות משורש אחדות אחד לזאת אחר הבריאה שרצה השי"ת שיחקיימו ולא יכלו מחמת התרחקס ממנו לזה הכביק בדירות הוייתם הנעלם שהוא מעלמותו ית' עיי שהשלשלות מעט ואז נחמלאו חשק ורלון אליו כמו החיטוק שהולך אחר מעשה נעורת ושוכח בלבו ואח"כ כשרואה את לביו מחמת חשקו אליו משליך הכל ומתדבק בו ורץ אליו מחמת שהוא נחת מנתחיו כן כביכול כשהשי"ת מדביק זו הדור אל הברואים אז מגמת פניהם אליו צחשוקה גדולה וזה רלנו שמקוב מהם זהו כיבת קיומם מבי' טעמים כניל זה ענין השבת שהוא השבת אל השורש ר"ל השורש מאיר על הענפים והענפים חושקים ומחשננים בו ונכספים אליו והוא אחדות עם השי"ת, ועיי' תבין מאמר הזכר דוא דשבת איבו שבת דאחאחדת צרוא דאחד בו' דהא אחאחדת כרסיו יקירא צרוא דאחד וכו', וא"ח לפרש כל המאמר כי יתארך הענין רק ברמז מעט כי הברואים נקראים בכללותם כסא להשי"ת כמשי"ה השמים כסאי וגוי' יברואים הם רבים מלד חילונותם אבל מלד פנימותם הם אחד ואימתי הם אחד כשהם דבקים וחשקים למחשבה החת לדביקות השי"ת מלא כל מגמת הפלס אחד רלון וחשק אחד ולהדבק בא' והדביקות הזה היא המאחדת ומקשרת השי"ת עם הברואים לשיחתימו עיי השי"ת שהוא אחד וזה התקשרות נקרא ברות לזה נקרא השבת ברות עולם שאז הוא זוג"ה וקוב"ה ושכי"ה, וכבר ידעת ענין קוב"ה ושכינת' ר"ל הקב"ה נקרא הנעלם מהברואים ושכינת' היא אלהות השוכן בתחתונים והתקשרות שניהם הוא ציוס השבת כמשי"ל והבין מאד כי זהו אמיתות ענין שבת כמ"ש בזכר ובכחבים, ואף לפי המדומה צעיתי הרואים בדברי קודש של הזכר וכחצי הארז"ל שיתד קוב"ה

דרך אמת

סוף והמקיים שבת וכי :

זכור ידעת וזמנת שהמיד כמו שיהי פעם אחד מהעוורר בלוחו הזמן וצפרע בעיני יום השבת מוכרת להיות כן תמיד כי בטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית וכל יום נברא יום א' ונברא בראשית בכל יום מדלחמ' עד כל יום השבת ומתעורר שמקום ליתן חיות להם כמו שיהי צנת שבריאח וענין זה עיקר גדול וכמה ספרים פלאים מזה ובגליה מאריך בזה מאד וצפרדם שקדוש, כלל העולם שיום השבת הוא יום קדוש שמאיר ומתגלה בבירות מקודש שהוא הדיי' קדוש הקדושים ומאיר על כל בברואים זעיקר על עמו ישראל כי זים פרוסה סוכה שלום כי סוכה ר"ל יסכה שהוא לשון פיה שהוא ענין הבבירות המתגלה כדי שעיני ישראל ישתוקקו הנשמות אליו ועיני כל אליו יאפו, אשלוס הוא ענין התקשרות הברואים בצורה ית' כי זהו שלימות ושלום הכל א', וענין שנקרא סוכה הוא שהוא כמו סכך שיש בו נקבים ומתנוץ אור השמש בו דרך הנקבים כמו בן הבבירות של השי' מתגלה לכל אחד ואחד לפי ערכו לא' בנין קטן גא' גדול מזה ולזה נקרא סוכה, ולפי זה אם פניי שכל לך תבין עיקר יום השבת הוא להחזיק בהשי' בחפלה ותורה ולזה קורא הזוכר הוא יומא יומא דנשמתין ולא יומא שקיימא בגופא ר"ל שמאיר שורש הנשמות על הנשמות שבגופים והם נכפפים אליו וזה נקרא חוספות נשמה יתירה וכל זה נרגש לכך לר' להזכר בחפלה שבת מאד מאד כי זהו עיקר השבת לא כמו שמוסבים המון עם אפילו בעלי תורה שאינם חרדים על דבר השי' ומזולתים בחפלה יום השבת ובעיניהם ענין אחד לא ידעתי מה, אבל האמת הוא כמיש וכל זה הוא דברים אמתיים בנוים על פי דברי חז"ל בזוכר והארז"ל ושאר הפרשים וקלף מדברי רבותינו הקדושים ככל יח"ש החונן לאדם דעת :

הנחש ששם ליע קללות וכנגדם לים מלקוח וכנגדם ליע מלאכות כי בלעדי החטא היה האדם בניע דביקות השי' וקיום החורב היה בניע כמו שהוא עשה בניע אחר הפטירה ברוחניות כמיש בזכה ספרים ולא היו לריבים למלאכות האלה המכרים במשנה ששם בכלל מלאכות האלה הלחם לאכול כמיש חנא סידורא דפת נקט ומלאכות הבגד ללבוש ומלאכות הבין והכתיבה וכי רי היה כל רכי האדם בחיקון בלי שום דופי והסרון רק אחר החטא שנתקללה האדמה והאדם בזוכמת הנחש ומלאכה הנחש בזוכמתה הכל ולר' מלאכה ויגיעות עד שנמלא לחם לאכול וכנגד ללבוש, ובאמת לעהיד יתוקן הכל איי' כמש"ל עהידה הארץ שחוליה גלסקאות וכלי מילת כ', ונמלא שהמלאכה והעורה הוא מלך הנחש ובגדי זה לא היה שום טורה רק היינו דביקים בהשי' ומלאכותינו נעשי' מאליה כמו לעהיד איי' לזה ביום שבת קודש שמתגלה מקור הנשמות הנקרא עוה"ב אשר נכסה כלנו במהרה לאורו שיתגלה הכל יהיה דביקות בהשי' ולא יודק לשום מלאכה לעת שחזיקו הבבירות של עוה"ב ויאסר לנו המלאכה הבאה מזוכמת הנחש רק לר' להיות נמלא הכל ומוכן הכל כמיש מי שטרה בעיש יאכל בשבת וכבר כתוב הוא בספרים כגיל :

וענין

הסעודות בקרס הוא שבתות לא הוא כמו שמדמין בעולם שיום השבת הותרה הרעוע בתחוות הזמן לא בן הוא הרי הזוכר קורא ליום השבת יומא דנשמתין רק הענין מחמת שנתגלה המקום לכל הויה וכולם נכפפים לשורש ועיקר כל הברואים הוא האדם והוא המתקן כל העולמות העליונים והתחתונים ונמלא בשבת מתפשטת הארץ וחיות חדש בתחתונים בלח"מ וזה השי' לו שנתענג בזה החיות החדש שכל הזמן ועוד לאלוה מילין אבל אי צוש לכתוב מפני שידעתי שלא נעתי אפי' באפס קלכו מזה הענין רק לנו הדבר כפשוטו הלאי שנעשה הדברים לשם פעלן ולא להענוים ואחרי חבין הטיב איך שיוכל האדם להשנות איי' בזה חיו שסובר לזה לשיש אבל האמת האדם

ענין

איסור המלאכה וענין העבודות וענין המלאכות שנאסרו ביום השבת חבין מעתה הטיב בקראך בשליה ובשאר ספרים כי ענין המלאכה בעוה"ב נחזוקה מקללות

נראה אור ר"ל כי איך לראות בעינים בחושך
 ובלי לכתוב ומפני מה הוא כי אפי' שהעינים
 בהם כח הראות אפי' איך להם לראות
 בחושך כי הם רק כלים שיכולים לשמוע האור
 ובאור זה יראו לכן איך לראות כ"א ביום
 או בלילה שהוא ע"י כנר ששואבים העינים
 מן האור של הנר או האפיקה המאיר ולפי
 טעם זה יראו העינים, כן הוא בעיני הדביקות
 בהש"ת האדם לריך שיחיה בלבו ומוחו כלים
 דהיינו עיני שכל ר"ל שיחיה המוח והלב
 ספירים ומזכירים ומנוקים מכל סיג תאוה
 ומדע רעב כמש"ל ואז בשמאיר הש"ת באורו
 עלינו בזמני הקודש או באורו נראה אור,
 משא"כ אם היו אין לנו עינים כעיורים
 נגשש באפילס כמו העיור שאינו רואה אפי'
 בלכרים מפני שאין לו כלים כן אהנו מפני
 שאין לנו מוחא ולבא שיכו טהורים אין אנו
 רואים אפי' בעת הארת האור בשבת וצו"ט :

וענין

הוא חנוגה אור שכלי דביקות כבורא בנעם
 זו יח"ש חכ שמתח גדולה לאין קץ ומי שאינו
 לדיק הוא מרגיש שמחה גשמיות כרחבה
 הלב ולהחננו במאכל ובמשתה כמ"ש רש"י
 במס' ביצה בענין א"ה שאמר"ל נשמח ויתיר
 יתנהג באדם כו' חכו חומריה של העלוי
 מהשמחה והאהבה וק"ל התחנן וגי' הוא
 קודש כיון שאינו יכול להדביק ביותר ומי
 לחלקו בכעס או בעלבות שזה הסיפוך
 הקדושה שהיא הקליפה בידוע .

וענין

זה מרומה בסידור תקנת שבת
 מענינה לעולם וכו' טועמים חיים
 זכו גרי וגם אובדים דבירה כו' כי יש ג'
 מדריגות ושתיים הראשונות נעלמות ונסתרות
 וידועים המה למחזיקים בה ועלמין המה
 מאותן שאין להם ידיעה בדביקות הנשמות
 בהש"ת רק המדריגה השלישית מהם שהם
 אובדים דבירה ר"ל דברים הנעלמים שמוכל
 לדבר בהם ולפרש דהיינו עיני המאכל
 והמשתה כו' גי' אם עושים לשיש לפי
 שכלם גדולה בחרו :

וענין

כמו שבעיני השבתות וימים טובים
 הש"ת מאיר לעמו הא"ר עלמס
 להחזרה

האדם מבין הכל מעצמו :

כ"ל

הדברים האלו וציום השבת מחנכה
 השמים לנו בהש"ת אין לנו לעבוד
 רק להדמות בכל דבריו להש"ת ולדבק בו
 בתפלה ותורה ובסעודה להחננו לשמו ולדבר
 דברי תורה על השלחן בכל הסעודות ובפרט
 בסעודה ג' שהוא סעודת יעקב שקרא
 צוהר מאיר תורה ועיקר להשמר מן החטא
 ח"ו במחשבה בדבור ובמעשה ועיקר הכל
 להשמר איש מן העלבות וכעס ח"ו רק
 להיות שש ושמה עם אשתו וגי' ולקבל
 האוטופיזא באלפ' נהירין כמבואר צוהר וכל
 השפירים, ודי בזה המעט כי לריך לבאר
 קצת מעיני ר"ה ויוב"כ וסוכות שיעדתי לדבר
 מהם זה החילו בעור אורי וגואלי :

ענין

ימים הקדושים שנתנו הקדמונים
 סימן א"ר שאל מי לא יירא בודאי
 מי יוכל לבאר אפי' דבר אחד מהם רק חלקי
 המוכרה יותר מדברי רבותינו הקדושים
 אנשים חכמים וידועים כ"ל, הנה העיקר
 כל החורה והמלות הן הדביקות הנפש
 ובראון בהש"ת ב"ה וב"ש וביותר המלות
 שחלויות בזמן כמו השבת והמועדים שהם
 ימים שמחנכה ומאיר בהם הש"ת הארת
 הנשמות ויתירות שהוא עלם הדביקות ליודעים
 כמש"ל ואין בחינה דומה להביתם בעיני
 הדביקות שבה ופסח ושבעות וסוכות כ"ל
 בהם השמחה והחנוגה בהם בהש"ת בעלם
 היום שהוא מ"ש צוהר ע"פ זה היום עשה
 ב' נגילה ונשמחה בו בו ציומא בו בפק"ב
 וכולא חד וא"ל לפרש כי ממי' מי שאינו מבין
 זה אינו מועיל לפרש כמש"ל שא"ל לפרש
 עיני הנסתרות דהיינו דביקות האהבה
 בהש"ת האין הוא כי הוא נסתרה וכ"ל יודע
 מה שהוא יודע ולא יותר ומי שמבין בעלמו
 בו ציומא בו בקוב"ה כלל חד והוא שמחה
 ביום שיש לנו בו הארת ודביקות בו בהש"ת
 ועלינו הוא מ"ה לחונגה ושמחה של מ"ה
 הוא זו בלמח לאמיתו כמ"ש העור סוף ה'
 איש שלא נלמטנו על שמחה של הוללות כ"ל
 על שמחה שיש בה עבודה הולר ב"ה, ועיני
 הדביקות בהש"ת איך אם לא ע"י הש"ת
 בשלשן כמ"ש כי עמך מקור חיים באריך

להדבק בו ולהענג בו וכי' מרגיש לפי מדרגתו אחד דק מן הדק וא' דק וא' בעב וא' יוחר בעבות והכל מלוח השי"ה בן בימים טראים מאיר השי"ה לעמו הארץ עלומה לדבק בה רק שיהא הארץ הגבורות והחסדים לא כמו שבצחות וי"ט שהם מלך החסדים באהבה המתגברות בהם ואע"פ שנכלל בהם הפחד גי'כ הוא כי בלעדו אי"ה כי זה השער כו' אע"פ הגובר הוא השמחה והחסד, בן בימים הטראים השי"ה מאיר לעמו ומבטיח לו מדה הפחד לעמו ומאיר בלכות בני ישראל וכל אחד מרגיש פחד בלבו כל הזמן שהוא רק לא כל אפיו שוין אחד מהם מרגיש יראה הטורח והגבורה אימה השי"ה ופחדו שמחבר עליו וכו' שב הצבחה שלימה לפניו בלבו ובתשבתו וא' מהם מרגיש במקלה גי'כ רק מהערב עמו אימה רדיו והעונש שהוא בעקף כזה ואחד מהם יוחר בעבות שהוא אימה העונש והמות לבד חיו וזה נקרא בזה יראה רעה רועה לאלקאה כו' והנה לבסוף עתה זה על מהדנותו מה שאפשר להבינו אי"ה לפרש בכתב אפי' בכמה דפין רק אפס קלבו חרחה להבין מה זה ועל מה זה הפחד מתגבר בלבט בימים האלו :

ובאמת

נאמר בפרקי סיכות והובא בסידור שערי שמים סהמלאים שבהכל. מאירים ומזכירים ונולדים עלמון באש נוגה ונכר דיעור קודם התקדש להכלל למעלה קיו בן בנו של קץ אטו ביו לפני כל יום התראות והתקדשות נפשותו למעלה לריך עכ"פ חודש אחד לסודך בו טהרה המחשבה והדיבור והמעשה כידוע באמת ולהתקדש בחורה והפלה ואחי"כ ביום כל יום ה' הגדול והנורא שיהא ריה ריל שהוא הראש של השנה כי יש זמן כל האיברים שבגוף כידוע מ"ש גס' ילירי עולם שנה נפש כולם בסגנון אחד וכו' ראש, וכמו ר"אש בעה הדבק האדם מחשבתו בדבר אחד מהאספים כל הכמות האברים שם ואינו רואה ואינו שומע ואינו מרגיש מחמת גדולת כח המחשבה שמתגברת אז כן בראש השנה מהאספים כל כחות של הנפש האדם והעולם והשנה לשרשם ומחלמלם בראש כמו בשעת הצריחה כשעלה ברעון הפשוט לבדוח עולמו יח"ש חה ענין מ"ש ובו הגשא מלכות, כי ענין מה שהשי"ה נקרא מלך עולם הוא על התראות יראה ופחד המקור האדנות על הענפים כאלילים והבארים וזמרים ונעשים ממנו יח"ש, ויש התראות האדנות למטה ואינו

והענין

כבר ידעה מ"ש הארי זיל כי בכל זמן מהעורר העשוררות שהיה לפניו למשל בשבת קודם מהעורר העשוררות אור השכיחה שנתן השי"ה בעה שנה בראשיה ומאיר כמו בן עכשיו כמ"ש המנחיל מנוחה לעמו ישראל בקדושתו ביום שנה קודם, ובפסח מאיר הארץ שהאיר אז כללית ישראל ממלרים ובשבעות הארץ מתן חורה וכמו בן עכשיו בימים הנוראים האירי הארץ התחלה הצריחה שהוא רדיו שבו נכרה העולם כמשי"ה בראשיה גדל אלכיס שהוא התחלה וכל התחלות קשות, והענין כי צריחה העולם הי"ה בלמלום וענין בלמלום הוא הסתלקות החיות למעלה כעודע, וידוע הוא משי"ה כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו וגו' מ"ש ברי"ה בשם המ"ק שהוא נאמר על סילוק הסיכל של מעלה ודבר הלמד מענינו הוא על כל הדברים שענין הסתלקות התחונן

ומי שהוא חכם עושה העיקר עיקר לבקש
 בכל לב על דביקות הנפש יעזרו השי"ח
 על זה ויגלה כבוד מלכותו ואדמותו עלינו
 שהוא יראתו ית"ש שלא נבדל , ולפיכך
 אומרים צרי"ח וכן תן פחדך ויראוך כל
 המעשים שאנו מבקשים על העיקר שיסיר
 כל המניעים ויתגלה כבוד מלכותו כו' כעת
 הצריחה קודם ההעלה והשי"ח יש לו נחת
 גדול מזה כשאנו חכמים לעשות העיקר עיקר
 והעפל עפל, אבל ח"ו לסיפוך כשאין אהבתו
 מתאווים לדביקותו כלל רק לגופניות כמו המון
 עם ואנו מבקשים קיום הגופניות סיפוך
 הכוונה הרעיה כי קיום הגופניות סיפוך
 הצריחה וקילקולו כמשי"ח וישמן יסורין ויצטט
 וענין זה מובן לכל אבל אין אחד מהם מבינו
 לאמתו אין שי"ח בקשת המזוגות ובגמים
 לשי"ח באמת כי כולם הכלים בזה וכוזבים
 שהם מבקשים לשי"ח ובאמת אין להשמות
 אי"ע בזה כי זעירין אינו בעלמא לידעין
 דין דמסימנותא שהוא ענין האמת והאמונה
 כמש"ל באריותו בדפים הקודמים :

והנה מור הזה הני"ל הנקרא אור חור
 השמות לשרש ועי"ז מזרבים
 ונוצעים הרבוי חזרת החשיבה צימים
 הקדושים והנוראים האלו שה"ח ג"כ חזרת
 העקף לשרשו מאור הזה הוא דין וה"ח מי
 הניכף מעשיו ח"ו וגבר כח השי"ח שהוא
 מאלות ים בוספיתא דדכבא ה"ח בעת
 התגברות כח הזמן שהוא פחד יתקן שהוא
 השורה לבוספיתא דדכבא ה"ל ה"ח העקף
 מתגבר בשרשו לכן אז הוא פחד השופע
 גדול על הנפשות ואף בלא התגברות
 הספי"ח לא יהיה תרופה למחלותינו ח"ו ,
 והשי"ח צ"ח ובי"ח ברחמיו וברוב חסדיו רוב
 לנו מלוא אמת וכוף מלוא הסופר ועיני
 מלוא זו אפי' מה שנגיב בכחבים של
 הארי"ז וכל שלי"ח לאו כל מוחא סביל דא
 ואפי' מי שסבל אינן מבין כלל וכלל כי הוא
 בוצר שהם דברים ככתבן ואינו כן, וכללות
 הענין ופשוטו וכוף אמירתן של דברים הנגלים
 והסתרים בקי"אר נמרץ למצי"ח הוא כי
 השי"ח ראה שגריך לעמו ישראל ישועה גדולה
 ופירקן כהיום הזה להמתיק הדין והסתברותו
 לכל

ואינו כי פחד כמו פחד כשהעבד נכנס
 צביכל מלך ממש במקום גבוה והמבין יבין ,
 חכו ענין ראש השנה וזה ענין יום הכיפור
 כמי"ש בסידור שערי שמים זיל קרי ביה וכמו
 בעת הצריחה היה הלימאוס למעלה כדי
 להשפיע אח"כ למטה במדה ובמשקל כמו
 שאמר בוצר בוליא דקרדניתא זו מדד משיחתא
 ר"ל מדה ומשקל ופלא זשיעור וקלנב לכל
 צריחה רוחניות וגשמיות כן ציוס הזה
 מתעורר ממש דוגמתו על כל הצדדים
 כצראשונה, וזה ענין הרח עולם ר"ל בריון
 של עולם כמו אשה כרה שחוספת בחוכה
 הולך ובעת בריון שם במשך הזמן נמדד
 וגשקל כל הצרי האדם עם כוחותיו עד
 שגולד בדוגמא זו היא צרי"ח הרח עולם וזה
 ענין התרדמה שפלה על האדם כמבואר
 בכתבי הארי"ז :

והנה מי שיש לו מוח בקדקדו ורוצה
 לעבוד השי"ח באמת מבין הענין
 הזה באופן האמת וישער בעלמו איך יכנס
 וידבק שורש גפשו למעלה אם הוא מתועב
 במעשיו ועושה השוהה שלימה באמת, וציוס
 ר"ח כל חפצי ותזכותו אינה רק לבקש
 ומשי"ח שצדיקות עשה הוא ע"ז רלון ועת
 זכירה ופקודת כל רוח גופש ר"ל התעלותם
 למעלה ממקומה בגב"י מרומים אולי יחוס
 השי"ח עלינו ויסיר מאתנו כל הענינים והשדים
 המבדילים ציינו לבינו ומזדקך בו יח' בעת
 לב ציוס הזה :

והנה ענין זכרנו לחיים כו' כמי"ש בסידור
 כ"ל ועי' דביקות הזה שהוא צרי"ח
 גובה לכל השנה בכל עיני הכסבתי בדרך
 יבשה, וזהו ענין הכתובה שר"ל הרושם שרשם
 בנפש הדביקות האלקית והתקרבות הנפש בו
 שדביקות הזה בסקירה אמת כולם נפקדים
 יעניני נפשו וגופו ואשתו וצניו ובגדיו ומזונו
 ופרנסתו וכל עיניו כי הכל נכלל ברלון
 התקרבות העקף לשרשו ושם נגמר ובו יאמר
 יבכל בעת שהיא וברגע שהיא וכלאורה איש
 ימלאנו כי עיני הכהנת הגוף של האדם ואשתו
 וצניו ומזונו וכל מאורעיו הכל עוליים לעיני
 דביקות הנפש בשי"ח כפי מעשיו וקדוהו
 וירשתוהו והכל במשפט אמת והשגחה פרעיות

לכל יוקד העולם חיו וכבר ידוע מי"ש האר"י ז"ל כי המחקה הדין הוא אינו צחצח רק דין והוא כי שורש הדין למעלה מעלה בגדכי מרומים הוא חסד גדול והוא ענין הלימאום הראשון לשי"ת למען התגלות אהבתו לעמו ישראל כנדע להבאים בדעה ה' ומנואר בכתבים של הקדוש מו"ה דוב צער ז"ל, והלימאום הוא אהבה ממש וחסד גדול אפי"פ שהוא לימאום והוא דין אפי"פ הוא חסד ממש כי זהו דין מחוק וממחיק כל הדינים התחתונים ממנו שהוא שרשם והם ענפיו והם חיים בעלמם חסד כמוהו ממש, והוא מי"ש למוחל עונות בדין לכובץ כעסו בדין ככל ר"ל בדין עליון הנמתק מאד אבל במה מעוררין זה שורש של הדין שהוא החמים גדולים הוא עיי"ה השופר כי כל הדברים העליונים יש חגמתם בתחתונים ילוץ דק אמנו ובאחזקתם דלחמא כשאלו לוקחים הפך החמתון בליווי השי"ת לקיים מצותיו מהעורר עיי"ה כח העליון ממש והשי"ת המלוכה לעמו זה הוא המעורר בכה האדם העושה הדברים לשם פעלן ולא לשם דבר אחר רק לשמו י"ה כי זה עיקר הכוונה והפך הראון :

וענין ילוץ הגבורות גרמזים באילו של יחמק ואיל לשון קשה כמש"כ והא חילי הארץ כמי"ש בוצר ושופר הוא המוצר שבו והוא על ראשו והוא לשון שופרה והוא המרמז שורש הדין והוא הלול כשפופרת לקבל בתוכה לל הדינים התחתונים למתקם, וכמו שבעל חי שהוא האיל מתמת אור החור ען סמות למח בו הקרניים ודרך שם ילק החיות מן המוח ברצוף ושוב לדוגמה זו כשאלו לריכים להדבק בשורש הדינים ולמתקם ולהלויא מחוקים לריך ליקח שופר שמרמז שורש הדינים, והוא ענין התשובה שמרמז השופר בו כי ענין התשובה הוא החזרת האדם בלבו ובנפשו להשי"ת מאד ומאד בשבירת לב והוא החזרת הדינים לשרשם כי הדינים הם התגבורות כח הסע"ה עיי"ה העונות ובשבירת לב ובכניעתו ובתשובה באמת להשי"ת הם נשברים ובאים לשורשם והשורש הוא אור העליון על כל הוא השופר המשפר הכל והוא כח התשובה שמשם נשפע כל כחות והרכו"י

אחרת כלל אחי"ר :
ועוד צריך אני לעוררך ולהזכירך ולהזכירך
 אף שכבר ידוע הוא לך אבל להזכיר
 א"י

הדינין הוא הענוג גדול כדוע ענין חיונם
 העליון היא המהקת הדינין הנקראים נוקבי
 שם אור חוזר מלומלמים וכס מהמחקים
 בחסדים שם אור יגד והתפשטות וכס
 נקראים זכר כדרך הזכר המתפשטות מלמעלה
 למטה והנקיבה לסיפוך והכל משל , ולפיכך
 בריה עזוב גדול התעוררת הדינים א"ל
 לפרש החטאים חיו רק לכסותם כמשיה
 בכסא ליום חגיגו אבל בעת השופר ואחר
 השופר ומי"ט אחר ר"ה ונוכ"ט זיו"כ לא
 עיקר המלוא הוא ויודיו דברים וזכו מצטלים
 הדינים כי כמו שאדם משבר את לבו לפני
 הש"י בתשובה ויודיו כן משבר הקליפה
 וכלב העגן והמופך המחשיך ארץ וילך, וזה
 סוד הכסירה כי בריה חוזר הכוונה למעלה
 כמי"ט זכוונת הארז"ל הענין התרדימה
 וכדורמיטא שמתאסף החיות להכלל למעלה
 ויא מתגברים הדינים ומחמתם מתגברים
 הענינים שם הקליפות כמו למשל צאדם
 בעת השינה שמתגברים עליו הקליפות ולא
 כל הדינים מתאספים יחד והדינים נקראים
 עדי"מ אחוריים וא"ו זה רעה לעולם כי כינוי
 לרשעים כ"ו ולריך פיזור ונסירה ושצירה
 ושפיכת לב והנפש לפני הש"י, וכמו שה"ל
 למטה כך הוא למעלה ונפשו ונפשי הכל אחד
 כמי"ט בריה ובעיקר הוא זיו"כ כי אז מתגלה
 ענף השורש של הדינים שהוא רחמים גדולים
 ומחוק הכל ומתקבלים כל התפלות והוא
 הסיוס והחוחם של החירה לשורשם ומחלצן
 הכל כמו ענין כוונת המקוב שמתעלה החדם
 במקוה שהוא בינה שהיא התשובה ואור
 הלבון המליח כל הפגמים והוא שם אחי"ה
 בה"י"ן ימי"ן מקוה וכמש"ל ואח"כ יואל ונולד
 בריה חדשה כמשי"ה לב עה"ז ברא ל' וג'
 ר"ח עב"ל ורוח נכון חדש נקראי וכמש"ל
 זכוונת המקוה :

וז"ל זמשנה סוף יומא אשיכנס ישראל
 לפני מי אחס מטשרין ומי מטשר
 אתכם וכ"ו מה המקוה מטשר את העמאים
 כ"ו הכוונה על מי"ט כאן כי ענין הטכרת
 יוה"כ וטכרת המקוה ענין אחד והכל בתשובה
 לפני הש"י בתשובונות גדולתו יח"ש זה
 נקרא מים לרוב העולם התכוונות סוד וא"ע
 מתגלה

אז לריך זענין התפלות של ר"ה ויוה"כ
 ששעולם האומרים אחת זאמה בתעוררות
 גדול אר עיקר מגמתם שם מתעוררים
 צפוינים ותפלות החדשות הנאמרים במחזור
 אבל התפלה הסדורה בכסוקי דזמרא וקרבות
 וק"ט ותפלה הם אומרים במרוכז כמו בכל
 השנה ואינם יודעים כי זה העיקר וזה
 החוספות ולא יקובל החוספות בלתי העיקר
 ובדרושים של הרב ר' בער ז"ה"ה בתכתיבים
 יש שם דרוש ארוך על גנות האנשים האלו
 ואח"כ ידעה זה מעיקרא מעלמך ממנהג
 הקדוה מ"ה מנחם מענדל ז"ה"ה מפרעמישלן
 שטעם העיקר עיקר צפרט זיום נורא כזה
 לריך לשום נפשו בכפו וכוונת התיבות ואותיות
 כידוע וכמש"ל וזוה מעלים התפלות הפאלות
 של כל השנה כידוע מכל הספרים ואין
 להאריך בזה , וכלל הכל כי עיקר מגמתו
 צימים האלו ימי התשובה והחירה לשרטנו
 להשי"ה ולהדבק זו לעשות נחת דוח לפני
 כמש"ל שיש נחת גדול להשי"ה מזה התשובה
 והחירה כמו הענוג הא"ז מהבן שנהרסק
 ממנו וזה אל"ו , ועיקר הכל לבקש אומן
 מהשי"ה כפי שדבק זו צימים האלו זאמה
 ובלב שלם כן יורשם זנפשותו וקבל רושם
 האלבים זנפשותו לעזור ולכוויל להדריכנו
 בכל השנה לכל נטה אשורנו מכל וכל חיו
 כי יגרו של כל אדם מתגבר עליו תמיד ול"ו
 שששי"ה הפליא ענה והגדיל חשיכה ימים
 חמישים קדושים להתקרבות הנפשות אל"ו
 ע"י הארתו המחירה והמבטיקה בזמנים שהם
 צפרט צימים האלו שהם ר"ה ויוה"כ שהוא
 מוחא ולבא של כל השנה כמש"ל כי הזמן
 הוא כמו אברי האדם ויש בו לב ימים
 ורגלים כ"ו ור"ה הוא הראש ויוה"כ הוא הלב
 וזו החתימה והגמר כמו בלב האדם שנגמר
 כל הדברים על גמורם אחר המחשבה לכן
 קוראים ליוה"כ הארת הבינה ר"ל הבנת
 והכרת והתעוררות השי"ה מתעוררת בלב
 האדם , לא יוחר כי בריה הוא התחלת
 הדברים יוה"כ צקשיות ופחדים גדולים וכמעט
 אין נרגש בהם חסדים כלל להתעורר באהבה
 להשי"ה מחמת גדול הפחדים המתעוררים ,
 אבל זיוה"כ הוא מיתוק הריחות ובמיתוק

פעמים יצדוהו, רק צנה: נדע להעשור
העשורות עליו זה איש לידע כי הוא צנצני
מרומים רק השי"ת ציה וצ"ש הוא היודע
והוא היודע וכוח הדעת המלאה אוחזו פעם
במילולא ופעם בעובדא ופעם צו בעובדא
והכל כפי שגזרה חכמתו ותבונתו אשר אין
לה חקר ולעת הזאת אנו להעשור חסדים
העליונים המאירים אחר מיתוק כדינין
ועשוררם במינים הגדילים על המים שהם
החסדים וחס הנילוות והחיות של רוחניות
שמו המתנוגן למעה יודע שאר"ל לנגז זה
הקציה אחרג זה הקציה כו' וכן כולם,
ובאוחזו אותם לשם מלות השי"ת אפי"פ שכת
אלכות שכל דבר הוא בעולם גדול מאד
ומאד אכל בלקחנו דבר מלות השי"ת באיזה
חפץ ש"ה וכו' כדינו ובזמנו מעשור ומתגלה
ככה כהוא שבו מאד תורה עליו ככה אלכות
העליון ומתגלה צו ולכך כ' מליה
בעת מותם הם קדושים ואסור לכנות מהם
משאי"מ מקודם ואף אח"כ אינו חמור וכל
כח"ש שאז שורב עליו ההלכות בעליון, ואם
יתן כשי"ת לך עיני שכל תבין כל דבר ודבר
מזה ותבין כללות כל המועדים והזמנים
והמלות הבהגים צבם כמו צפסח וצבועות
הכל הוא העשורות הארות עליונים אשר
באורם נראה אור הדבקות הנפש למעלה
וכשי"ת הוא היודע למה פעם כך ופעם כך
אבל למעלה הכל כוונת אחד ויסוד כל המורה
כולם הוא דבקות השי"ת המתחיל ובאמונה
וכוח מלות אגבי ועל מזה ו' צנויה כל בתרי"ג
מלות בהתמדתה וקיומה והיא צראש והיא
צבוף והיא באמצע זה שאר"ל בא חבוק
והעמידו על אחת דייק באמונתו יחיה, וכל
המלות הם ענפים לזו המלכות וכל הליה הם
לכאזר על הדיפור כי צעזר בהדם היו
רצונו באיזה עבירה איז מתגבר בה כרע
ובהקר לבצו ונתן לבצו דיחיו מן האמונה
ואינו מרגיש צנאמו עד שבה אל החמור מן
החמור החמור אחר היו כמשר"ל כך דרכו
של יב"ר ביום אומר לו עשה כך ולמחר כך
כו' נמאח ככל הוא נמשך על ולא יביח לך
אלהים אחרים והשי"ת שמו ויתעלה זכרו
לעד ולגלה נגחים יזכנו ואת כל בני עמינו
לעצד

מתגלה כ"א צוה"כ ובעת המקוב מתגלה
קלה לדורשי כ' ית' אשריהם ואשרינו מכ
טוב חלקינו שששי"ת בחר לנו והפליא על
לנו על כל דבר דבר בעתו כי אחר עבוד
ימים האלו מתחיל חג הסוכות וכמשר"ל
שמאלו תחת לראשי מריה עד יוה"כ ומיו"כ
עד הסוכות הוא וימינו תחבקי וכמ"ש
בכוונת האר"ל :

והענין הדבר כי אחר שנמתקו כדינים
למעלה מנפשותינו וכדינים נקרא
שמאל אח"כ מתגלה לנו שמחה השי"ת ששודש
השמחה הוא מתחלה בעברת הנפש לפני
השי"ת בתשובה, אבל אז בעת התשובה
הדבר בעולם מחמת צבירת כלל אכל אח"כ
מתגלה התענוג והשמחה וזהו חג הסוכות
זמן שמחתנו וכמשל האז והאם שרונים
לישר צניכם לברחיקו מדרך השקר שכלך צה
ומגדיה בראשית והשבע עליו והוא מפהד
ובוכה ומפל תחת כנפי אביו ואמו ומקש
תכם פליחה ומחילה ומחבבם ומנשקם וכן
אעפי"מ מחזיקים השבע עד שמדינים שחזר
ובוכה בלב ונפש מר מאד אזי זורקים את
השבע ומקבלים אותו ומשימים אותו בל
כפיהם זה ענין שמאל דוחה וימין מקרבת
הגחמך בחינוך, והמשל מוזן כי צרי"ה ויה"כ
נגבה בראשית והשבע שכם כדינים וכוחותם
זכו ויגבה ה' לאלות כמשפט עד שאנו שבים
אליו ית' בלחמ ואח"כ מורקים השבע וכדינים
וכשי"ת מכניסנו לתחת כנפיו שהוא הסוכה
שמלה זו היא קדושה כשי"ת צה' ויראחו
וכיא פריסת הוכה שלום על נפשותינו
ויחציאנו לל ידו תחת כנפיו נחם, וכבר
נאמר זה בכתבי האר"ל ענין החיבוק
המרומו וסוכה כיון אדם שמחבק את בנו
באבחתו אותו ובזרועותיו יקפנו וסוכך עליו
בראשו ובזרוע הוא שמים כהלכתו וטליבת
אפילו טפה כי הם שני פרחים ארוכים והג'
הענף וסוד ע"ש בכתבתו וכל משל ומעליה
לענין החיבוק והתקרבתו להשי"ת בשמחה
וטכרת הנפש וטו לנו השי"ת לקחת הד'
מימים שכם הכל העשורות להפשטות
החסדים כל בכל המורה והמלות הכל כוונת
אלה העשורות השי"ת עליו פעמים חסדים

לריק רק מכב לעשות נחת רוח לפניו
בעבודתו באמת אכיביר נלח סלכ ועד :

למכדו בלב שלם ובנפש חשיב' כמו שכוא
יודע באמת יטע בלבנו אכבדו ויראחו
לעשות רטנו ולטבדו בלב שלם למטן לא יגע

דרך אמת חלק שני

חוקי ותשא בריתי עלי פיך ואתה שנאת
מוסר ותשלך דברי אחריו ר"ל שמשליך דברי
הבורא לשפעס ח"ו, ובפרע אס פגס בנרית
פגס פיו כי מילכ בנימי' פה ברית הלשון
וברית המעור מכוונים ר"ל אס פגס בנרית
ברית הלשון ג"כ פגס, ואיך יכול לעמוד פה
דובר שקרים ונלכ להתפלל או ללמוד אין זה
כי'א רוע לב לבא דשלס בקליפין ולא אהבד
כי לאכול ספרי לרין לשבר סקליפס קודם,
אבל מתעבד ובוטח לרדוף תמיד אחר
המלות ואין לו שום מונע ע"ז כי רעון
היכביר לרחקו מן האמת שכוא יסבור
שכוא לדיק ישר ונאמן ועדיין לא התחיל
ללאת מן התאוות, והחוש מעיד ע"ז כי כל
אדם רוצה להיות לדיק וישר ולזכ כשאמר
שאלו אשר חמל לזכות ויאמר שמואל למה
לא שמעת בקול השם כי הכס שמוע מזבח
טוב וכי מה חטא שאלו בזכ שאמר לזכות
מטיב הלאן ולמה לא שמע בזכ ומכ קול
הרעש ומכ ענה אותו הכס שמוע מזבח טוב
וכי לא ידע שאלו מואת הסברא, אך הוא
הדבר אשר דברטו שטיקב העבודות לרית
יחוח שאמר ונעשה רטנו ולזכ וכיחו שלא
שמע בקול השם הכס שמוע מזבח טוב ר"ל
טיקב טוב הזבח הוא לשמוע בקול השם
ואם לזכ השם לכארים נמצא זו רטנו :
וְזָה הַטַּעַם מֵאוֹכְל הַבָּשָׂא בַעֲבִירֶיךָ שְׂמוֹתָ
גזל בעולכ כי זה נגד רטנו לא כמו
שחושבין כפתאים שעובדים השם ועושים
כל מיני שקרים וסירז מתעס בתוכו בתאוה
וכעס וסוברים שהכל ל"ש", וכספון הוא כי
אס יאמר לכס אדם שאינס עובדים השם
באמת הכבוד כעגס ומדבר סרכ על לדיקי
יסודי עולס ואס כיכ באמת אהס הלא זכ
גיכ רטון הבורא שלא לכעוס וידעו באמת
בעלמס שלא נגע יראת השם בלבס כי כן
כוא תכלית שנדע שלא נדע :
ונחזור

בוזרה לפתח העלת רובין , דא פתחא
דגופא ואיזכו פתחא דגופא דא
מילכ כי בתאוה כזאת נכללו כל התאוות
לכל עון ולכל העלת כי בזה תלכ ז' נברא
הארס וכמיש הרדיק בפסוק כן צעון חוללתי
(הכלים ר"ה) ולכך נקרא ברית כי באבר
הכיל תלוי מצוכ אחת ושאר מלות נכללו בו
דקיה עשין וססי' לית, ומלוה זו קדמכ לכל
המלות כי הוא פתח ושער לכל התורה, כמו
שבאבר הכיל נכללו כל הגידים כן נכללו בו
כל השסי' לית וכמו שהגידים מכסין
העלמות כן מלות ל"ת קדמכ לעשכ כי א"ל
לקיים מי'ע אס אינו חזק בלית, כי התורה
תלמדת אותו רטון הבורא מכ לעשות ואיכ
איך יכול עובר על רטנו לעשות רטנו וגם
איך יכול לעשות רטנו בעשה אס עובר על
רטנו צרטון תאוותו. כי בודאי גס בקיום
העשכ הוא דק למלא תאוותו שרולכ להיות
לדיק וכיכ כלדיק כי אס כיכ רטנו וחפלו
לעשות רטון הבורא מפני מכ אינו עומד נגד
תאוותו בלית שכוא. גיכ רטון הבורא, אך מכ
שרולכ דוקא בקוס ועשה הוא מפני שזכ
דבר הנראה זה עבודה שבלב כי רבות
עמחכות בלב אשג וככל עת מתחרש שפירכ
מדכ או תאוה רעכ ובפרע תאוות ניאוף
ואס יתחזק בזכ כל יודע לאשג וכוא חפן
בכדקו לעין כל, וזכ אמרו חז"ל כל שיראת
תעלו קודמת להכמתו כי טיקב יראת חטא
כוא שיאמין שהחטא מפריד החיות וקביכ
אסתלק לעילא וכשאר בהשוכס ומדכק אי'ע
צמות ח"ו כי כל הכוחות וכפחויס והכימומים
הס שורש המות, ושורש החיים הוא על עשכ
זאיכ כדכק צמות איך יוכל לדכק בחיים כי
הס גמי הכפכים במשא אחד ואינו פועל כלום
איך שמתן חיות אל החייתיים כי הס לקחין
מטשכ התורה והמלות לשפעס ח"ו, וזה
הבתוב ולרשע אשר אלהים מה לך להפך

החטא וכמה תחבולות המליצו נגד סניגור
 ואכזרנו דלי מעט רקי כשרון מלאים עומד
 שיש בהם כרימות. מיתות כיד ומיתת כיד
 שמים ומלקות עברנו מאי ועד תיז חוץ מה
 שאין שכלנו משיג שאנו עוזרים בכל פה וכל
 רגע ומה שאנו משיגים אין כח בידינו לעמוד
 נגדו אין שכחנו מיראת חטא וכל מגמתו
 לעבוד את ה' בקום עשה לייקח לסקר
 בשם לדיק וישר וכמה הכנעות וספלות מלאים
 בדבריהם הקדושים המלהיבים את כלב וכמה
 אנו רחוקים אפילו ממחשבת חוץ שלהם וכל
 מגמתו חינוך תמיד לגדלות ולהתפארות כי עי
 יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאתי, ואטפי
 ידע אינש בנפשו כמה כלב מתגדל בשעש
 הלימוד ובפרע את מפטפט בהכליו ואש
 מתפלל בלב וכוונת בכה ובאמת הוא עדיין
 מבחוץ כמו שאומרים בשם הליך הרב המניד
 זלטיה הפוך זה וסיב ובלה זה ומינה לא תזיע
 וכה ראייה שאין לך מדת טובה סימנה רל
 כי עיקר וראשית הלימוד לראות בדבריהם
 הקדושים כמה דקדקו בכל פרטי דיניש
 בשכל ובזרחה האין האמת בכל דבר שבעולם
 עיפ התורה כמה חקרו וסברו בכל פרטיה
 הטוללות כל מעשה ברא אכור ומתח כשר
 ופסול חייב וזכאי טמא ועבור מעשה דיבור
 ומחשבה עיז צנו וחקרו כל דברי תורה כי
 כמו לית אתר פנוי מינה כן התורה בדיניה
 כללה כל הדברים בעולם ומוה ראי שביח
 על האדם יראת חטא כיון שרואה בכל
 מקום שלומד אין חקרו בשכלם להעמיד
 הדרך על האמת ולהרץ כל הקושיות שהם
 בקליפין שרואים להראות פנים נגד האמת
 כי בכל דבר קושיא יש היפך האמת כידוע
 ולא עוד אלא שמהאין בשכל שהדבר כן,
 וכשרואה אדם בתורתו הקדושה כמה חקרו
 האנשים אחר האמת במעשה התורה זה
 יבאנו לידי יראת חטא ולהסירו משקרה לא
 כמו שאנו טמאי נפש מנתורנו שלומדים
 ואינם עושים ואינם שמים לבם על כל הכיל
 וכמה כלב מתגדל בשעש הלימוד ואחריו
 וכמה חט שקועים בהכלי העולם וכל מיני
 פחיות הקורה ככלב בנפשו כמיש הרדיק
 בפסוק הכיל עיין במתיקות דבריו כי המעיין
 בעלמו

בנהזור לעיניו שבתאוב הזהה נכללים כל
 התאוות ואם עדיין לא חיקן זה
 לא התחיל כלום ועיקר התשובה הוא עזיבת
 החטא דהיינו שבתה נמאסת בלבו זאת
 התאוה לא שבתה לריך עדיין לדחוק לזה
 אך שבתה כלב עלמו מואם לעשות זאת כי
 כל זמן שזאת התאוה עלורה בלבו לא טוב
 החטא עדיין וזה נקרא גבור הכובש את
 ילדו כמו דאיתא על פסוק חגור חרבך על
 ירך גבור, וזה לריך הכנעה באמת ועיין
 גדול עיז בעלמו בכל פה בלבו מה הוא רואה
 כי היצר אורב בכל פה לאיש להפילו בכה
 פחיו אין רגע בלא פגע גדלות וכעם
 ורשעה ואכזריות. ושנאה, והנה כל ההורה
 כולה משנה גמרא ופוסקים מלאים יראת
 חטא מה לעשות ומה שלא לעשות וחס ראו
 רעון הכורה בתורה שבכתב שכלילת מכל
 אך הוא ברמה נפלא וחס חקרו כל הדברים
 על אמתם ברוחיק שטליהם והרחיבו
 ביאורים בתורה שבעיני ובראו כל דיני
 איסור והיתר כשר ופסול מה לעשות ומה
 שלא לעשות עמא וטכור זכאי וחייב ובפרטים
 לחלופים ורצבות לאין שיטור מה לאכול ומה
 שלא לאכול ואם הדבר כך הדין כך כל דיני
 ממונות מלאים וכיום על הדיבור (זה) וכללו
 כל הפרטים שבעולם הזה לא הניחו דבר
 קטן בן מעשה בן דיבור בן מחשבה כמה
 יש בו איסור כמה היתר והנה האדם הוא
 חלק אלהי ממעל והיה מן הראוי שבטבעו
 ישגה כל מה שזנא השם ואורייתא וקובצה
 חד ורעון הכורה מבורח בתורה בלי שום
 טעם אך לאכוב האמת מפני שהוא אמת
 והרבה עכרה ופרישות וקדושה וענוה לריך
 ליראה כוז ומישי שלא לעשות נגד רעו
 ולא די שהם עושים נגד רעו בכל פה
 וענוה והלב מלא כעם וגדלות ומרמה ושקר
 וכל מיני קליפות אלא שמשטים איש בכל
 מיני שעות וסודרים שאטפי עוזדים השם
 בתורה ובתפלה או לנו אין אנו רחוקים מן
 האמת הלא האבות הקדושים וכל הדורות
 אהדיהם משה ואהרן דור המדבר לדיקי
 יסודי עולם הנאים ואמוראים צעלי רחיק
 אין כולם שמו איש מן החטא ויראו מן

והנה ראה מה שאמרו חז"ל (ב"מ) אוהב לפרוק ושונוא לטעון אף ע"פ שהפריקו מלוה אפי"ה כדי לכוף את ילדו עדיף לטעון והנה לכאורה הלא בכל דבר מלוה אינו מניח הי"ה"ר וגם בפריקה יש כפיית הי"ר, אך נודע שהאוהב פסול לדין לא שחשדין ליה שיפסוק שלא כדין במזיד הלא מחמת שהדין הלוי בסכרה והסכרה ינטה אחר האוהב וזה אין כח זיד האדם להבחין ע"ש בסמ"ע, ומא"ה שבכאן יש לפניו שניהן וכוח אוהב לפריקה על כן אמרו לכוף את ילדו לטעון עדיף כי בזה בודאי איכ"ה כפיית הי"ר ובפריקה אינו יכול להבחין והבן וזה אין כח להבחין אם הוא משוקע בתאוות ובגדלות ובשננה ב"ה ולפי קדמם סוד מרע לעשה טוב והל"ה קודם לעשה כי כל ל"ה היא כח ותאוה גופניות וסופו לעפר ישוה ושקר אין לו רגלים וכ"ז שנפשו אדוקה בתאוה אפי"ה אם יתלכז לדבר מלוה באהבה רבה אעפ"י היא שקר כי איך אפשר עובר על רגונו לטעות רגונו וכ"ל ואין זה כי אם לשם להשארת ולתהלה, כל זמן שהוא משוקע בהבלי העולם בודאי כל מלותיו ותורתו ותפלתו אין בהם ממש כי זה היו באמת מפני מה כשרו"ה לעמוד נגד תאוותו אינו יכול מגודל חוקק הי"ה"ר ומלת מרחו לעשות הלא ודאי גם זה הוא פיתוי הי"ה"ר לאדם בשקרים שלא לראות אור האמת ושיסבור שהוא לדין וי"ש, אבל העיקר הוא למא"ה דברי העולם ותאוותו וכבודו בלב כל עת פתוי ועל זה ישים כל כח ומחשבתו שישנא את הרע ולהכנישו ואז יוכל לאהוב את הטוב וכ"ז שאוהב את עצמו ותאוותו וכחות הטומאה הנכללים בשמ"ה גידים כנגד ה"ה אע"פ שגרה לעתים שחושק לתורה ולתפלה ומע"ט בודאי חוץ הכוונה שלא לע"ש הוא וכוח לביעות ר"ל כי כבר אומר דהע"ה אוהבי השם שנאו רע ואם להיפך חלילה אם אוהב רע אי"ה לאהוב הטוב כי אי"ה לאהוב ולשנא כאחד, ולזה ביקש דהע"ה לב טבור ברא לי אלקים ואחי"כ בקש על רוח נכון כי קודם טכרת הלב מהבלי עולם ותאוותיו אינו פועל כלום ברוח

בעלמו יראה שלא ביון האמת שחשכו עיניו מרא"ה ומשכיל לבנו וכוברים שהמאור שבה יחזירם למוטב, אבל כ"ז הוא שקר כי כל אחד מאתנו יודע את ירעה שלא נפל עדיין מכל התאוות ומדות רעות והתפארות וכל מיני שקרים שהוגבל בהם עד עתה אך האמת כמו שכתב הרב המגיד ז"ל אפי"ה אם תורתו לא עמדה לו לשמרו מן החטא כשעדיין לא חטא מכש"כ בשכבר חטא איך יסירו אותו מן הרע אם לא בהתקדו ג"כ אל לדיקי האמת, והאמת ע"ז נאמר וימנע מרשעים אורם כי אם ילמוד באמת וביראה חטא ובכל עת שילמוד יותר יוכנע יותר ויותר כשיראה כמה יראו חז"ל מן החטא ומן סגרות השקר ויראה אי"ה רחוק מן האמת בודאי יבא לדי יראת חטא, אבל כשילמוד כדי להיות למדן ומפולפל ובקי בדינים לדין ולהורות כל מה שיוסיף דעת אי"ה לפלול וסכרה יוסף מלאוב ויתגדל הלב יותר, ובאמת מחמת זה הכסיל בחושך הולך בכל מיני תאוות ושקרים ויבל שותיו בחסר לב והנה באמת לא פסק מלחמת הי"ר בכל עת ובכל זמן ובכל מקום יש עבודת הלב כידוע מספר חו"ה ונריך להשים לב ע"ז חמיד והרבה נריך ישוה דעת לעיין בלבו במתינות מה רואה אם לביחר ואם למלאות תאוותו ואפי"ה באיסור וזה עיקר עבודת ראשית חכמה יראת ה', וזה כוונת המדרש זה הדבר אשר רוב ה' תעשו אותו הי"ה"ר תעבירו מלבבכם כשם שהוא יחיד בעולמו כך תהא עבודתכם מיוחדת בלבבכם לפניו לא כמו שחושבין הפתאים שאין עבודת ה' אלא ללמוד כל היום ולהתפלל בכה ולקיים מיני דחסידות ויראת ה' נשכה מלבם ואינם רוצים לעבוד הלא בקום עשה להיות לדיק וחסיד כ"ל באורך, אין עבודתכם מיוחדת לפניו כי לפעמים נריך להבטל גם מתורה ותפלה אם יש בזה רגון הבורא באמת כדי לשמור אי"ה מן החטא או עבודתיו מיוחדת לפניו כי מי יאמר זכתי לצי טהרתי מחטאתי ובפרט במדות רעות כי אין קץ למלחמה גדולה האמת וזה כוונתם אותו הי"ה"ר תעבירו מלבבכם :

האווה המגלל סובבים כמה האווה ורשעות
 ושקרים וכן ג"כ על האווה ממון וכבוד וע"י
 לריך לשים את לבו לשרש אחר השורש
 ולעקור ולעמוד כנגדו וכפול היסוד יפול
 הכיין ממילא וכל מיני האווה ופיהיים יש
 בקליפות כמאמר הזכר פקודי ר"ח ע"ש,
 ואפשר שלזה כוונו חז"ל לרמוז זה במחמת
 העולם הזה נברא זכ"ה פתוח כאכסדרה
 שכל הרצח ללאת יולא ומ"ט כרעה דה"ה
 חליה דה"ה דרר בהשוכה ליעול בה"ה וליעול
 מה"ה פתחא דנפיש לא מסחייא מילתא, כי
 נודע מה שכתבו בשם הרמב"ן זל"ה א"ה
 שברב לפשוע ועלה עד לשמים שיאו לא
 יחזיל חיבך בהעניתיים ושאר סיגופים עד
 אשר יעזוב את הרע מקודם ר"ל שיה"ה
 הרע מרחק ומחועז ושנוא בלבו באתה כי
 מקודם שיבא לזה כ"ו שיה"ה בהאווה עלויה
 בלבו עדיין אף שיתעטס ויסגף א"ע לא יפעול
 בזה כלום כי בודאי ישוב עוד לכסלה ומה
 יועיל בהעניתיים כמוכן מעלמו כשירצה כי
 ע"כ אמרו עזיבה הה"ה ותיעב קודם לכל
 דבר כי קודם שיאכזב הטוב לריך מקודם
 לשנוא את הרע שנאת מות כי הוא מות
 האמיתי בעלם ושיה"ה ביתר אי"ה לבית,
 ולזה תרצו לא מסחייע מילתא למיעל דרך
 שער הראשון והעיקר בלב וע"י נאמר מכל
 משמר נצור לנך כי ממנו הולאות חיים ר"ל
 מכל המשמורות שתראה לעשות לך העיקר
 הוא נצור לנך כי ממנו הולאות חיים לכל
 האצברים וא"כ אם הלב נשמר ממילא כל
 האצברים נשמרים וכן לביפך משמורות שאר
 האצברים ביינו ראיב שמיטה טעם וריח
 עיקר הכוונה בהם יהיה לשמירת הלב וא"כ
 אם תראה שכלב מלא עדיין מחלואות הדע
 שכל המשמורות לא פעלו כלום פי כל
 המשמורות כולם הם דברים מנשימים
 והעיקר להכניע השורש בלב כי ממנו הולאות
 חיים, וע"י נאמר תנח לי לנך ועיניך ואמרו
 חז"ל א"י יבנה לי לנך ועיניך את דלי הגם
 שאמרו עינא ולבא תרין סרסורא דחטא
 אף על פי קן נאמר ולא תחורר אחרי לבבכם
 ואחרי עיניכם כי אם אין הלב חומד מה
 בעין רואה אינו כלום ולא דברו אלא בעי

ברות נכון לקיים דברי החורב כי יעשה
 לכבוד עלמו, והעוסק בספרי מוסר ובפרט
 ברית ובספר אורות לדיקים ידע באתה
 איך נסתמו עיניו מראות ולבו מהשכיל וכמה
 רחוק מיראת העל ותורתו ותפלתו נמאסת
 בעיני הסורא ב"ה כמו שהאריך בזה הר"ה
 בעטי"ה ע"ש, ואם אמר יאמר האדם כבר
 אמרו חז"ל לעולם ילמוד אדם שלא לשמה
 שמתוך שלא לשמה בא לשמה כן הוא האמת
 הריך ע"י"פ ללמוד יום ולילה אבל אינו
 (לזה) מזה שיחגלל ויחפאר בלומדו מתוך
 שהוא עובד השם או שהוא תריף ואררבה
 סגריך שיוכע כל עת יותר כשיראה עלמו
 רחוק מלשמה כדי שיע"י יבא ללמוד לשמה
 אבל כשיסבור שפועה ראון הסורא לעולם
 לא יבוא לידי לשמה וסם אמרו מתוך וכו':

והנה הרצח לעקור ע"י לריך לעקור
 ולשרש אחריה ובה שורש כל
 התאוה הגלוב וקטיות עורף וכעס ובכלל
 זה הרחבת הלב לכל מיני האווה ופיהיים
 בהבלי עולם הזה שהם משורש הנחש כי
 הסורב והמלוא והעבדות הם המדות כנודע
 והרצח לעקור ע"י לריך לשרש אחר כל
 המדות כנודע בר"ה שער היראה לא ברות
 ה"י ולא ברעש ה"י לא ברעש ה"י קול דמתה
 דקה המן קאחי מלכה ע"ש שזה שורש כל
 עבודותינו להכניע ילרכו וזה נכע שורש
 הדין ורחמים גזרים כמבאר בר"ה והעיקר
 שיביה כן באתה קול דמתה דקה מתמה
 צושה שמלא כל הארץ כבודו ולא לרמאות
 ולהשתנות א"ע וצטוד שהוא מלא גאווה ודרך
 רע ופי תהפוכות שזכו שורש המדות ה"ל
 לא ברות ולא ברעש ה"י ולא בראש ה"י עקב
 פגוע יראת ה"י ושורש קטיות המדות ענוה
 שיגדור ויפרוה עלמו מכל מיני האוב ובפרט
 לגדור דיבורו ויגדור א"ע מכל מיני האוב
 א"ן במעשה וכן דיבור וכן במחשבה וישים
 כל מנתותיו ותחבולותיו ע"י כדי לביות סוד
 מרע ולהתח"ט על העבר ולצווב מכל וכל,
 ולדעתו ע"י כתבו ספרי הקודש שיתקור מה
 שם יש לו בקליפה כנודע וא"ך יוכל לידע
 א"ה זאת א"ך מי שיש לו מית בקרקרו יודע
 שורש תאוותו כי על האוב אחת כמו

שעדיין לא נפטר מכל ומי שלומד ומעיין
בספרי מוסר הטיב יודע שא"ל לו לדבק
בטוב מקודם שידחה הרע וע"ז נאמר
וזה עמם לריק ואכלוהו אויביכם כי חלק
הטוב שפועל הרע נוטל לחלקו חלילה כי
מדליה הוא וכפי שיעור ההרחקו מרע במעשה
ובלב כך יכול להיות אהבת הטוב ולא יותר
וצעוד שדבק בחלום וכבוד בודאי כל מעשיו
שלא לבייש הוא ואינו רק טובע אי"ע וכפי שיעור
ההרחקו מהרע כך שיעור התקרבו לטוב
ולזה רמזו רז"ל הקים אהלים לנחלים מה
נחל מעלה את האדם מטומאה לעברה אף
אוהלים של תורה כן, כי נודע מה שאמרנו
חז"ל בסוד המקובל כי כל כוחות הטומאה
שורה על השערות שהם עשר ולזה כשעובל
אי"ע ומכסה גמים צורחים ממנו כל כוחות
הטומאה וכשמניח שער אי"ע בחוץ לא עלתה
לו טבילה כי שם מקום אחיזתם וחזרין
ומטמאין, כמו כן אוהלים של תורה והפלה
כל שלומד לשמה ומחפלה בכוונה באמת לא
לשם תאוות כבוד אף לעשות האמת מפני
שכוח אמת אי"ע מעלין את האדם מעומאה
לטהרה כמאמרם ז"ל אבל מהכפר הוא
בדברי תורה אבל האדוק בחלום ועיקר
למודו בשביל גאוה ושמה ב"ה וצפרט אם
הלב שלם מזה וכבר נודע מהכפר דר"ח כי
כל הגוף הוא מסתרה דמחש וצפרט בגאוה
הוא עדיין היתה להם אחיזה במקוה ואיך
יכול לעבר וצפרט שאנו רחוקים כגובה
שמים מעל הארץ ולא עוד כשלומד לגדולה
תורתנו ומחמת לפניו יחברך :

בם לדיקים ולבו בם היינו לדיקים שהולכים
ממדריגה למדריגה ופושעים יבטלו בם ר"ל
שרלים ממדרגתם ונפלים ממדרגתם ולא ידעו
במה יאחזו פעם כך ופעם כך כי רוצה דוקא
להיות לדיק וחסיד ולעבוד את השם דוקא
בקיום העשה, וזה לך ראייה שאמר מ"השכ"ו
כל ישראל גדולים יותר מכל נביאים כי ה' דבר
עמם פנים בפנים ונאמר אח"כ לעבוד נסוח
אחכם ולעבוד הכיו יראתו על פניכם לבלתי
תחטאו ולא נאמר להם לעבוד הכיח לדיקים
וחסידים צעלי תו"מ ודו"ה"ך אף לעבוד
הכיח יראתו על פניכם הרי שהכל בכלל
היראה והיראה היא עיקר, והנה נודע
מאמרם ז"ל בכל יום ויום ילרו של אדם מהגבר
עליו לולא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו ואין
כח באדם לעמוד נגד הילכ"ר אפילו נגד האדם
פחותה בלי עזר ה' ב"ה והמעין בפחיתותו בכל
עת רואה זאת בחוש אף החלום מתגדדה בכל
עת להאמת ונראה יקר הערך ובאמתה היא
מטופפת הכל שב לעפר יב"ח היא קודם עשייתה
אבל אח"כ כל אחד יודע שהוא מבחוץ והיא
אחות עינים, ולדעתו הוא אומרם ז"ל
שלעתיד לדיקים נדמה להם כהר ולרשעים
כחוט השערה הללו נזכים והללו נזכים כי לכל
אחד במדרגתו כי כל הגדול מחבירו ילרו גדול
ממנו והוא כבש האותו מחמת יראת השם
וקודם שכבש שיצר הוא גדול מאוד אבל
הרשעים שמלאו האותם ילרו בחוש שהוא
הכל בכל כהאומרם ז"ל רשעים מלאים חרשות
כי אחר המעשים מבינים שהוא שקר גמור
ורעות רוח כי הרע הוא היפך הטוב כי הקב"ה
בעוב כל עוד שיתקרב יותר מבחין רחוקו יותר
מהעוב ומשתוקק יותר כדי שיבוא יותר ליד
אמת ואין לדבר אמת סוף כי אורייתא וקוב"ה
כלכו חד אין סוף והרע בסיפך שקר יש לו
סוף כי אחר מעשה הילך והתאוה אפי' הרבה
לפשוט הוא מבחוץ והוא דבר מטופף וא"ל
שיהיה לו עזר מה' קודם שידחה הגבחה
הלב כי תועבה ה' כל גבה לב ואין אפי'
והוא יכולין לרוד ואיך אפשר שיעזור לו ובג'
עזר א"ל לעמוד נגד הילכ"ר ובקר רואה מה
שאחז"ל שהגבחה הלב שורש הכל ולזה אמנו
הבה לעבר מביטעין לו וזאת ההחלוק מיעו:

ואם אמר יאמר האדם אי"ע לא מלאנו ידינו
ורגלינו מה לנו מה היינו אם אמנם
שהאמת היא כן אף אעפ"י אין הקב"ה מקפח
שכר כל צדיק ובאחד עושה רצון הבורא בן מי
שי"א מכל הני"ל בבחירתו לעבוד עבודה גבוה
גתמה אי מושל ולחם עם האותו עד יום מותו
אעפ"י עושה רצון במלך וזהו האמת שאינו
תופס ממדריגה גבוה למעלה כי הוא עדיין לא
י"א מתאוות העולם מרבהו ושקריו וכבודו
ועדיין הוא מבחוץ והיא"ך יכול להיות מה
שנפנים עם מה שבחוץ כי החוץ אינו פנים
קאשע אמר לדיקים ולבו בם ופושעים יבטלו

6 י"י חיים תשס"ד דרך אמת

וככה לחזיל לדיקים יליט שופטן כו' ועלויסם נאמר כי יעמוד לימין אבינו להושיע משופטי נפשו, וככה כל אדם לריך להחזיק ח"ט בציונוי כידוע מספרי מוסר וככה יש פתאים שאומרים כי עני ואבינו אנכי וכדומה אנכי חולעת ולח' איש וחושבין שאינן רייבין אלא לומר קך והאמת דכע"ה אמר מלבד ונפש וחס אומרים מתוך הכחצ ובאמת הוא מלא כל הנבלות ושקר ואומר בשפתיו שהוא חולעת כמו שאומרים העולם באלה שטותן אינן גי' ורור כספו בידו ואין לאדם עזר מהשי"ת אם לא שיסיר גובה לבו מכל ואז יעמוד לימין אבינו להושיע משופטי נפשו, חכ' אמר דכע"ה וחשועת לדיקים מה' וגו' יפלטם מרשעים וישיעם כי חסו צו ר"ל שחשועותם לנדקתם ופלטתם מרשעתם בודאי מה' הוא כי אין בהם כח לעמוד נגד הילר וככה דעתנו הק"ל רחוק מזה שיטור ה' בלי שום עבדות שלנו כי קלרס מהכיל עובת ה' בכל עת בנדבך והסד ואלו היינו יודעים שפלותנו באמת היינו יודעים שאין לנו עושים שום עבודה אף מהמת שאנו חושבים דעתנו שאנו נחשבים לכלום כידוע לכל מעיין בעלמו באמת, ולזה אמר הגם שמבחינים אמת לאמתו שאין בהם בלתי עזר מהשם לעמוד נגד הילר אפי' רגע אחד אפי"כ ישיעם כי חסו צו שישועים, וככה יש פתאים שחושבים שמוסרים נפשם לבי' בכמה מקומות בחפלה חכ' שקר גמור כמבואר בדברי חז"ל לדיקים לבס' מסור בידים ורשעים מסורים ביד לבס' שנא' ויאמר המן בלבו, כי הלדיק מושל על החלואה ורשע תחוב מושלות צו וכוא מסור ועפל ללב חכ' שאנו אומרים בודאי עפלמו שקר ר"ל שאנו מתאווים בחלואות וכוא גוברת צנו ועיי"כ אנו כמו עפל לשקר, וככה מלאנו בדחז"ל גז' ולא נחישו בעצלים שנייה אין יכולים להקדים זה לפי שאינו שלו חכ' לפי שאינו ברשותו ונמלא אף יכול למסור דבר שאינו ברשותו כי הנפש אינו ברשותו ועיי"כ נשא לבבנו אל כפיים אל אל בשמים ר"ל כשיביה הלב מסור בידים אזי אל אל בשמים היינו שיכול להקדישו ולמסרו לשמו חכ' סוף סכונה וצוה חסד כל הדברים השם יעזר לנו מכל מיני שקר ותחוב וכו' והבחיין צין השקר וצין האמת :

על האדם לדחות הנבחה כלב דהיינו שיסיר בפחיתותו האף נסתמו עיניו מראות מהשכיל ואין צו כח לעמוד נגד הילר אבל כיו שהוא סובר שהוא גבוה אי השי' רחוק ממנו חכ' בקש דכע"ה ה' רועי לא אחסר וגו' ר"ל שצוה שלא אחסר מה' בכל עת כי השם הוא ארעי ואז בודאי בנאות דשא ירביני ועל מי מנוחתו ינכלני אבל כשאני לעממי מה אני : **והנה** אמתא בסבי' לרי"ח הנפש היא בינונית צין הכזרה וצין הכבדא וקבלה מכה כבזרה להיות יודעת ומכה הכבדא להיות ידועה וככה אשר צו היא יודעת חשיד כי לא תמות כלל מפני שהיא פועלת הכל ואין לה פועל רע"כ לא יפעל צו המות פועלתו וככה אשר צו היא ידועה חשיד כי תמות מפני שהוא פועלת הכל וכוא פועלת לרי"ח עכ"ל, ועיי"כ לריך מחינות גדולות שלא יביה מובדל בפיואר הנפש בידועות אחרים רק לעיין ולדע את עממו ונפשו ולעיין במדת נפשו כל דבר ומעשה מה כונתו ותוכו אם לתאוה ואם לאמת חכ' המוכח בכל עת ורגע בכל עסק מעסקיו חכ' החלוקה. וראשית הכל כי כל הנניעם אדם רחוק חזק מגנטי עממו כי עיקר ידוע ח"ט ושכלו וכוחותיו ומוחו ונפשו ומחשבותיו כניבולתו וצו יוכל להבחין צין האמת והשקר כדי להרחיק מן השקר ולמלאו ממעשה בדיבור ובמהשכח, ועיי"כ נאמר משכיל על דבר ימלא עוז וחכ' הנשאר עמו לעולמו כי החלק שיוזעת לאחרים החכבל בצעול הגוף והחלק הפועל דהיינו שידע בעלמו להפריד מהרע והחלואה וכפי שיעור הפרדה מהרע כן שיעור ע"איתת בלי מיעט עז מקום הרמחה הן בחייו וכן לאחר מוחו כידוע לכל השכיל מן החלום שהוא מן ה' במיתת דעי"כ כשיביה לומד איזה ספר מוסר מלדיקים קדמונים כמו חוכ"ל או רי"ח או ה' הילר לרי"ח או ה' אורי"ל לא ילמוד שידע, רק לעיין בעלמו ובלבדו כמה הוא רחוק מזה ויקח שורש דבריהם ועלמם נגד החלואה לרפואת הנפש וישים מחשבתו עיי' מימים ימימה כי לא בשנה ובשנים יכניע לבו אף לריך עיי' שקידיה רבה ואולי כי לבבנו קשור בצבלי העולם מנעורינו ולא הוסיף צנו כמה תוכחת ויכורים ומיחות צנים שעברו עלינו,